

கொக்குவில்
கருபாகா
வெசுப்பிரமணிய சுவாமி

கோவில்

மஹா தும்பாடிவேஷக மலை்

வசவாவக ஆண்டு, பங்குநத் துங்கன், 18 ஆணாள்.

நூற்றுண்டு நிறைவு இதழ்.

University of Jaffna

235.5
KOK

249718(AR; Main)

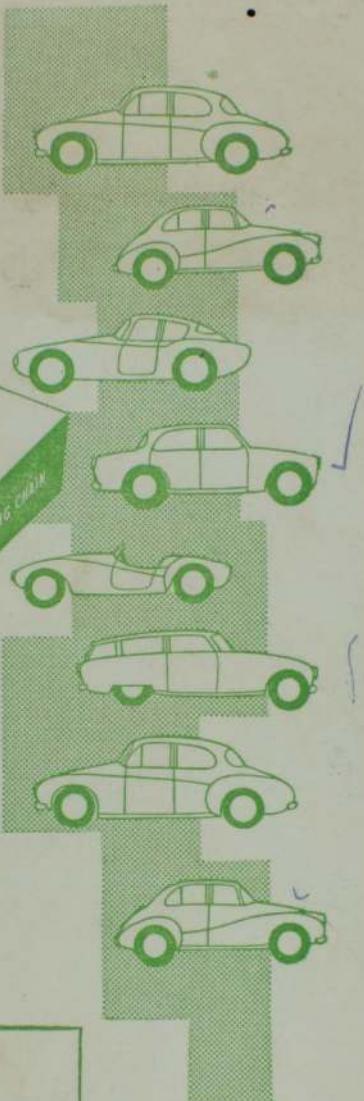
KOKUVIL

கருபாகா ஸிவஸுப்ரமணிய சுவாமி கோவில்

தாங்க மக்களின் மலர்

Digitized by Noolamai Foundation
noolamai.org | saavanaham.org
CENTENARY NUMBER

RENOLD

RENOLD CHAINS LIMITED · MANCHESTER

WALKER & GREIG LTD
DARLEY ROAD, COLOMBO-10

With the Compliments of:

235.5
KOLC.

A2

The Maladivian National Trading

Corporation (Ceylon) Ltd.

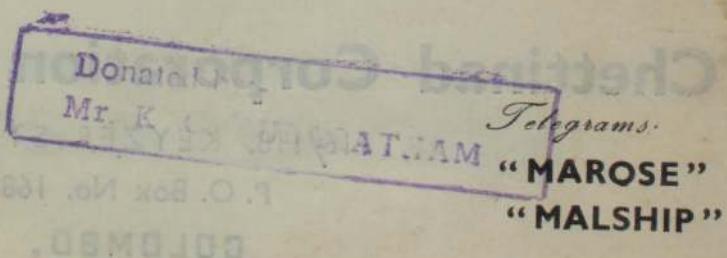
78, Reclamation Road,

Colombo-11.

ARCHIVES

N. A.

Telephone: 4658
7561
79490

"MAROSE"
"MALSHIP"

Please Remember:

"CHETTINAD"

For Your Requirements Of All

BUILDING MATERIALS

Chettinad Corporation (Private) Ltd.

116/118, KEYZER STREET,
P. O. Box No. 168
COLOMBO.

Telegrams: "Finance"

Telephone: 4276 & 4277

Beloved wife
of Dr. D. L. D.
and mother of
the Distributors of

This space is donated by

the Distributors of

N. A

ROSE BRAND

SWEETS & TOFFEES

MAHARAJA BUILDING

COLOMBO-II

Space donated

by

Rajandrams Ltd.

Mahadevans Ltd.

Maharajah Distributors Ltd.

Maharaja Investments Ltd.

MAHARAJA BUILDING
COLOMBO-II.

சிங்கப்பூர்க் கம்பெனி

128-130, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கட்டடங்களுக்குத் தேவையான ரகலவிதமான

பொருட்களும் மலிவு விலையில்

விற்பனை செய்யவர்கள்.

The Malayan Trading Company

128, 130, K. K. S. ROAD, JAFFNA.

T'Phone: 547

T'Grams: TRADING

With best Compliments from:

S. SANTHOSA NADAR LTD.

85, PRINCE STREET, COLOMBO-11.

V

Dealers in :

EVERSILVERWARE

GLASSWARE

and

SUNDRIES

With Compliments from:

A. S. S. Sangaralingam Pillai & Co. Ltd.

Dealers in Motor Spare Parts, Tyres, Tubes & Accessories

136, PANCHIKAWATTE ROAD,

COLOMBO-10.

PHONE: 79216 & 4491

Space donated by:

K. THARMALINGAM
VINAYAGAR STORES

152, MAIN STREET,

KEKIRAWA.

கோக்குவில் கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்

மஹா கும்பாபிஷேக மலர்

(நூற்றுண்டு ஆண்டு இதழ்)

விசுவாவச வருடம் பங்குனி மாதம் 18-ம் நாள்

KOKUVIL KIRUPAKARA SIVASUBRAMANIA SWAMY KOVIL

MAHA KUMBHABISHEKA MALAR

(Centenary Number)

249718

249718

31-3-66

விநாயகர் துதி

வெள்ள காலனிப்பம்பு ராணுவம்

உச்சியின் மகுட மின்ன வொளிர்தர நூதலி ஞேட
வச்சிர மருப்பி ஞேற்றை மணிகொள்கிம் புரி வயங்க
மெய்ச்செவிக் கவரிதூங்க வேழமாழுகங்கொண் டெற்ற
கச்சியின் விகட சக்கர கணபதிக் கண்பு செய்வாம்.

—கந்தபுராணம்

சமர்ப்பணம்

பக்குவ செறியிற் சென்று பரமனை எண்ணி நானும்
கொக்குவில் வாழும் மக்கள் குதூகல மடைஞ்து நிற்கத்
திக்கெலாம் அன்பு காட்டும் செல்வனும் புதுக்கோ வில்வாழ்
அக்குற மகளின் நாதற் கர்ப்பணம் தொண்டர் அன்பே

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. வாழ்த்துரை	ஸ்ரீ சங்கராசார்யவாமிகள்	5
2. கோவில் வரலாறு	சிவம்	6
3. சித்ராதமேறிவரும் சிங்கார வடிவேலன்	அருட்கவி சி. விநாசித்தம்பி	8
4. கற்றுக்கொடுக்கும் முருகன்	தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்	9
5. சிவலிங்க வழிபாடு	திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்	10
6. பாரமேசவர தத்துவம்	தி. கி. சௌராம சாஸ்திரிகள்	13
7. கிருபாகர சிவகப்பிரமணிய		
சவாமி தோத்திரம்		
8. சக்தி தத்துவம்	அருட்கவி சி. விநாசித்தம்பி	18
9. பழம் நீ	க. வெ. ஆத்மநாத சர்மா	20
10. முருகவேள் வழிபாடு	ஸ்ரீ ரங்கானந்த சவாமிகள்	25
11. அவனுக்கு ஒரு மலர்	புலவர் கருணைய பாண்டியனுர்	29
12. கும்பாபிஷேகம்	பண்டிதர் செ. பூபாலபிள்ளை	31
13. சமய உணர்ச்சியும் இறை வழிபாடும்	ஸ்வாமி சக்திதானந்தா	34
14. ஆலய அமைப்பும் விளக்கமும்	பண்டிதர் மு. சின்னத்தம்பி	35
15. ஸ்ரீ சந்தான கோபாலன் வழிபாடு	க்ஷவப்புலவர் கா. அருணசலம்	41
16. கடவுளை நம்பிஞேர் கைவிடப்படார்	வி. கோபாலன், சென்னை	44
17. இறை மகிழ் இல் கோவில்	பண்டிதந. ச. அமிர்தாம்பிகை	46
18. வாழ்வளிக்கும் கும்பாபிஷேகம்	பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை	47
19. கிருபாகரர் அருள்வேட்டல் விண்ணப்பம்	செ. தனபாலசிங்கன்	50
20. அடிமைசால அழகுடைத்தே	பண்டிதர் மு. சின்னத்தம்பி	52
21. குழந்தைத் தெய்வமாம்	முதலியார் குல. சபாநாதன்	54
குழலாதும் கோபாலன்		
22. சமயமும் வாழ்க்கையும்	செ. நடராசா	58
23. முருக வழிபாடு	நா. முத்தையா	60
24. வேலோன் அருள் வேட்டல்	பண்டிதந. தங்கம்மா அப்பாக்குடபு	62
25. திருக்கோவில் வழிபாடு	செ. வேலாயுதபிள்ளை	64
26. சிவகப்பிரமணியமாகிய பொருள்	புலவர் த. குமாரசாமிப்பிள்ளை	66
27. அறம் வளர்த்தானும் முருகன்	வ. கந்தையா	68
தமிழ் வழர்த்தானும் முருகன்		
28. ஆன்மாவும் ஆலயமும்	எஸ், ஆர். பரமசிவம்	69
	பிரதமகுரு. பிரம்மஹி சாமி	
	விஸ்வநாதக் குருக்கள்	
29. கோக்கூர் குமர கிருபாகரர் ஊஞ்சல்	பண்டிதர் மு. சின்னத்தம்பி	72
30. கோவிற் பரிபாலனசபை	1965-66	74
31. Worship of Subramaniya	C. Balasingham	76
32. Hinduism and the Path of Love	M. Srikantha	77
33. Dance of Shiva	S. Sivanayagam	78
34. Music and Divinity	C. V. Rajasundaram	80
35. Importance of Religion	S. R. Kumaresan	82
36. Village Temple	S. Handy Perinbanayagam	84
		86

മകവ്യ

கொக்குவிலின் மத்தியில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ வள்ளி தேவசேன சமேத கிருபாகர சிவசுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கும், பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் நிகழும் விசவாவச வருடம் பங்குனித் திங்கள் 18-ம் நாள் விழயாக்கிழமை (31-3-66) பகல் 11-00 மணிக்கும் 12-30 மணிக்குள்ளும் வரும் சுபமுகர்த்தத்தில் மஹா குமாரிக்கும் நடைபெறுகின்றது. இம்மங்கள் சமயசம்பந்தமான வைப்பாபிஷேகம் நடைபெறுகின்றது. இத்திட்டம் கொள்ளும் பாக்கியம் கிட்டியவர் யாவரும் அதிஷ்டசால் வத்தில் பங்கு கொள்ளும் பாக்கியம் கிட்டியவர் யாவரும் அதிஷ்டசால் களே. இத்திருக்கோவில் ஸ்தாபிதமாகி 100 வருடங்கள் பூர்த்தியாகி யதைக் கொண்டாடும் கருத்துடனும் அதிக பொருட் செலவில் இப்போது புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கோவிலின் மஹா கும்பாபிஷேக நன்னோலை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்காகவும் இம் மலரை நாம் வெளியிடுகின்றேம். ஈழச் சௌவப் பெருமக்கள் யாவரும் இவ்விதமைப் படித்து அவர்கள் இதயத்திலே முருகப்பெருமானின் அருள் வளம் சரந்து, சிந்தனையும் மெய்யன்றவும் நிறைய வேண்டுமென்பது எமது விருப்பம். அவ்விருப்பம் நிறைவேறக் கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சவாயி அருள் புரவாராக. இம்மலரை ஒரு புனித நூலாகக் கருதி உங்கள் இல்லங்களில் பாதுகாப்பது ஒரு பெரிய ஞானதானத்தைப் பெற்றுப் பரப்புவதற்குச் சமமாகும்.

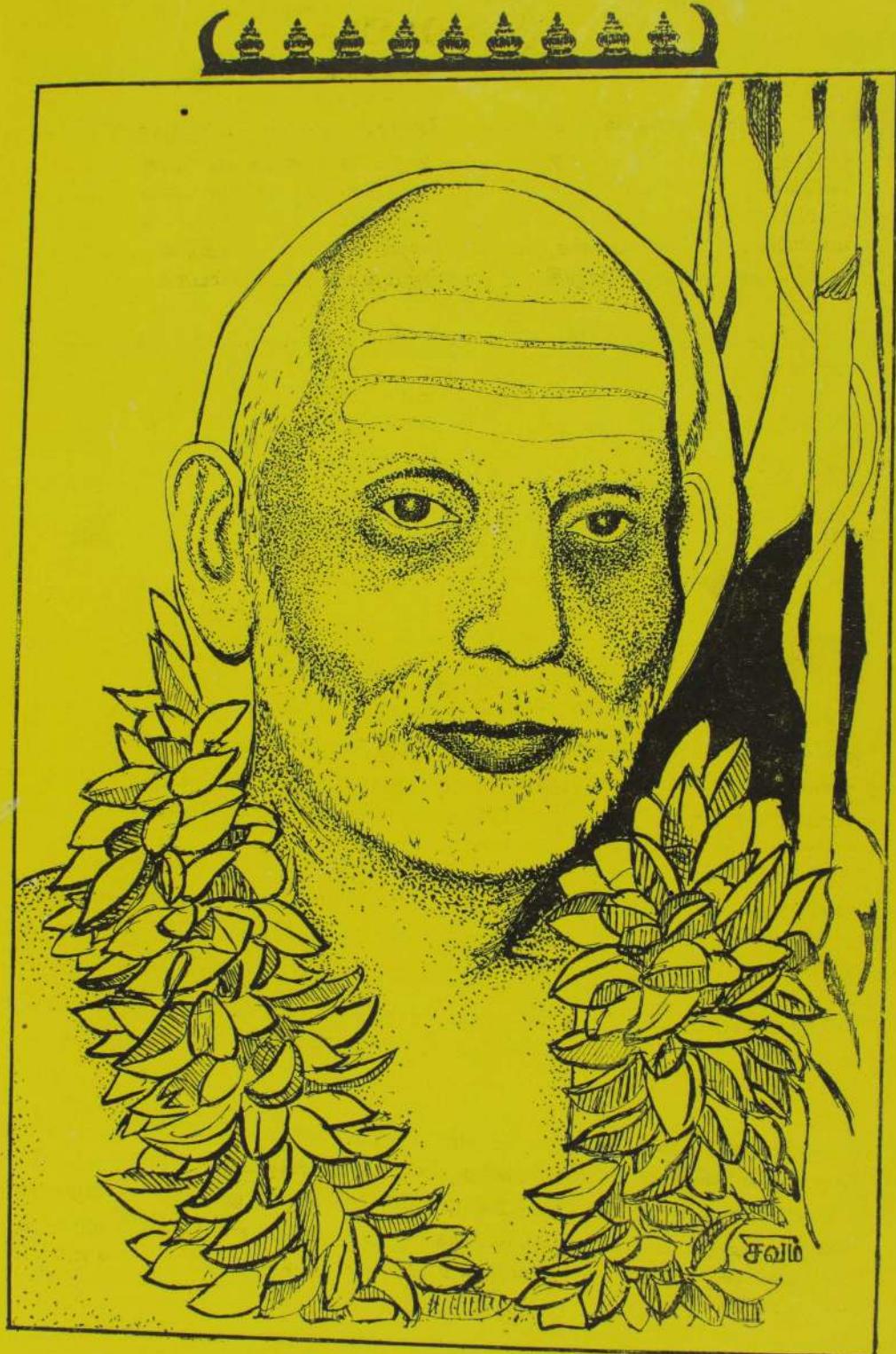
எங்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கி ஞானக் கழஞ்சியமும், அருட்பெருங் கடலுமாகிய ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஐக்தகுரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் இம்மலருக்குத் தமது ஆசியை வழங்கியிருக்கிறார்கள். தவப்பெருந் திரு. குண்ணக்குடி அடிகளார் அவர்களினதும் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்களினதும் கட்டுரைகள் இம்மலரை அலங்கரிக்கின்றன. மற்றும் பல அறிஞர்கள் வெவ்வேறு அரும் பெரும் சமய விஷயங்களைப்பற்றி எழுதி யுதவியிருக்கும் கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளது இம் மலர். இவ்விதம் எமது மலருக்கு அழகுமணமும் அறிவும் ஊட்டும் ஞானத்தைத் தந்த பெரியோர்கள் எல்லோருக்கும் நாம் கடமைப் பட்டுள்ளோம். இக் கும்பாபிஷேக மலருக்கு மட்டுமின்றி எமது கோவிற் திருப்பணிக்கும் இம் மஹா கும்பாபிஷேகத்திற்கும் பல வகை யாலும் பொருள் கொடுத்தும், பனம் தந்தும், சேவை செய்தும் தொண்டாற்றிய அன்பர் ஏணியோருக்கும் நாம் எமது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து முருகனின் திருவருளும் கிட்டுமாறு இறைஞ்சுகின்றோம்.

இம்மலருக்கு மனமுவந்து விளம்பரங்கள் தந்துதவிய ஸ்தாபனங்களுக்கும் விளம்பரங்கள் சேர்த்துத் தந்தவர்க்கும் ஷீ கோவிற் பரிபாலன சபையாரின் சார்பில் நன்றி நவில்கின்ரேம். இம்மலரை அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த மெய்கண்டான் அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறி சிறு பாகரன் திருவடியில் இம்மலரைச் சமர்ப்பிக்கிறேம்.

கோவிற் பரிபாலன சுடையின்

கும்பாபிஷேக மலர்க் (நூற்)

கிருபாகர சிவசுப்பிரமணியர் தேவஸ்தானம்,
கொக்குவில். 31-3-1966 am.org laavanaham.org

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஐகத்துரு
ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள்

HIS HOLINESS SRI KANCHI KAMAKOTI PEETADHIPATHI

JAGADGURU SRI SANKARACHARYA SWAMI MUTH

KANCHIPURAM

Canip: Kalyana Nagar, Madras-28

எ.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஐகந்தகுரு

ஸ்ரீ சங்கராசார்யர்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம், காஞ்சிபுரம்

முகாம் கல்யாணநகர்

சென்னை-28

தேதி: 3-3-66

வாழ்த்துரை

சிவ (மங்கள) ஸ்வரூபியான பகவானுக்கும் ஸர்வமங்களையான (எல்லா மங்களங்களையும் அளிப்பவளான) அம்பாஞ்கும் திருக்குமரனுக அவதரித்து உலகங்களுக்கு தீங்கிமூத்த சூரபத்மன் முதலிய அரக்கரை வென்று காத்தருளியவரும், தன்னை ஸேவிப்பவர்களுக்கு வேண்டும் பயன்களை அளிக்கும் சக்தியுள்ளவரும், ஆதி சங்கரர், நக்கீரர், அருணகிரியார் முதலிய மஹாங்களால் துதிக்கப்பட்டுள்ளவருமான ஸ்ரீ ஸூப்பிரமணிய ஸ்வாமியின் பெருமை அளவிடற்பாலதாகும்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த பெருமானுக்கு சிம்மளத்வீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகிலுள்ள கொக்குவில் என்னும் ச்ராமத்தில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்தின் நிர்வாஹத்தினர் இன்றியமையாத திருப்பணிகளை செய்வித்து அன்மையில் கும்பாபிஷேகம் நடத்திவைக்க முன்வந்திருப்பதை அறிந்து ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானத்தில் மகிழ்ச்சியடைகிறோர்கள்.

பக்தர்கள் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டும், கிருபாகரராயும் (கருணைச் சுரங்கமாயும்) சிவ (மங்கள) ஸ்வரூபியாயும் விளங்கும் ஸ்ரீ ஸூப்பிரமணிய பெருமானின் கருஷபக்கு பாத்ரர்களாகி எல்லா மங்களங்களையும் அடையுமாறு ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானத்தில் அனுக்ரஹிக்கிறோர்கள்.

ஆக்ஞஞ்சப்படி

M. V. Krishnamurti

மாணைஜர்

கோக்குவில் கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி

கோவில் வரலாறு

புருத்தாரணம் மகா கும்பபேஷ்டம் 31-3-1966

ஸ்தாபிதம்: 1865

இலங்கைத்தீவின் சிகரமாக விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில், யாழ்ப்பாணம் என்னும் சிறப்புப் பெயரூடன் விளங்கும் நகரத்திலுள்ள நல்லூர்க்கோயிற் பற்றிலுள்ளது கோக்குவில் என்னும் கிராமம். இக்கிராமத்தில் மத்திய பகுதியில் வசிப்பவர்கள் தங்களுக்கு வழி படுவதற்கு ஒரு சிறந்த ஆலயம் அன்மையில் இல்லாத பெருங்குறையை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் இற்றைக்கு 100 வருடங்களுக்குமுன் அதாவது சி.பி. 1865ம் ஆண்டு, அப்பொழுது அங்கு வசித்து வந்த குடும்பங்களின் தலைவர்கள் கூடி முருகன் ஆலயம் ஒன்றினை அமைக்க முடிவு செய்தனர். இதன் விளைவாக அக்காலத்தில் பணவசதி படைத்தவர்களும் செல்வாக்குடையவர்களும், மற்றவர்களும், பணத்தையும், நிலத்தையும், பொருளையும், சேவையையும் தாராளமாகக் கொடுத்து. புதுக்கோவிலென் வழங்கப்படும் கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலைக் கட்டிமுடித்தார்கள். இக்கோவிலில் வழிபடுவோர்யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பஞ்சகர்த்தாசபையை அமைத்து முகாமைக்காரர் ஒருவரை நியமித்து அவரிடம் இக்கோயில் நிர்வாகத்தை நடாத்தும்படி ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் தலைவர்களும் கைச் சாத்திட்டுச் சாசனம் ஏழுதிக் கொடுத்தார்கள். இம் முகாமைக்காரர் சிரும் சிறப்புமாகக் கோவிலைப் பராமரித்து வந்தார். கோவிலுக்குத் தேவையான பணம், பொருள்முதலியலைகளை அக்கோவிலைச் சார்ந்தவர்களிடம் சேர்த்து கோவில் அலுவல்கள், பூசைகள் முதலியன் குறைவிலாது நடாத்திவந்தார். பின்னும் வெவ்வேறு முகாமைக்காரர்கள் அவரைப் பின்பற்றி வெற்றி வந்தார்கள். கோவில் பணி வேலைகளுக்கும், மற்றும் திருப்பேர்த்துச் செய்தார்கள். பணம் படைத்தவர்கள் இல்லையென்று சொல்லாது, தங்களால் இயன்றதைக் கொடுத்து வந்தார்கள். இருந்தும் நாள்டைவில் பூசைக் கிரமங்கள் முதலியன் நடைபெறுவதில் பலவித சங்கடங்கள் ஏற்பட்டதுண்டு! இத்தகைய காலங்களில், சில முருகன்டியார்கள் வீடுகள் தோறும் “பிடியரிசிக்குட்டான்கள்” வைத்து அரிசி சேர்த்து அதைப்பணமாக்கிப் பூசை ஒரு நேரமாகுதல் தடையின்றிநடைபெற முயன்றார்கள். இருப்பினும் பலவகைக் கஷ்டங்களாலும், ஒற்றுமையின்மையாலும் கோவிற் பூசைகள் செவ்வனே நடைபெறவில்லை. இப்படியாகவே பல ஆண்டுகள் கடந்தன. கோவிலின் நிலையும் ஏறியும் இறங்கியும் சக்கரம் போல் சமூன்றது. 1935ம் ஆண்டின் பின் ஒருவித ஒருமைப்பாட்டைச் கொண்டுவர முயன்று அதன் பயனாக ஒரு தர்மகர்த்தாக்கள் சபையை நியமித்து. அச்சடை ஒரு முகாமைக்காரரை நியமனம் செய்தது சிறிது காலம் கோவில் நிர்வாகம் செவ்வனே நடைபெற்று வந்தது. நாள்டைவில், தொண்டர்கள் இல்லாமையாலும், பணம் வசூலிப்பார் இன்மையாலும், இயங்காது போகவே, பழையபடி பூசைக்கிரமங்கள் குறைவடைந்தன. இப்படிச் சில வருடங்கள் சென் றபின் 1940ம் ஆண்டு வழிபடுவோர் சங்கம் ஒன்று அமைக்கப் பெற்றது. அச்சங்க சட்டதிட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதாகவும், கோவிலும் அதன் சேதன அசேதனப் பொருட்களும், உரிமையும் நிர்வாகமும், ஒருவகையான பூசலுக்கும் இடமின்றி அச்சங்கத்துக்கே உரியது என்றும் அதில் ஏகமனதாகத்தீர்மானித்து, எல்லோரும் ஒருவரும் தவறாது, பத்திரத்திற்கையொப்பமிட்டார்கள். பின் இச்சபைக்கூடி ஒருமுகாமைக்குழுவை (Board of Trustees) நியமித்தது. இக்குழு இயங்கிவருங்காலத்தில் கோவில், செம்மையாக நடைபெறுமல் இடையிடையே தகராறுகளும் சச்சரவகளும் நேருவதற்குக் காரணம் ஏதோ இருக்க வேண்டுமென எண்ணி அச்சு வேவி பிரம்ம ஸ்ரீ குமார சுவாமிக் குருக்களை அழைத்து கோவில் அமைப்பில் சரி அல்லது வேறு எதிலாவது சாஸ்திர விதிப்படி குறைபாடு உள்தோ

என்று உசாவினார்கள். குருக்கள் அவர்கள் பல வகையாகவும் பார்வையிட்டு, ஒன்றி லும் குறைவில்லை யென்றும், ஆனால் அப்பொழுது வசந்த மண்டபத் திற்குப் பக்கத்திலமைந்திருந்த கிணறு பொருத்தமற்றதென்றும், அதை மூடிவிட வேண்டுமென்றும், இப்பொழுது மடைப்பள்ளி அறைக்கும் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கு முன்பாகவும் உள்ள கிணற்றைத் தோண்டும்படியும் கூறினார். அதன்படியே பழைய கிணறு மூடப்பட்டு, இப்பொழுது இருக்கும் கிணறு தோண்டப்பட்டது. இக்காலம் தொடக்கம், சில ஆண்டுகள் முக்காலமும் நிதி தியநெமித்தியங்கள் தவரூது நடந்ததுமல்லாமல் கிராமமும் செழிப்புற்று வளர்ந்தது. ஐப்பசி மாதங்களில் வரும் எல்லா வெள்ளிக்கிழமை களிலும் அபிஷேகமும், திருவிழாக்களும் நடைபெற்று வந்தன. இந்நாட்களில் வெளியூரிலுள்ள உத்தியோகத்தர்களிடமும், ஊரிலுள்ள வர்களிடமும், சந்தாப்பணம் தவரூது, தொண்டர்கள் அறவிட்டுக் கோவில் காரியங்களிற் குறையில்லாது நடக்க ஒழுங்கு செய்தார்கள் இருப்பினும் நாம் நினைத்த அளவிற்கு ஒற்றுமை ஏற்படவில்லை. சிறு சிறு பூசல்கள் பின்னும் ஏற்பட்டதனால் கோவிலிற் பூசை ஒழுங்காக நடைபெறுவதற்குத் தடங்கல் ஏற்பட்டது. கோவில் பொதுவானது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதும் இவ்விடையூறுகள் யாவும் நீங்கின. இக்கோவிலில் வழிபடுவோர் எல்லோருங் கூடி மறுபடியும் உத்தியோகத்தர்களைத் தெரிவு செய்து சந்தாப்பணம் அறவிட்டுக் கோவிலை மீண்டும் சிறப்புடன் செவ்வனே நடாத்தி வரலாயினர். காலஞ்சென்ற திரு. வே. சிற்றம்பலம் அவர்கள் தனுதிகாரியாக இருந்து, அரும்பாடுபட்டனர். கோவிலில், இனிமேல் தொந்தரவுகளும், குழுப்பங்களும் நிகழாதிருக்க நிரந்தரமாக ஓர் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த அன்பர் சிலரின் விடாழுயற்சியால், கோவிலும் அதன் உரிமைகள் அசைவுள்ள, அசைவற்ற பொருட்கள், நிர்வாகம் முதலியன எல்லாம் கோவிற் பரிபாலனசபைக்கே உரித்தாக்கி, கனம் உள்நாட்டமைச்சரின் அனுமதி பெற்று 1962ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 30ந் திகதி சங்க

அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் (நம்பர் S. 149) பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் இக்கோவிலின் நிர்வாகம் அங்கத்தவர் பட்டியல் நிர்வாகக்குழு பரிசோதிக்கப்பட்ட வரவு செலவுக் கணக்கு முதலியனவும் சங்கத்தின் வருடாந்த அறிக்கையும் சங்கப்பதிவுகாரருக்கு வருடந்தோறும், ஆனி மாதத்திற்கு முன்பாகத் தவரூது அனுப்பப்பட்டு வருகின்றது. சந்தாப்பணம் கொடுக்கும் (வழிபடுவோரால்) அடியார்களால், வருடந்தோறும், 6 உத்தியோகத்தர்களும் 11 அங்கத்தவர்களும் கொண்ட சபைதெரிவு செய்யப்படுகிறது. [சங்கம் பதிவான பின் கோவில் நிர்வாகம் சீராகவும், ஒழுங்காகவும், நடைபெறுகின்றது. இக்கோவில் கட்டி, 100 வருடங்கள் பூர்த்தியாகிவிட்டன. கட்டிடங்கள், பலவிதத்திலும் இடிந்தும், விமானம் வெடிப்புக்கண்டும் இருந்ததால், நிர்வாகசபையினர். முக்கியமாக அதன் இவ்வாண்டுத் தலைவர் இதனைப் புனருத்தாரணம் செய்ய நினைத்து சென்ற தார்த்திகை மாதம் வாலஸ்தாபணம் செய்வித்தனர். இதிற் பிரதானபங்கு கொண்டு வாலஸ்தாபணம் செய்த சபையின் பொருளாளராக இருந்த திரு மு. அருணசலம் (தியாகராசா) அவர்கள் மகாகுழ்பாபிஷேகத்துக்கு முன்னரே இவ் வுலக வாழ்வை நீத்தது அணவருக்கும் பெருங்கவலையே.

அன்னாரைப் போல் இக் கோவிலின் முன் நேற்றத்திற்காகத் திருப்பணி வேலைகளில் அதிகம் ஈடுப்பட்டவராகிய காலஞ் சென்ற திரு. வை. சின்னத்தம்பி அவர்களை நாங்கள் மறக்க முடியாது. இக்கோவிலில் இப்பொழுது கட்டப்பட்டிருக்கும் உள் மூன்று வீதிகளிலும் ஊள்ள மண்டபங்கள்திரு. சின்னத்தம்பியவர்களுடைய தும் அவர்கள் து குடும்பத்தின் தும் திருப்பணியே.

மேலும் மேலும் வழிபடுவோர் நல் வழிப்பட்டு இஷ்ட சித்திகளைப் பெறவும், திருக்கோவிலும் ஸ்தாபணமும் ஒங்கி வளரவும், கிருபாகர சிவசுப்பிரமணியர் அருள்பாலிப்பாராக !!

— சிவம் —

குமரா! சனன் திருமகனே! குகனே! திருமயில் வாகனனே!
அமரர் பதியே! ஆறுமுகா! அடியார் துயர்கள் நீக்குபவா!
சமரின் தாரகன் கொன்றவனே! சரவணபவனே வள்ளி மனூளா!
உமையான் உருவாம் வேலமுருகா! உம்மைப் பனிந்தோம் காத்திடுவாய்.

யோக சுவாமிகள்

சித்ரத மேறிவரும் சிங்கார வடவேலன்

அம்மையார் வதிதந்த அழகமுகுகா அன்பர்
 அகத்தீனி ஸிருக்கும் முகுகா
 ஆதிமுகுகா நூன சோதிமுகுகா ந்தி
 அரசாண்ட செல்வ முகுகா
 இம்மையே முன்னியன ந் "இன்னே பெறுதி" யென
 எல்லாங் கொடுக்கும் முகுகா
 எதிரான சூரணுடல் இருக்கற செய்தமரர்
 இன்னைலத் தீர்த்த முகுகா
 தம்மை யர்ப் பணமிடும் பண்பினர் துணைவனுய்ச்
 சந்ததம் காக்கும் முகுகா
 துவலங் குறமகளும் மறுபுறந் துரைமகளும்
 தங்கமயில் மேவு முகுகா
 செம்மைமிகு வழ்விலுன் சேவா நலந்தந்து
 சிறியோமை யாண்டஞ்சு வரய்
 சித்ரத மேறிவரும் சிவகப்ர மன்யனே
 சிங்கார வடவே ஸனே

அருட்கவி. சி. விநாசித்தம்பி
 (அனவையூர்-சஞ்சிவி)

கற்றுக் கொடுக்கும் மருகன்

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், சென்னை.

நமக்கு மகிழ்ச்சியையும் ஆக்கத்தையும் தருவன அழகு, இளமை, ஆற்றல் முதலியன. இம் முன்றும் ஒருங்கியைந்தாலே வாழ்க்கை நிறைவுடையதாகும். இன்றேல் அரைகுறையே. மேற்குறித்த மூன்று பண்புகளும் இயைந்த ஒரு குவமே திரு முருகன். திருமுருகன் திருவருளை அனுபவித்த நக்கீரர், ‘‘கை புனைத்தியற்றுக் கவின் பெறுவனப்பு’’ என்று பாடி மகிழ்கின்றார். ‘என்றும் இளையாய்’ என்றும், ‘என்றும் அழகாய்’ என்றும் பாடிப் பரவுகின்றார்.

அழகு, இளமை, ஆற்றல் நிறைந்த திரு முருகன் தமிழினத்தின் தனித் தெய்வம்-கண்கண்ட தெய்வம்-மெய்கண்ட தெய்வம்-தமிழினத்தின் உயிர்க்குயிராக விளங்கும் தெய்வம்-தமிழினம் வழிபடும் குலதெய்வம். இன்றே தமிழ்மக்கள், திரு முருகனை வழிபடவில்லை. பெரும்பாலோர் ‘நவக்கிரகம்’ சுற்றி இளைத்து ஏமாறுகின்றனர். ஒருசிலர் திருமுருகனை-கும் பிட்டாலும் திரு முருகனை வழிபடுவதில்லை. ‘வழிபாடு’ என்பது ‘வழிப்படுத்திக் கொள்ளுதல்’ என்ற பொருள் தரும் சொல். சர்க்கரையுடன் கலந்த பால் சர்க்கரையின் இனிமையைப் பெறுதல் போல, மலரொடு தொடர்பு கொண்ட நார் மணம் பெறுதல் போல, உயிரொடு தொடர்பு கொண்ட உடல் இயங்குதல் போல திரு முருகனின் திருவருளை தொடர்பு கொண்டு சிந்தனை செய்பவர்கள் திருமுருகனின் இயல்புகளைப் பெற்று அவ்வகையில் வாழ்க்கைப் பயணத்தை வழி நடத்த வேண்டும்.

திருமுருகன் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களோடு திருக்கோலம் கொண்டருளியுள்ளார். இந்தத் திருக்கோலம் நமக்குக் கற்றுத் தருவது என்ன? “அப்பா மகனே! வையகம் கடமைகளால் ஆயது. நானே மூவிரு முகங்களாலும் பன்னிருக்காங்களாலும் கடமைகளைச் செய்கின்றேன். நீயும் கடமையைச் செய்” என்று சொல்லித்தரவில்லையா?

அடுத்து மூவிரு முகங்களும் பன்னிரு திருமுகங்களும் உடைய-ஞாலமாய் விளங்கும் திரு முருகன் எளிய (வகையிலும் வலிவிலும்) மயிலின் மீது எழுந்தருளியுள்ளான். அதுபோல் நீ வலிமையும் வளமும் உடையோன்றினும் யாருக்கும் எளியராக வாழு என்று கற்றுக் கொடுக்கவில்லையா?

திருமுருகன் தானைத் தலைவன்-போர்க் களங்கண்டவன்-பகைவென்றவன்-திருமுருகன்

போராட்டம் ஆதிக்கப்போராட்டமா? இல்லை. நீதிப்போராட்டம். நன்மையும் நீதியும் நிலைபெறப் போராடியவன். கண்ணைப் போல நன்மைக்கும் தீமைக்கும் சமமாக நடந்து கொள்ள வில்லை. பாண்டவர் யுத்தத்தில் கண்ணன் உறுதியாக, நியாயத்தின் பக்கத்திலேயே நிற்கவில்லை. அந்தியின் பிரதிநிதிகளாகிய துரியோதனது யருக்கும் படைகொடுத்து உதவினான். பாண்டவர் பக்கத்தில் தான் நின்றான். ஆனால் திருமுருகனே தீமையை ஒட்ட ஒதுக்கினான்-ஒழித்தான். இன்றும் மக்களிற் பலர் தீமையை எதிர்க்க அஞ்சகிருர்கள்-உண்மையைச் சாதிக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். அருணகிரி நாதரும் “தீமையை நிந்திக்கிலேன் உண்மையைச் சாதிக்கிலேன்” என்று வருந்திக் கூறினார். தீமையை எதிர்க்காத-உண்மையை சாதிக்க வெளி வராத பெரும்பான்மை மக்களின் மனோபாவத்தினாலேயே உலகின் சான்றேர்களையும் நூனிகளையும் தீயவர்கள் எளிதில் கொள்ள மகிழ்ந்தார்கள். ஆயிரம் கோடி ஆண்டுக்கு ஒரு தரம் தோன்றும் சான்றேர்கள் வையகத்தில் நெடுநாள் வாழுமுடியவில்லை. வையகம் பயனுற முடியால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால், திருமுருகனே, மனித இனத்தின் விரோதிகளாகிய அரக்கர்களோடு போரிட்டான். அவன் நமக்கு, அஞ்சாதே, தீமையை எதிர்த்து நில்-உண்மையை நிலைநிறுத்தும் போரில் ஈடுபடு என்று சொல்லித்தரவில்லையா?

மனிதன் நல்வன்-அவனியல்பு நன்மையே அவனிடம் இடையில் வரும் கேடே தீமை. தீமை மாறியின் மனிதனைவிட இனியன் எங்கும் இல்லை. தீயது அழியவேண்டுமே தவிர மனிதன் அழியக் கூடாது. துணியில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் அழுகு நீங்க வேண்டுமே யொழிய துணி கிழிந்து அழிந்துவிடக் கூடாது. அதனால்நான், தீய உணர்வுடன் தம்முடன் போராடிய குரபதுமனை போரில் வென்று அவனை இடமாகக் கொண்டிருந்த தீமை அழிந்துவடன் தமக்கினிய ஊர்தியாகவும், உயர்த்திப்பிடிக்கும் கொடியாகவும் அமைத்துக்கொண்டான். ஆதலால் மனிதனை வெறுக்காதே! அவனிடமிருக்கும் தீய இயல்பை வெறுத்துத் திருத் தியமைக்க- மாற்றப் போராடு-முயற்சி செய். அம் முயற்சியில் வெற்றிபெற்று வாழ்விப்பாயாக! வாழ்வாயாக! என்று சொல்லிக்கொடுக்கவில்லையா?

இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ பாடங்களைக் கற்றுத் தருகிறான் நமது திரு முருகன். கவனமாக சிந்தனை யடக்கிக் கற்று வாழ்வதே திருமுருகன் வழிபாடு! நாட்டில் அத்தகைய வழிபாடு வளர வேண்டும்.

தெவலிங்க வழிபாடு

திருமுடுக் கிருபானந்த வாரியார், சென்னை

உலகம் பலவிதம் என்பது பழுமொழி. இதற்கு என்ன பொருள்? உலகம் பலவிதம் என்று பதச்சேதம் செய்து உலகம் பலவிதமாக இருக்கின்றது என்று பொருள் செய்கின்றார்கள். அது அத்துணைச் சிறந்த பொருளான்று. ஏன்? உலகம் ஒரு விதமாகத்தானே இருக்கின்றது? மக்களைப் பெறுவது பென்கள் தானே? உன்பதும் உறங்குவதும் ஒன்றுபோல் தானே? பலவிதம் இல்லை யல்லவா?

உலகு அம்பலவிதம் என்று பதச்சேதஞ்செய்தல் வேண்டும். அம்பலத்திலே இறைவன் ஆடுகின்றன. உலகம் இனிது நடைபெறுகின்றது.

கண்ணுடியில் தெரிகின்ற நிழலை அசைக்கும் பொருட்டுத் தான் அசைவதுபோல், அகில உலகக்கஞ்சம் அசையும் பொருட்டு இறைவன் அசைகின்றன.

இவ்வாறு இறைவன் ஆடத்தொடங்கிய காலம் எது என்று ஆராய்வாருக்கு அறிவுரை கூறுவார்போல் சேக்கிமார் பெருமானார்,

“மாதோரு பாகம் நோக்கி மன்னுசிறி
உம்ப வத்தே
அதியும் முடிவும் இல்லா அற்புதத்
தனிக்கூத்துாலெம்
நாதனுர்.....”
என்கின்றர்.

இறைவனுடைய ஆனந்தக் கூத்துக்கு அரம்பமும் இல்லை; அந்தமும் இல்லை. அத்திருநடாந்ததால், ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்ற ஜம் பெருந்தொழில்களும் நடைபெறுகின்றன.

நம்முடைய இதய கமலத்திலேயுள்ள தகராகாயத்திலே ஒரு அசைவு நடைபெறுகின்றது. அதனால் இந்த உடம்பு அசைகின்றது. இதயத்தின் உள்ளசைவு இல்லையானால் உடம்பு அசையாது. அசையாத உடம்பை நான் குபேர் சேர்ந்து அசைத்துவிடுவார்கள்.

இவ்வாறு உயிர்கள் தோறும் நின்று அசைந்து அசைக்கின்ற பொருள் சிவம் எனப்படும். சிவம் இல்லையானால் சவும் எனப்படும்.

சிவம் என்பது மங்கலம் எனப்படும். சிவத் தூண் தொடர்புடையது செவம்.

தில—என். திலத்தின் தொடர்புடையது
நெலம்.
கிலா—கல். கிலாவின் தொடர்புடையது சைலம்.
கிவ—மங்கலம். கிவ சம்பந்தமுடையது சைவம்.
இதுணை யுனர்ந்தவன் சைவன்.

“ நின்றதுவும் சரிப்பதுவும் சொல்ல வேண்டும் ”
என்பார் திருஞான சம்பந்தர்.

சிவம் பேரோளிப் பிழும்பாகத் திகழ்கின்றது. ஒளி மேல்நோக்குந் தன்மையது. அதனை அக்கினி மேல்நோக்கி எரிகின்றது.

மேல்நோக்கித் திகழ்வது சிவ சோதி.
அதைச் சூழ்ந்துள்ளது அருட்சோதி.
அது ஆன்ம சோதியில் தங்கியிருப்பது.
இந்த மூன்று ம் ஒன்றுசேர்ந்த ஒரு அருடு
யைப்பே சிவலிங்கம்.

சிவவிங்கத்தின் மேல்நோக்கிய வடி வம் சிவசோதி. அதனைச் சூழ்ந்து ஆன்மாவையே நோக்கியுள்ள ஒன்று அருட்சோதி. அடியில் உள்ள வட்டமான வடிவம் ஆன்மசோதி.

“ சோதியுட் சோதியுட் சோதி ”
 என்று அருட்பிரகாச வள்ளலார் பாடுகின்றார்.
 உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊறுடம் பாலயம்
 வள்ளஸ் பிரானூர்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
 தெள்ளாத் தெவிந்தார்க்குச் சேவன் சிவலிங்கம்
 கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மனிவிளக்கே
 என்பது திருமத்திராம்.

பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேச்வரன், இந்த நான்கும் உருவத் திருமேனிகள்.

விவம், சக்தி, நாதம், விந்து இந்த நான்கும் அருவத் திருமேனிகள்.

சுதாசிவம் என்ற சிவலிங்கம் உருவாருவத் திருமேனியாகும்.

இந்த “நவந்தரு பேதங்கொண்டு நடிப் பவன் நாதன்தானே” என்று சிவஞானசித்தி யார் கூறுகின்றது.

ஆதலால் சிவலிங்க வழிபாடு செய்வது இன்றியமையாதது. சிவலிங்கத்தை வழிபட்டோர் எல்லா நலன்களும் எளிதிற் பெறுவார்கள்.

சிவ பூசைக்குச் சிறந்த சாதனங்கள் திருந்தீரு, உருத்திராட்சம், ஐந்தெழுத்து.

கருப்பு என்றால் யாருக்கும் வெறுப்பாக இருக்கும். வெண்மையான ஒரு பொருளை நெருப்பில் இட்டால் கரியாகிவிடும். கரிய சாணத்தை நெருப்பில் இட்டால் வெண்மையாகின்றது.

எனவே, திருந்தீரு அணிந்தால் உள்ளம் வெண்மையாகப் பால்போல் மாசற்றுத் திகழும். திருந்தீர முறைப்படி ஐந்தெழுத்தோதி யணிவாரை நோயும், பேயுந் தீண்டமாட்டா.

திருந்தீர தரித்துச் சிவபூசை செய்யாதார் ஏன் பிறந்தார்? என்று வினாவுகின்றார் அதிவீரராம பாண்டியர்.

சிவகருமங்க செய்யார் திருந்தீர சாத்தார் தவநிலையாந்த செவ்வெந்தி சாரார்-அவனிதனில் காண்பரந்த பக்கைக் களாநிழலைக் கைதொழார் ஏன் பிறந்தார் மானிபராய் இன்று.

உமையம்மையார் காஞ்சி முதலிய திருத்தலங்களில் சிவலிங்க வழிபாடு செய்தார். விநாயகர் சிவபூசை செய்த தலம் திருச்செங்காட்டங் குடி. முருகவேள் வழிபட்ட தலம் திருமுருகன்பூண்டி. திருமால் சிவபூசை செய்து சக்கராயுதம் பெற்றார். அத்தலம் திருவீழி மிழலை. பிரமா வழிபட்ட தலம் பிரமபுரம். இந்திரன் வழிபட்டான் மதுரையில். முத்தரும், சித்தரும், முனிவர்களும், இமையவரும், இப்பூதலத்தில் வந்து சிவலிங்கத் திருமேனியை அருச்சித்து அருள்பெற்றார்கள்.

மைந்தலூகிய அபியன்ய மாண்ட அன்றி ரவுகூட அர்ச்சனன் சிவபூசை செய்தான் என்று மகாபாரதம் கூறுகின்றது. இராமர் சிவபூசை செய்தார். கிருஷ்ணர் சிவபூசை செய்து வழி பட்டார். இராமேசரமும், சோமநாதமும் சான்று பகர்கின்றன.

ஐந்தெழுத்தை ஒதுவார் உள்ளத்தில் ஞானாளி வீசுகம். ஒதாதார் உள்ளம் மருண் டு இருண்டு பாழ்படும்.

“அரன் அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலோர் நெஞ்சும் என்ன இருண்டது நின்டவான்” என்கின்றார் சேக்கிழாரடிகள்.

சிவா சிவா என்பார் காலன் வயப்படார். பிராணவாயு வாசி எனப்படும்.

அது பன்னிரு அங்குலம் வெளிப்படுகின்றது. எட்டு அங்குலந்தான் உள்ளே புகுகின்றது. ஆதாயம் எட்டு. விரயம் பன்னிரண்டு.

வா. சி. வா—எட்டு அங்குலம். சி—நான்கு அங்குலம்.

வாசி வந்து நான்கு அங்குலம் விரயமாகின்றது. பன்னிரு அங்குலம் உள்ளே செல்ல வேண்டுமாயின் சிவா என்று செல்லும்.

“விட்ட எழுத்தை விடாத எழுத்தால் கட்ட வல்லார் காலனைக் கட்ட வல்லாரே” என்கின்றார் திருமூலர்.

விட்ட எழுத்து கிகாரம். விடாத எழுத்து வகர ஆகாரம். வாசி என்று வந்து, சிவா என்று திரும்புதல் வேண்டும்.

ஐந்து உறுதிப் பொருள்கள்;

கிருஷ்ணன் என்ற சோல்லுக்குக் கரியவன் என்று பொருள் கூறுவர் பலர். அது சிறந்த பொருளாகாது.

கிருஷ்ண—தோன்டுவது. ஆகு பெயராக நிலத்தைக் குறிக்கின்றது.

ந—நலம்.

எனவே கிருஷ்ண—நிலம்; ந—நலம். நிலத்துக்கு நலஞ்செய்கின்றவர் கிருஷ்ணர். துவாபர யுக முடிவிலே கிருஷ்ணவதாரம் நிகழ்ந்தது. கிருஷ்ணர் பூபாரந் தீர்த்து, பன்னிரு சோதி லிங்கங்களுள் ஒன்றை சோமநாதத்தை வழிபட்டு, மேற்கடலின் அருகில் இரண்டாதி கரையில் ஒரு அரசு மரத்தினிக்கும் சிவயோகத்து அமர்ந்தார். பகவான் வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு புறப்படுகின்றார் என்பதை

யறிந்த முனிவர்கள், ஆன்றேர்கள் அனைவருந் திரண்டு, கிருஷ்ணரை வணங்கி “எம் பெருமானே! நீர் இப்போது வைகுண்டம் பெருமானே! நீர் இப்போது வைகுண்டம் பொகின்றீர். இனி வரும் செம்மையில்லாத, போகின்றீர். இனி வரும் செம்மையான கலியுகத்தில் நாங்கள் எவ்வாறு வெம்மையான கலியுகத்தில் நாங்கள் கடைத்தேறும் உய்வு பெறுவோம்? நாங்கள் கடைத்தேறும் வழியாது? அருள் செய்யும்” என்று வேண்டிநின்றார்கள்.

அப்போது முனிகணங்களைப் பார்த்து, கிருஷ்ணமூர்த்தி தனது கடைசி உபதேசமாகக் கூறியருளினார். “முனிவர்களே! நீங்கள் ஏன் அறிவில்லாதவர்களைப்போல் அல்லல்படுகின்றீர்கள்?

கருணையுடன் பிறை மதியைத் தலையில் கூடிய சிவபெருமானுடைய பாதமலர் உண்டு; அப்பாதமலரை அர்ச்சிக்க மலர் உண்டு; திருமஞ்சனம் புரிய குளிர்ந்த நீர் உண்டு; வேத இதயமாகிய திருவெந்தெழுத்துண்டு; ஐந் தெழுத்தோதி யணிய திருநீறு உண்டு. இந்த ஐந்து பொருள்களும் உங்கட்கு ‘அரண்புரி யும்.’ அஞ்சன்மின்’ என்று அருளிச் செய்தார்.

திங்கள் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலமுண்டு;
கொங்கலிழ் மலருமுண்டு; குளிர்தரு புனருமுண்டு;
தங்கும் அஞ்செழுத்து முண்டு; தவளவெண்ணிறு முண்டு;
வெங்கலிக் குடைவ தெண்ணே வெளிற்றி வுடைய ரேபோல்?

ஆதலால் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல் கிப் பஞ்சாக்கரம் ஓதி, வெண்ணிறு பூசி சிவ வழிபாடு செய்வோர் கலிக்கு அஞ்சவேண்டிய தில்லை.

யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற நிம வன் சிவலிங்கத் திருமேனியில் விளங்கித் தோன் ருகின்றன. பசுவின் உடம்பெங்கும் பால் பரவி நின்றாலும் மதியில் அப்பால் வெளிப் படுமாறு என்றனர்க்.

எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் பாலில் படு நெய்போல் மறைய நின்றுளான். அப்பரம பதியை நினைந்து நினைந்து நெக்கு நெக்கு உருகி வழிபடும் அடியாரது திருவள்ளத்தில் கடைந்த தயிரில் வெண்ணெய்போல் விமலன் வெளிப் பட்டு நிற்பன். அதனால் ஆலயங்களையும், அடியாரையும் அரஞ்சுவே வணங்குதல் வேண்டும்.

“மாஸற நேயமும் மலிந்தவர் வேழும் ஆலயந் தானும் அரண்ணத் தொழுமே” என்கின்றது சிவஞான போதம்.

திருக்கோயிலிற் சென்று இறைவனைக் கண்டவர் முத்தி கண்டவராவார்.

பண்டனைப் பண்டனையோது பெம்மானைப் பனிவரைகோ தண்டனைத் தண்டனைத் தண்டனைச்செய்யுமுத தண்டனை தண்டனை யண்டரதொழுந் திருயாற்பே ரமரந்தமனி கண்டனை கண்டனை யாவின்நெஞ்சே முத்திகண்டனையே.

ஆதலால் மனிதப் பிறவியை எடுத்த நாம் அனைவரும், அவனெறியிற் செல்லாது, சிவ நெறியைக் கடைப்பிடித்து, திருக்கோயில் வழி பாடு, பாராயனம், ஜெபம், தியானம், மன வொடுக்கம் முதலிய சாதனங்களைச் செய்து உய்வு பெறுவோமாக.

எத்தனையோ பாவமெல்லாம் எவிதனிலே போக்கவல்ல
சித்தர் வாழ்கந்தமலை சீரலை வாய் ஓரத்தினில்
புத்தொனியாய்க் குகையினிலே புவிதகுகன் விற்றுள்ளான்
புத்துயிராய் விளங்குமவன் பொன்னடிகள் போற்றிடுவோம்.

மாணிக்கக் கட்டிலென்ன மாசறு பொற் கோயிலென்ன நாணக் கண்டிடலாம் நாற் கோடி ரவி ஒளியும் வானத்துத் தேவதேவன் வரம் வேண்டத் தான்தருவான் காணக் கண்குளிரும் கார்த்திகேயன் தாள் பணிவோம்.

பாரமேசவர தத்துவம்

வியாகரண சிரோமனி. த. க. சுதாராம சாஸ்திரிகள்

அங்கின்கெனுதபடி எங்கும் பரந்து விளங்கும் பரமேசவரனின் உண்மைக் கருத்துக்களை எடுத்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் சாரமாகும். பரமேசவரன் மைந்தன் குமாரக்கடவுளின் தத்துவத்தை எடுத்து விளக்குவதாகவும் இக்கட்டுரை அமையும் இரு கருத்துக்களை விளக்கும் ஒரே சொல்லாகிய பாரமேசவர தத்துவம் என்ற முகப்பு பெயருடன் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. சிவனும் முருகனும் ஒன்று. அபின்னமானவர் என்பதை விளக்கப்போகும் இக்கட்டுரைக்குக் குறிப்புச் சொல்லாக முகப்புப் பெயர் அமைந்தது மிகப் பொருத்தமே.

முருகனும் சிவனும் ஒன்றுதான் என்று கூறி வணங்கும் ஒரு மெய்யன்பரின் வணக்கத்தை எடுத்துக்காட்டாது எவ்வாறு கட்டுரையை விபரிக்க முடியும்.

ஏம் நாயக னேர் மறைநாயகன்
சேநாயகன் றேவர்களுயகன்
ஆமெந்தாயகனுமுகச்சிவன்
பூமலர்ச்சரன் போற்றிப் பரிச்சவாம்.

இந்த வணக்கத்தில் ஆறுமுகச்சிவன் என்ற ஒரே சொல் இரு கருத்துக்களையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. ஆறுமுகத்தை அடை மொழியாகக் கொண்டு ஆறுமுகங்களையடைய சிவபெருமான் என்னுங் கருத்து வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. சானம் தத்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்யோசாதம் அதோமுகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகங்களுடன் இறைவன் விளங்குகின்றுன் என்று ஆகம சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. ஆறுமுகங்கள் பொருந்திய முருகனுகிற சிவன் என்று உருவகமாகவும் கருத்துக் கொள்ளலாம். சிவமும் முருகனும் பேதமற்றவர் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வணக்கம் செலுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

சிவனும் முருகனும் ஒன்றே

“திசோதச” என்று நைத்திரீயாருண சாகையில் ஒரு வசனம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் கருத்து இறைவன் பத்து திசைகளையும் நோக்கியிருக்கின்றார் என்பதாகும். கிழக்கு தெற்கு வடக்கு மேற்கு என்ற நான்கு பெருந்திசைகளை நோக்கி விளங்கும் இறைவனுடைய முகங்கள் தத்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்று பெயர் பெறும். நான்கு கோண திசைகளும் நான்கு பெரும் திசைகளில் அடங்கிவிடுமாதலால் எண் திசைகளை நோக்கி நான்கு முகங்களும் அமைந்துள்ளனவாகும். மேல் நோக்கிய சசானமுகமும் கீழ்நோக்கிய அதோ முகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகங்களும் பத்து திசைகளை நோக்கி விளங்குகின்றன என்ற கருத்தை வேதம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றது. பத்து திசைகளை நோக்கி விளங்கும் ஆறுமுகங்களும் பூரணத்துவம் பெற்றுப் பொலிவுடன் விளங்குகின்றன. யசரவேத முகத்தொபநிடத்தில் பின்வரும் வாக்கியம் காணப்படுகின்றது: “ஊர்த்துவ பூரணமத: பூரணம் மத்யபூரணம் சிவாத்மகம்” சிவஸ்வரூபம் மேலும் கீழும் நடுவிலும் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்குகின்றது என்பதாகும். ஆகவே எத் திசையிலிருந்து வழிபட்டாலும் அந்த வணக்கம் பூரணத்துவம் பெறும். இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மெய்யடியார் ஒருவர் முருகனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார். “ஓ முருக, பத்து திசைகள் நின்றும் தரிசிக்க வரும் அடியார்களுக்கு திருவருள் செய்யத் திருவளம் கொண்டு கருணை பொழியும் ஆறுமுகங்களுடன் நீ காட்சி தருகின்றாய் அல்லவோ” என்று போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றார்.

ஸ்காந்த புராணம் சம்பவ காண்டத்தில் பின்வரும் பாட்டுக் காணப்படுகின்றது.

“தவன்மயோ மந்மயோ யஸ்மாத் ஷ்டவக்தீ: பரிசீதி:

உன து சொறுபழும் எம து சொறுபழும் சேர்ந்து உருவாகியதே ஆறுமுகன் வடிவமாகும் என்று உமையம்மையாரைப் பார்த்து சிவபெருமான் கூறியுள்ளார். சிவசக்தியின் ஜக

கிய ருபமாக முருகன் விளங்குகிறான் என்பது இந்த வசனத்தால் அறியக் கிடக்கின் றது. பாட்டில் எமது வடிவமும் உனது வடிவமும் ஒன்று சேர்ந்து என்று கூறுமல்ல உனது வடிவமும் எமது வடிவமும் சேர்ந்து என்று அமைந்துள்ள சொல் ஒழுங்குமுறை அமைப்பு சக்தி தூண் சக்தியாகவும் சில தத்துவம் தத்துவம் வெளிப்படையாகவும் சில தத்துவம் மறைவாகவும் ஐக்கியப்பட்டு முருகனிடம் அமைந்துள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சக்திதரன் என்று பெயர் தாங்கி ஞான சக்தியாகிய வேலாயுதத்தை வலக்கையில்லை நிது காணப்படுவதே இதற்குச் சான்றாகும். அவனாரின் அட்டுமீயத்தால் அவதியறும் அமர்களுக்கு அருள் பாலித்து அபயமளித்து அசுரரை அழித்து முடிவில் இன்ப வாழ்வை முருகன் அருளினார். இந்திக்முஷ்சி மூலமாகவும் சக்தி தத்துவம் வெளிப்படையாக நின்று திருவருள் பாலித்துச் சில தத்துவம் மறைந்து நின்று இன்ப வாழ்வை அளித்திருக்கின்றது என்பதை நாம் அறியலாம். ஆறுமுகப் பெருமான் திருக்குவ அமைப்பிலும் சக்தி தத்துவம் வெளிப்படையாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். ஆறு முகங்களும் ஆறு மத்தின் ஐக்கியத்தை உணர்த்துகின்றது. கணபதி, சூரியன், விஷ்ணு, சக்தி, சிவம், குமாரன் என்ற ஆறு உருவத் திருமேனிகளுக்குரிய ஆயுதங்கள் ஆறுமுகப்பெருமானிடம் போருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கணபதிக்குரிய ஆயுதம் பாசம் அங்குச்சமாகும். சூரியனுக்குரிய ஆயுதம் கத்தி கேட்யமாகும். விஷ்ணுவிற்குரிய ஆயுதம் சக்கிரம் சாரங்கமென்னும் வில்லுமாகும். சிவனுக்குரிய ஆயுதம் குலம் வச்சிரமாகும். முருகனுக்குரிய ஆயுதம் சக்தியும் குக்குடமுமாகும். இவ்வாறு பத்துக்கைகளிலும் இவ்வாயுதங்கள் விளங்குகின்றன. சக்திக்குரிய ஆயுதம் அன்புகாட்டி அபயமளித்து அருள் பாலித்தலாகும். அதுவே பிரதான முகத்திற்குரிய ஆயுதமாக அமைந்துள்ளது.

இக்கருத்தையே ஆறுமுகப் பெருமானின் தியான சலோகம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. தியான சலோகத்தின் முடிவில் “சிவஸுதம் ஸகந்தம் ஸ்ராராதிதம்” என்ற வாக்கியம் அமைந்துள்ளது. சகல தேவர்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு விரும்பியதை அளிக்கும் சிவகுமாரன் ஆகிய கந்தனை தியானிக்கக்கடவன் என்பது இதன் கருத்தாகும். ஸு என்ற வினையடிக்கு வெளிவருதல் என்ற கருத்தாகும். சிவம் என்ற பெரும் ஜோதியிலிருந்து வெளிவந்த (ஸ்கண்னமாகிய) சிறு பொறியாகிய கந்த

வேளை தியானிக்க கடவன் என்றும் விளக்கம் கூறலாம். இந்த வாக்கியம் சிவாபின்னம் முருகன் என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. பிரமணைத் தலையில் குட்டி சிறையிலைடைத்தும் முருகனிடம் சக்தி தத்துவம் வெளிப்படையாக நிற்கின்றது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது..... அன்றேரு நாள் பரமபதிக்கும் ஐந்து தலை பிரஜாபதியாகிய (மக்களைப் படைப்பவர்) எனக்கும் ஐந்து தலை என்று கருதி அயன் இறுமாப்படைந்து கைலாயம் சென்று இறைவனை வணங்காது நின்றார். பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அயனின் ஆணவத்தை ஒடுக்க ஈசானத்திலுள்ள மேல்நோக்கிய தலையை விரலால் புல்லைக் கிள்ளி எடுக்குமாப்போலக் கொட்டு கையில் தாங்கினார். மற்றொருநாள் நான்முகன் தேவர்களுடன் தேவதேவனைத் தரிசிக்கக் கைலாயம் சென்றார். கைலாயத்தின் கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானை தேவர் யாவரும் தலைவணங்கி ஆலயத்தினுட் புகுந்தனர். நான் முகன் ஆறுமுகளைச் சிறுபாலகன்தானே என்று கருதி சிவாபின்னம் முருகன் என்பதை உணராமல் அச்சிறுவனை வணங்குவது தன் தகுதிக்கேற்றதன்று என்று கருதி மேளனமாக ஆலயத்தினுட் புகுந்தார். முருகப் பெருமான் அயனை அழைத்து ஆசனத்திலமர்த்தி பிரணவப் பொருளை வினாவினார். கருத்து விளங்காது பிரமன் விழித்தான். அப்பொழுது முருகப் பெருமானிடம் சக்தி தத்துவம் வெளிப்படையாக நின்று தத்புருடம் என்னும் கிழக்குத் திசையை நோக்கிய தலையை தந்தை செய்ததுபோல செய்யாமல் குட்டிச் சுட்டிக் காட்டியருளியது. எமது ஐயன் அறிந்தால் தத்புருடம் என்னும் இந்த தலைக்கும் ஆபத்து வருமல்லவோ என்பதை உணர்த்தாமல் உணர்த்தியள்ளது. கைலாயம் வந்து தரிசிப்பவருக்கு மலபந்தம் கிடையாது. அறியாமல் அயனிடம் வந்து புகுந்த ஆணவமலத்தை அன்பான கரத்தால் குட்டி நீக்கியருளினார். பின் மறைவாய் நின்ற சிவதத்துவம் பிரமனுக்குப் பழைய பதவியை அளித்தது. குற்றம் செய்தவரையும் திருவருள் காட்டி மன்னித்துப் பின் நல்ல பதவியை யளிப்பார் என்பதை இந்தச் சரிதம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

குகன்

முருகப் பெருமானுக்கு குகன் என்னும் ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அப்பெயர் சிவாபின்னம் முருகன் என்பதை வலியுறுத்துகின்

ரது. குற்ற என்ற விளையடிக்கு மறைவு என்று கருத்தாகும். அதிலிருந்து வந்த சொல் குகை என்பதாகும். மறைவான இடம் என்பதே அதன் பொருள். அனுவக்குள் அனுவாயும் மஹத்தினுள் மஹத்தாயும் விளங்கும் பரமான் மாவாகிய சிவம் சகல ஜீவராசிகளின் குகையில் (மறைவான இடத்தில்) மறைந்து நிற்கின்றது என்று தெத்திரீய ஆருணசாகை கூறுகின்றது. பரமாத்ம சொஞ்சபம் எத்தகையது என்று விளக்கும்பொழுது நிஷ்களமானது, சரி நி கரான இரண்டாவது பொருளற்றது சகலசீவர்களின் குகையில் மறைந்து நிற்பது என்று யசுர்வேத கைவல்யம் கூறுகின்றது. பரம்பொருளாகிய சிவம் ஆன்மாக்களின் இருதய குகைகளில் உறைகின்றது என்று யசுர்வேத தெத்திரீயம் கூறுகின்றது. குகையில் மறைந்து நிற்கும் பரம பதிக்கு குகன் என்று இடப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. வேத வேதாந்த நூல்களில் இருதயாகாசம் குகையென்று அழைக்கப்படுகின்றது. அக்குகையில் உறைவதால் குகன் என்று பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றன என்று ஸ்காந்த புராணம் சம்பவ காண்டத்திலுள்ளது.

குகன் என்ற சொல் உபநிடதங்களில் சிவத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. ஸ்காந்த புராணத்தில் முருகனைக் குறிப்பதாக சிவன் உமையம்மையாருக்கு கூறுகின்றார். இவ் விரண்டையும் ஆராயும் பொழுது பிரித்துக் காணும் நிலையில் (யோக நிலையில்) குகன் என்ற சொல் சிவத்தைக் குறிப்பதாகும். பிரித்தும் சுட்டியும் காணும் நிலையில் (யோகருடி நிலையில்) குகன் என்ற சொல் சிறப்பாக முருகனையே குறிக்கின்றது. குகன் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் உள்ளத்தில் முருகனுடைய தோற்றம் உருவமாகின்றது. அவ்வளவு (சூரியாக) சுட்டிக் காட்டப்படும் பொருளாக அமைந்துவிட்டது. சிவாபின்னனமே முருகன் என்பதற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும். சிவலிங்கம் (சிவம்) சாளக்கிராமம் (விழுஞ்சு) சோனலிங்கம் (கணபதி) மரகதப் பச்சை (தேவி) ஸ்படிகக்கல் (சூரியன்) என்ற பாவணையில் ஐந்து மூர்த்திகளை வணங்கிவரும் அந்தணப் பெரியார்கள் முருகனைத் தனியாகப் பிரியாமல் சிவலிங்கத்திலேயே முருகனைப் பாவித்து வணங்கி வருவதைக் காணலாம். முருகனுடைய அர்ச்சனையில் ஒன்று குறை பிரியாயநம: என்று உள்ளது வள்ளியினிடத்தில் விருப்புடைய கந்தனுக்கு வணக்கம் என்பதே அதன்கருத்தாகும். இது வெளிப்படையான கருத்து. சகல ஸ்வான்மாக்களின் இருதயதுகையில்

வசிப்பதில் விருப்பமுடைய முருகனுக்கு வணக்கம் என்பதே விசேஷக் கருத்தாகும். தெய்வயானை அம்மையாரை விதிமுறைப்படி தேவர்கள் முருகனுக்கு திருமணம் செய்வித்தனர். சதி பதியினிடம் சென்றால். விரும்புகின்றவர் தெய்வயானை அம்மையார். விரும்பப்படுகின்றவர் முருகப்பெருமான். ஆனால் வள்ளியை விரும்பிச் சென்று மனமுடித்தார். ஆகவே விரும்புகின்றவர் முருகன் விரும்பப்படுபவர் வள்ளியம்மையானார். முருகனுக்கு விருப்பமான இடம் சகல சீவராசிகளின் இருதய குகை என்பதை உபநிடதங்கள் மூலம் அறிந்தோம். ஆகவே வள்ளியம்மையாருக்கு குஹா என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது மிகப் பொருத்தமானதே. குஹா வடிவமான வள்ளியம்மையாரிடம் விருப்பமுடையவர் முருகன் என்பது மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

சிவாபின்னன் முருகன்

சிவன் வேறு முருகன் வேறு அல்ல. இருவரும் ஒருவரே. இந்த உண்மையை உபநிடத் வாக்கியங்கள் கொண்டு நாம் அறியலாம். (பூர்ண மத: பூர்ண மிதம் பூர்ணாத் பூர்ண முதச்சயதெ, பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமே வாவசிஷ்யதெ) இது உபநிடத் மங்கள பாடத்திலுள்ளது. அது என்பதனால் கூட்டிக் காட்டப்படும் சிவம் பூர்ணப் பொருளாகும். அந்த பூர்ணப் பொருளிலிருந்து தோன்றிய சிறு பொறியே இது என்று கூட்டிக்காட்டப்படும் முருகன் ஆகும். இந்த முருகனும் பூர்ணப் பொருளாகும். ஆகவே பூர்ணமான சிவஜோதியிலிருந்து வெளிவந்த குக சோதியும் பூர்ணமானதே. பூர்ணமான சிவஜோதியிலிருந்து குகஜோதி வெளிவந்தும் சிவஜோதி குறைவுபடவில்லை. சிறு பொறியாக வந்த குக சோதியும் குறைவுபடவில்லை. இரண்டிலும் எஞ்சி நிற்பது பூர்ணத்துவமே என்பது இதன் கருத்தாகும். இந்த வாக்கியத்தின் மூலம் சிவா பின்னம் முருகன் என்று தெளிவாகக் கிடைக்கின்றது. பின்வரும் கதையும் இக்கருத்தை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பிரமனைச் சிறையில்லைத்துப் படைப்புத் தொழிலை முருகன் தானே செய்யத் தொடங்கினார். இறைவன் முருகனிடம் வந்து யாவையும் அறிந்த உனக்குப் பிரணவைப் பொருள் தெரியுமாயின் அதனைக் கூறுவாய் என்று இயம்பி ஞர் முருகன் விணயத்துடன் பதிலுறைத்தான். அன்னை உமையம்மாருக்குத் தாங்கள் பிரண

முருகன் ஞானவடிவமானவன்

வப் பொருளை உபதேசிக்கும் பொழுது அன் னையின் மதியிலிருந்து யாவையும் கேட்டறிந் தென். அன்னை முறையாக நின் று அமர்ந்து கேட்டது போல தாங்களும். கேட்பதாயின் அறிந்த பிரணவப் பொருளைக் கூறுவேன் என் முன் மாணவன் நிற்பது போல அமர்ந்து நின்று முருகன் முருகன் கூறிய பிரணவப் பொரு இறைவன் முருகன் கூறிய பிரணவப் பொரு ஜைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். இதுவே கதைச் சுருக்கம். இறைவன் பிரணவப் பொருளை யறியாது முருகன் சிவத்தினிடமிருந்து தோற்றிய பூரணமான சிவத்தினிடமிருந்து தோற்றிய முருகப் பெருமானுக்கு பூரணத்துவத்தை விளக்கவந்ததே இக்கதையின் சாரமாகும். உலக சமுதாயம் சன்யன் சனகன் என்றும், அனுக்கிராஹ்யன் அனுக்கிராஹ்யகன் என்றும். சிட்சியன் சிட்சகன் என்றும் தொடர்பு கொண்டு அமையப்பட்டிருக்கின்றது. பிறக் கின்றவன் பிறப்பிக்கின்றவன், அருளுபவன் அருளப்படுவன் கற்பிக்கின்றவன் கற்பிக்கப் படுவன் என்ற தொடர்பிலேயே உலகம் அமைந்துள்ளது. தந்தையின் மூலம் மகன் பிறப்பை அடைகின்றான். மகன் ஜன்யன் தந்தை ஜனகனவான். காலம் செல்ல மகன் மக்களைப் பெற்று தந்தையாகின்றான். உபதேசிப்பவர் மூலம் உபதேசத்தைப் பெறுகின்றான். பெறுபவன் உபதேசயன் கொடுப்பவன் உபதேசகன் ஆவான். உபதேசத்தைப் பெற்ற வன் சிறிது காலம் செல்ல பிறருக்கு உபதேசிக்கின்றான். அப்பொழுது அவன் உபதேசகன் ஆகின்றான். இவ்வாறு சங்கிலித் தொடர்பு கொண்டு உலகம் அமைந்துள்ளது. உபதேசம் பெறுபவன். உபதேசயன் என்று பெயர் பெற்றுப் பிறருக்கு உபதேசிக்கும் பொழுது உபதேசகன் என்று பெயர் பெறுகின்றான். ஆனால் தனக்கு உபதேசம் செய்த குருவுக்கு எப்பொழுதும் இவன் மாணவன்தான். இந்தக் குறைவாடு சுகல ஜீவராசிகளிடமும் காணப்படும். இந்த குறைவுபாட்டை நீக்கி முருகப் பெருமானுக்கு பூரணத்துவத்தை அளிப்பதற்காகவே இறைவன் மாணவர்போல் நின்று கேட்டு உபதேசகனுக்கும்-முருகனை உபதேசம் செய்பவராக விளக்கினார். இறைவன் இப்பொழுது உபதேசமளிப்பவராகவும் உபதேசம் பெறுபவராகவும் ஆனார். (உபதேசய உபதேச கபாவ சம்பந்தம்) என்று வடமொழியில் கூறுவார்கள். பூரணத்துவத்தை முருகனுக்கு அளிப்பதின் நிமித்தமாக இந்த நாடகம் நடிக்கப்பட்டது. எவ்வளவு அழகாக இந்த உண்மையை நடித்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

பின்வரும் கதையின் மூலம் இந்த உண்மை தெளிவாக விளங்கும். சூரமுனிவர் நாரதர் மாங்கனி ஒன்றைப் பெற்றார். அதனை இறைவனுக்கு அரப்பணிக்க வேண்டுமென்று கருதிக் கைலாயம் சென்றார். சக்தித்ததுவத்தை வெளிப்படையாகக் கொண்டமைந்த முருகப் பெருமான் அன்னையினருகிலமர்ந்திருக்க சிவப் பொருஞ்சன் இனைந்து நிற்கும் விநாயகப்பெருமான் ஜெயனின் அருகிலிருக்க தேவனும் தேவியும் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கும் கோலம் கண்டு அக்காரணத்தில் அடிபணி ந்து ஜெயனின் கையில் மகிழ்ந்து அடிபணி ந்து ஜெயனின் கையில் கனியை அன்பளிப்பாக அளித்தார். கனியைக் கண்ட பாலகர் இருவரும் தந்தையின் முன் சென்றனர். ஜெயன் புன்முறுவல் செய்து நாரதா ஒரு கனியைத் தந்து பேதத்தை உண்டாக்கி விட்டாயே என்று கூறினார். ஜெயனே தாங்களறி யாத்தா, இக்கனிமூலம் உலகத்திற்கு ஓர் உண்மையை வெளிப்படுத்துவீர்கள் என்று கருதியே இக்கனியை இங்கு கொண்டு வந்தேன் என்று நாரதர் கூறினார். பரந்தாமன் திருவுள்ளாம் கொண்டார். பங்கிட்டுக் கொடுக்காமல் பந்தயம் வைத்தார். குழந்தைகாள் இவ்வுலகத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு முதலில் எவர்வருகின்றாரோ அவருக்கே இக்கனி என்று கூறினார். இருவருள் இளையவராகிய முருகப் பெருமான் உலகம் சுற்றப் புறப்பட்டு விட்டார். முத்தவர் விநாயகப் பெருமான் ஆறுதலாக எழுந்து ஜெயனை மும்முறை வலம் வந்து வணக்கி உலக முழுவதும் தங்களிடம் அடங்கியுள்ளதன்றே. தங்களை வலம் வருவதனால் உலகத்தையே வலம் வந்ததற்குச் சமமாகும் என்று விநாயகப் பெருமான் விளக்கம் கூறிக் கனியைப் பெற்றுக் கொண்டார். இங்கே இருவருடைய செயலும் உலகத்திற்கு ஒரு பெரும் உண்மையை விளக்குகின்றது. முருகன் இறைவனிடம் யாவும் அடங்கியுள்ளது என்பதை அறியாதவரல்ல. ஆயினும் உலகமக்களுக்கு ஓர் உண்மையை விளக்கவே உலகம் சுற்றிக் காட்டினார். உலகத்தையே தந்தையாகக் கருதி வலம் வரப் புறப்பட்டார். ஒவ்வொருவரும் முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது உலகத்தையே இறைவன் சொல்பமாகக் காணவேண்டும் என்பது. அதன்பின் “அனுபவ ஞானம் முதிர்ச்சி பெற இறைவனில் உலகத்தைக் காண்பான் என்பதையே விநாயகப் பெருமான் காட்டியருளினார். ஒரு தச்சன் அழகான வெரமான ஒரு மரத்தைக் கண்டுடன் யானையின் உருவம் அமைக்கலாம்

என்று கருதுகின்றார். கண்ணுக்குத் தெரிவது மரம். அதனுள் மறைந்து நிற்பது யானை. பின் தன் அனுபவ ஞானம் கொண்டு யானை உருவம் அமைத்து விடுகின்றார். யானை உருவமாகிய பின் மரத்தைக் காணவில்லை. மரம் அதனுள் மறைந்து விடுகின்றது. இந்த உண்மையை விளக்கவே இருவரும் இந்த நாடகம் புரிந்தனர். இக்கருத்தையே

மரத்தை மறைந்தது மாமத யானை

மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைந்தது பார்முதற் பூதம்

பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்

எனத் திருமூலர் திருமந்திரங் கூறுகிறது. விநாயகப் பெருமான் களியைப் பெற்றுவிட்டார் என்பதை உனர்ந்த முருகன் ஆண்டிக்கோலம் தாங்கி மலையில் தங்கி விடுகின்றார். இறைவனும் இறைவியும் சென்று நீஞானப் பழமல் வைவா. சகல ஜீவராசிகளுக்கும் ஞானக்களியை அளிக்கும் வல்லமை உனக்கல்வை இருக்கின்றது என்று மைந்தனின் சினத்தை ஆற்றினர். இந்த நாடகத்திலும் ஒருங்கை காட்டப்பட்டது. விநாயகப் பெருமான் வேத மந்திர சொரு பியாக விளங்குகின்றார். (யோவேதா தெள்ளவர:ப்ரோக்த:) என்ற வேத வாக்கியம் நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆதியில் பிரணவம் அமைந்துள்ளது என்பதைக் கூறுகின்றது. அந்தப் பிரணவ வடிவம் தாங்கிக் காட்சி தருகின்றார் விநாயகப் பெருமான். ஆகவே விநாயகப் பெருமான் வேத மந்திர ஸ்வரூபியாகின்றார். சொல்லும் பொருளும் போல சிவ சக்திகள் ஜக்கியப்பட்டுள்ளன என்று ஒரு தெய்வீகப் புலவன் கூறுகின்றார் (வாகர்தாவிவ ஸம்பிருக்கதௌ) சொல் சக்தி பொருள்சிவம், சொல் வடிவமான சக்தி யில் நின்று உதித்தவர் விநாயகப் பெருமான். ஆகவே விநாயகப் பெருமான் வேத மந்திர ஸ்வரூபியாகிய என்று கூறுவதும் மிகப் பொருத்தமே. பாரதம் இராமாயணம் இவ்விரண்டும் இதிஹாசம் என்ற யாவரும் அறிந்ததே (பாரத: பஞ்சமோவேத:) பாரதம் ஐந்தாம் வேதம் என்று சான்றேர் வாக்கு காணப் படுகின்றது. அதன் காரணம் வேத மந்திர ஸ்வரூபியாகிய விநாயகப் பெருமானால் பாரதம் வரையப்பட்டது. எழுதா மறையினால் எழுதிய மறை வெளியிடப்பட்டது. விநாயகப் பெருமான் வேத மந்திர சொருபி என்பது மிகத்தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அந்த வேத மந்திரத்தின் பொருள்தான் இறைவன். மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகம் எழுதி முடித்த சமயம் இதன் பொருள் யாது என்று தில்லை வாழந்தனர் வினாவ தில்லையம்பதியில் திருநட

நம் புரியும் கூத்தனப்பிரான் தான் இதன் பொருள் என்று மணிவாசகர் கூறியதாக சைவ உலகமறியும். ஆகவே இதை வெதுப் பொருள் என்பதில் யாதொரு மறுப்பும் இல்லை. பகு என்று ஒரு சொல் இருக்கின்றது. அதற்கு ‘நான்கு கால்களும் வாலும் மடியும் அலைதாடியும் பொருந்தி கிராமத்தில் வாழும் சாந்தமான ஒரு பிரானி,’ என்பதே பொருளாகும். இப்பொருளுக்கு ஏற்ற சொல் பகு, இச்சொல் அக்கு ஏற்ற பொருள் இதுவே என்பதை உணர்த்துவது ஞானம். சொல் தெரிந்து பொருள் தெரியாவிட்டாலும் பொருள்தெரிந்து சொல் தெரியாவிட்டாலும் பயனில்லை. சொல்லியும் பொருளையும் இனைப்பது ஞானம். அந்த ஞானப் பழமே முருகன். வேதப் பொருளில் மறைந்து நின்ற ஞானம் திருவருவம் தாங்கி ஆறுமுகத்துடன் விளங்குகின்றது. ஆகவே முருகனை வழிபடுவர் சிவஞானத்தைப் பெறுவார் என்பதில் சிறிதும் ஜயமில்லை. இக்கருத்தை சுப்பிரமணியன் என்ற சொல் தெளிவாக விளக்குகின்றது. பிரமன் என்ற சொல்லுக்கு வேதம் என்ற கருத்து இந்த வேதத்தின் பொருளாய் விளங்குபவர் பிரமன் யர் ஆவார். பிரமண்யாயநம: என்று சிவனுக்கு ஒரு அர்ச்சனை வழங்கப்படுகின்றது. இறைவன் வேதப் பொருளாவான். ஸா அழகாக பிரமன் யன் வேதப் பொருளை உணர்த்துவதன் என்று முருகனுக்கு ஸாப்பிரமணியன் என்று சிறப்பாக கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்காந்தபுராணம் சம்பவகண்டம் 35ம் அத்தியாயம் பின்வரும் பாட்டுக் காணப்படுகின்றது.

பிரஹ்மனு நாமஸும் தேவ: ஸ்தாராம் மத்
ஸ்த: பிரியே
ஸ்ப்ரமணிய: ஸமாக்யாத: ஸ்தாராஸ்ர நமஸ்
கிருத:!!

இதன் கருத்து. அன்புக்குரியவனே; வேதம் கூறி வழிபடும் அந்தனர்க்கு யான் தலைவன் (ஆகவே யான் பிரமண்யன் ஆவேன்) என்மைந்தன் (என்னை அறிந்து கொள்ள ஞானத்தை அளிப்பவனுதலால்) ஸ்ப்ரமணியன் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றுள்ளான். தேவராலும் அசுரராலும் வணங்கப்படுவன் என்று உமையம்மையாருக்கு இறைவன் கூறியருளுகின்றார். மைந்தனின் சிறப்பைக் கண்டு தந்தை அகமகிழ்வது போல முருகனுடைய சிறப்புப் பெயரைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து இறைவிக்கு கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. ஞானப்பழமாகிய முருகனை வழிபட்டு சிவஞானம் பெற்று சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைவோமாக.

ஓம்தத்ஸத்

—
“ஓம் குமராய நம்”

ஸ்ரீ கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி தோத்திரம்

காப்பு

விக்கினங்கள் தீர்க்கும் விநாயகனின் தம்பியே
கொக்குவிலூர் மேவுங் குருநாதா-மிக்கபுகழ்
கந்தா கிருபா கரசிவ சுப்ரமண்யா
தந்தானுன் செங்கமலத் தாள்

நால்

1. ஆதிபுக ழாறுபடை ஏறிலின யாடிவரும்
அப்பனே ஆறுமுகனே
அசுரகுல சங்கார அடியர்தொழு சிங்கார
அயில்வேல் பிடித்த அரசே
சோதிதரு மெந்தனே வேதமணி கந்தனே
தூய செந் தமிழழகனே
சொல்லினிய குக்குடத் துவசனே நடமிடும்
தோகைமாமயில் வாகனு
நாத மொடு விந்துகலை மூலமே ஐங்கரன்
நயக்கும் மழிலைச் சிறுவனே
நடனகுஞ்சி வள்ளி நாதனே ஓங்கார
நாரணி தரும் பாலனே
தீதகல் நின்பதும் சேவடி நினைந்து பணி
செய்தின்ப மெய்த அருள்வாய்
திருமருவு கொக்குவிற் பதியமர் க்ருபாகர
சிவசுப்பிர மண்ய குருவே
2. நீர்பூத்த உலகெல்லாம் நின்றவா குன்றனைய
நீலநிற மாயன் மருகா
நெட்டிலை வேலவா நீதிவடிவானவா
நினைவாரின் நெஞ்சறைபவா
பேர்பூத்த பிரணவப் பொருள் கேட்டு நான்மறைப்
பிரமணைச் சிறையிட்டவா
பெருகுபுகழ் வளருமொரு குருநாதனே கைலைப்
பிஞ்ஞகள் மகிழுமகனே
தார்பூத்த நற்கடம் பாகுகா கிண்கிணிச்
சந்தம் விளங்கும் தாளா
சகல கலைச் சுந்தரா சர்வதிரு மந்திரா
சுசிதானந்த முருகா
சீர்பூத்த நின்புகழ் பாடுமெடி யாருடன்
சிறியேனைக் கூட்டுகண்டாய்
திருமருவு கொக்குவிற் பதியமர் க்ருபாகர
சிவசுப்பிர மண்ய குருவே

3. ஆறுமுக வானமரர் அனுத்தினமு மஞ்சலித்
 தடிபேணும் செந்திலதிபா
 அருணகிரி நக்கிரென் ஓளவையார் பாடலுக்
 காளந்தித் தருள் செய்தவா
 பேறுதரு கதிரமலை பேசுகும் பழநிமலை
 பெட்டுற இருந்த குமரா
 பேரான கார்த்திகைத் தாயாரின் பாலுண்ட
 பிள்ளையே ஆறுருவமே
 ஊறுதரு சூரணுடல் சூறுபட வேல்விட்ட
 ஓங்கார சத்திபாலா
 உண்மையறி வானந்த வண்மைநிறை பேரினப
 ஓப்பிலா சிவரூபனே
 தேறுமுக மில்லாம லோடுமென நாயினேன்
 சிந்தனை நிலைக்க அருள்வாய்
 திருமருவு கொக்குவிற் பதியமர் க்ருபாகர
 சிவசுப்பிர மன்ய குருவே
4. நித்தமென நெஞ்சிலே நிநிறக வேண்டுமூயர்
 நிலையுற்ற வாழ்வு வேண்டும்
 நின்னையறவா வரம் தரவேண்டும் நீதியெனும்
 நெறியுறையும் அறிவு பொங்கும்
 உத்தமரின் நல்லுறவு வேண்டுமேன் நாமங்கள்
 உலகெலாம் ஓங்க வேண்டும்
 உருத்தமனி நீறுசிவ மந்திரத் துட்பொருளை
 உணருவார் பெருகவேண்டும்
 பத்திதர வேண்டும் நின் புத்திதரவேண்டுமென்
 பவவினையறுக்க வேண்டும்
 பண்பான முத்திதர வேண்டுமென் முன்னிலையிற்
 பாசயம தூதர் வந்தால்
 சித்திதரு மயிலிலே வள்ளிகுஞ் சரியோடு
 செவவேல் பிடித்து வருவாய்
 திருமருவு கொக்குவிற் பதியமர் க்ருபாகர
 சிவசுப்பிர மன்ய குருவே

வ ர ழி

பாரோங்கு கலைவாழி பலனேங்கு மழைவாழி
 பண்பின் மறை யோரும் வாழி
 ஏரோங்கு பசுவாழி எழிற்சேவல் மயில்வாழி
 இனபமனி வேலும் வாழி
 தாரோங்கு வள்ளிகுஞ் சரிவாழி கொக்குவிற்
 றவமோங்கு பதியும் வாழி
 தேரோங்கு சிவசுப்ர மன்யர்பதம் வாழி அவன்
 திருத்தொண்டர் வாழி வாழி

அருட்கலி சி. விநாசித்தம்மி
 (அளவையூர்—சஞ்சிலி)

சக்தி தத்துவம்

“ஞானதீபம்” பத்திராசரியர் க. வை. ஆத்மநாத சுர்மா

சத்தி யாப்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலீத் துதிசெயச்
சத்தி யாபீ சௌற்யொரு ஸல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யொற் பாதமே.

குரியன் உதிக்கிறது. அதனை அடுத்து உச் சிப் பொழுது வருகிறது. திரும்ப, குரியன் அஸ்தமிக்கிறது. இந்தப் பகற் பொழுதிலே எல்லா உயிர்களும் இயங்குகின்றன. இராக்காலத்திலே குரியன் தெரிவதில்லை. பெரும் பாலும் உயிர்கள் யாவும் இராப்பொழுதில் ஒடுங்கி ஓய்வு பெறுகின்றன. இயக்கத்தில் சடுபட்ட உயிர்கள் ஒடுக்கத்தை நாடுகின்றன. அடங்கி ஒடுங்கி இருந்த உயிர்கள் இயங்க விரும்புகின்றன. இது இயற்கை. இந்த ஒடுக்கத்துக்கும் இயக்கத்துக்கும் நிமித்த காரணமாக இருப்பது குரியமண்டலம் என்பதைக் கண்முன்னே காணகின்றோம்.

சிலபோது, இன்று எவ்வகு ஒருவரோடும் பேசவிருப்பம் இல்லை என்கிறோம். சிலபோது, எப்படிப் பேசவது எனத் தெரியவில்லை என்கிறோம். சிலபோது, என்னால் பேச இயலவில்லை என்கிறோம். பேச விரும்புவது, பேசத் தெரிவது, பேச இயலுவது ஆகிய இவை மூன்றும் வேறுபட்டவை; ஆயினும், ஒன்றே தொன்று நெருங்கிய தொடர்பு உடையன. சிலர் தமக்குப் பேசச் சக்தியில்லை எனச் சொல்வதையும் கேட்டிருக்கலாம். பேசுவதோ, செய்வதோ எந்தத் தொழிற்பாடான இயக்கமும் எல்லாம் சக்தியின் செயல். ஒடுக்கம் எல்லாம் சிவத்தின் செயல். சக்தியும் சிவமும் பிரிக்கமுடியாத தொடர்பு உடையவை என்பதற்கு ஒடுக்கத்துக்கும் இயக்கத்துக்கும் நிமித்த காரணமாகவள்ள குரியனே சாட்சியாம். சக்தி என்பது இயக்கம். தத்துவம் என்பது உண்மை நிலை. எனவே, சக்தி தத்துவம்-இயக்கத்தின் உண்மை நிலை, அது என்ன? என்பது பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்.

“சக்தி தத்துவம்” என்ற தலைப் பெயரைப் பார்த்தவுடன், சாதாரண மக்களுட் சிலர், அது தமது அறிவு எல்லைக்கு அப்பாற பட்ட விஷயம் என என்னி ஒதுங்கிவிடுவர்; வேறு சிலர் அது பேச்சளவில் அழகாகப் பேசப் படுவதன்றித் தமது வாழ்க்கைக்குப் பயன் படாதது எனக் கூறிக்கொள்வர்; ஒழிந்த சிலர் இந்தத் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் தம பொருட்டாகவோ, பிறர் பொருட்டாகவோ செய்யப்படும் பூஜை முறைகளைப் பயில்வோ ருக்கு உரிய விஷயமேயன்றிச் சாதாரண மக்களுக்கு உரிமையற்றது எனத் தடை விதித்துக் கொள்ளுவர். உண்மை நிலை அதுவன்று. ஒவ்வோர் உயிர் இடத்தும் சக்தி தத்துவம் பொருந்தியிருக்கிறது. சக்தியில்லாமல் உயிரின் இயக்கமே இல்லை. சக்தி இல்லாமல் ஒரு தொழிற்பாடும் இல்லை. அதனால், பொதுவாகப் பகுத்தறிவு படைத்த மக்கள் யாவரும், சிறப்பாகச் சைவசமயிகள் யாவரும் சக்தி தத்துவத்தை-அதன் உண்மை நிலையை அறிந்து பயன்படுவது அவசியமாகும். அதனை அறியதற்குவது அறிஞர் கடன்.

பிறந்தன இறக்கும். இறந்தன பிறக்கும். பிறவாதன இறப்பதில்லை. இறவாதன பிறப்பதில்லை. அது போல, இயங்குவன் ஒடுங்கும். ஒடுங்கியன் இயங்கும். இயங்காதன் ஒடுங்குவதில்லை. ஒடுங்காதன் இயங்குவதில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் நிமித்த காரணம் சிவசக்தி எனப்படும் திருவருட்சக்தியோம்.

இக்காலத்தில் மின்சக்தி என ஒன்று இருப்பதை நாமெல்லோரும் அறிகிறோம். அந்தமின் சக்தியினால் எமது தினந்த வாழ்க்கையில் பல பயன்களை அனுபவிக்கிறோம். மின்சாரம் ஒளியைத் தருகிறது, ஒளியைப் பரப்புகிறது, குட்டைத் தருகிறது, காற்றை வீசச் செய்கிறது, விசையை உண்டாக்குகிறது. இவ்வாருக மின்சார இயக்கம் பலபட விரிந்து எமக்குப் பயன்

படுகிறது. ஆயினும், மின்சாரத்தைக் கண்ணாற் கண்டவர் யாரும் இல்லை. அது என்ன வடிவம் உடையது என்றாலும், என்ன நிறமுடையது என்றாலும் சொல்ல முடியாதது. பொதுவாகச் சொல்லுவதானால் அது ஒரு பெரிய சக்தி எனச் சொல்லலாம். அது எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டால், மின்சாரம் எங்கும் இருக்கிறது, அது இல்லாத இடம் இல்லை எனப் பதில் சொல்லுவர். மின் சக்தி தோற்று விக்கப்படுவதற்குரிய கருவி காரணங்கள் அமையுமானால் அது தோன்றி நமக்குப் பயன்தரும். அப்படி மின் சக்தி தோன்றிப் பயன்படுவதற்கு உடன்பாடு (Positive) எதிர்மறை (Negative) என்னும் இரு கூறுகள் ஒன்றுபடவேண்டும். இந்த ஒரு விளக்கமே “சக்தி தத்துவம்” இன்னதென அறிவுதற்குப் போதியதாகும்.

கடவுள் ஒருவர் உண்டு என நம்புகிறவர் ஆஸ்திகர்கள். அப்படி ஒருவர் இருக்கவேண்டியதில்லை, எல்லாம் இயற்கையின்படியே நடைபெறுகின்றன எனக்கொள்ளுபவர் நால்திகர்கள். எவராயிருந்தாலும் அகில பிரபஞ்சமும் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாறபட்ட ஏதோ ஒன்றினால் இயக்கப்படுகிறது என்பதை மறுக்க முடியாது ஏற்றுக்கொள்ளுவர். அந்த ஒன்றிலேயும் உடன்பாடு எதிர்மறை என இரு பிரிவு உண்டு என்பதையும், அவை இரண்டும் ஒன்றுபடுவதனாலேயே அகிலமும் இயங்குகின்றது என்பதையும் நால்திகர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவர். ஆஸ்திகர்கள் அதனையே “சிவசாதாக்கியம்” எனப்போற்றி வழிபடுவர். சிவதத்துவமும் சக்திதத்துவமும் ஒன்றுபட்ட நிலையே சிவசாதாக்கியம் என்பது. அதனையே சைவசமயிகள் சிவலிங்க வடிவமாக அமைத்து ஆன்மார்த்தமாகவும், ஆலயங்களில் பரார்த்தமாகவும் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து வழிபாடு செய்து வருகிறார்கள்.

சிவதத்துவம் சக்திதத்துவம் என்று சொல்லப்படுவனவெல்லாம் எங்கோ எமக்கு வெகு தொலைவில் உள்ளன என்று எவரும் என்னுதல் தகாது. இந்த இரு தத்துவங்களும் ஒவ்வொரு சிவான்மாவிலும் பொருந்தியிருக்கின்றன. இந்த உண்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டே பரமாசாரியராக எழுந்தருளிவந்து மாணிக்கவாசககரை ஆட்கொண்ட சிவபிரான் திருவாக்காக “பிண்டமும் அண்டமாகும்” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிண்டம் சிவசரீரம்—அண்டம் பிரதிஷ்டை

ஒவ்வொரு பிண்டத்திலும்—சிவ சரீரத்திலும், ஆதம் தத்துவம் வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் பொருந்தியிருக்கின்றன. ஆதம் தத்துவம் உயிரப்புத் தன்மை. வித்தியாதத்துவம் அறிவையும் ஆட்கொண்டு நடத்துவிக்கும் பரமாத்ம இயல்பாகும். சிவ தத்துவம் என்னும் போது சக்தி தத்துவமும் அதனுள் செறிந்தே இருக்கும். சிவ என்ற இரு எழுத்திலேயே இருதத்துவங்களும் உள்ளன. “சி” கரம் பதினாறுத்து. “வ” கரம் பரை எழுத்து.

சிவான்மாவிலே பரமான்ம வியாபகம்—பரம்பொருளாம் இறைவன் செறிந்திருக்குத் தன்மை உண்டென்பது உண்மையாகும். அதனால்லே, வெளியே பூஜை செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன் யாவரும் முதலில் அந்தர்யாக பூஜை செய்யவேண்டும் என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தர் யாக பூஜை—அக்பூஜை. வெளியே செய்யப்படும் பூஜை முறை கள் யாவும் அகத்திலே—தனது ஆன்மாவிலேவிளக்கும் பரமான்மாவாகிய இறைவனுக்குச் செய்யப்படுவனவாகப் பாவித்தல். வெளியே செய்யும் பூஜைக்குப் பொருட் செலவும் பக்தியும் வேண்டும். அகத்தே செய்யும் பூஜைக்குப் பக்தி மாத்திரம் போதுமானது. பக்தியின்றிச் செய்யப்படும் வெளிப் பூஜையினால் பிறரை ஏமாற்ற முடியாது. சிவசக்தி தத்துவத்தின் உண்மையை உணர்ந்து அதனால், செய்பவன் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படப் பூஜை வழிபாட்டைச் செய்ய விரும்புவோர், முதலில், அந்தர்யாக பூஜையைச் சித்த சுத்தியோடு மெய்யன்புகொண்டு பக்தி பூர்வமாகச் செய்தல் வேண்டும். அந்தர்யாக பூஜையின் பெருமை சொல்லி அடங்காதது.

பூசலார் நாயனர் என்பவர் சிவபிரானிடத்தே திடமான பக்தி கொண்ட ஒரு பிராமணர். அவர் சிவபிரானுக்கு ஆலயம் அமைக்க என்னினார். நிதி கிடைக்கவில்லை. அதனால், அவர் தம் உள்ளத்தே நிறைந்திருக்கும் சிவசக்தி தத்துவ உபாசனையால் தம்மனத்திலேயே கோயில் கட்டினார். நாளொரு வண்ணமாக மனத்திலே கோயிலின் எல்லா அம்சங்களும் கட்டி முடிந்தவுடன் அதிலே இறைவனைத் தட்டி முடிந்துகொண்டு செய்யச் சுபநாளை தாபித்துக் கும்பாபிஷேகங்கள் செய்துகொண்டார். அதே காலத்துயும் நிச்சயித்துக்கொண்டார். அதே காலத்தில், ஜயதிகள் காடவர்கோன் என்னும் ஒரு

மன்னாரும் சிவபக்தி மேவிட்டவானுகப் பெரும் பொருள் செலவு செய்து, சிறந்த ஓர் ஆலயம் அமைப்பித்து, அதிலே இறைவனைத் தாபித் துக் கும்பாபிஷேகங்கு செய்வதற்கு அதே சுப் தினத்தையே நிச்சயித்துக் கொண்டான். ஆனால், பூசலார் என்று ஒரு பிராமணர் இருக்கிறார் என்பதையாவது, அவர் மனத்திலே கோயில் அமைத்து அதே நாளில் கும்பாபிஷேகங்கு செய்ய நிச்சயித்துள்ளார் என்பதையாவது மன்னன் அறியான்.

என்னே! அதிசயம்!! அகிலமும் வியாபித்
திருக்கும் இறைவனுக்கா பூசலாரது மனக்
கோவிலிலும், ஜயதிகள் காடவர் கோனர்
அமைத்த புறக்கோவிலிலும் ஒரே முகர்த்தத்
தில் சாந்நித்தியமாதல் முடியாத காரியம்?
உண்மை அதுவன்று. பூசலார் செய்துவரும்
அந்தர்யாக பூஜையின் சிறப்பை உலகத்தவருக்
குப் புலப்படுத்த இறைவன் திருவருள் கொண்
டார் போன்றும். அதனால், அவ்விருவரும் கும்
பாபிஷேகம் செய்வதற்கெனக் குறித்த சுப
தினத்துக்கு முதல் நாள் இரவு இறைவன் காட
வர் கோனரது கனவிலே தோன்றி

“நின்ற ஊப் பூசல் அன்பன் நெடிது நாள்
நினைந்து செய்த
நன்று நீடு ஆஸ்யத்து நாளை நாம் புகுவோம்
நிஇங்கு
ஒன்றிய செயல் நாளை ஓழிந்த பின்
கொள்வாய்”

எனக் கூறியருளினார். இந்த வரலாறு, சிவசக்தி தத்துவத்தின் உச்ச நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இன்னும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் கூறியருளிய இரு தலைத்திரு நேரிசைகளிலே அந்தர்யாக பூஜையை நன்கு காட்டியுள்ளார். அவை பின்வருமாறு:—

(1) “காயமே கோவிலாக்க கழுமனம்

அடிமையாக
வாய்தமலே தூய்தமையாக மனமணி

இலிங்கமாக
நேயமே நெற்றும்பாலா நிறையந்தர்

அமை ஆட்டிப்
பூசனை பிசுனர்க்குப் போற்றுகிக்
காட்டினேமே.”

(2) “உடம்பெறும் மனையகத்துள் உள்ளமே
தகவியாக
மடம்படும் உளர்நெய்யட்டி உபிரெஙுந்
திரிமயக்கி
இடம்படு சூனத்தீயாஸ் எரிகொள்
இருந்துநோக்கிஸ்
கடம்பமர் காளைதான்த கழலிடி
காணவாமே.”

என்பன். இப்படியாக, சிவசக்தி தத்துவ உபா
சணையால் பயன்டைவதற்கு அகப்புஜை சிறப்
பாக அமைவுடையது என்பதற்குப் பல ஆதா
ரங்கள் காட்டலாம். மிக விரிவடையும் என
விடுத்தாம்.

இக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் ‘‘சத்தி யாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர முத்தியான முதல்’’ என ஒன்று உண்டென்றும்; அந்த முழு முதற் பொருளைத் துதி செய்வதே ஒவ்வொரு வரும் செய்யத்தக்கது என்றும்; அவ்வாறு துதி செய்வதற்குச் சித்த சத்தியால் அமைவனவா கிய சொல்லும் பொருளும் வேண்டும் என்றும்; அவற்றைத் தருவன சகல சித்திகளும் ஒருங்கமைந்த யானை முகப் பிரான்கிய விநாயகப் பெருமானது திருவடித் தாமரைகளே என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே ஒரு பரம இரகசியம் மறைந்திருக்கிறது. என்னை? எனில், ‘‘அவன்ரூளாலே அவன்ரூள் வணங்கி’’ என்பது திருவாசகம். அதாவது:— அவன் எனச் சுட்டப்படும் இறைவனை வணங்குவதற்கும் அப்பெருமானுடைய திருவருள் கைகூட வேண்டும் என்பது கருத்து.

இங்கே, “சத்தியாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர முத்தியான முதலீலத் துதி செய்வதற்குச் சித்தியானதன் செய்ய பொற்பாதம் அருள் செய்வது” எங்குனம்? என்பது வினா.

விநாயகப் பெருமான் சிவபிரானாரை முத்தி
திருக்குமாரர் எனச் சொல்லப்படுவது உபசார
மாத்திரமேயாம். சிவ அம்சம் முழுவதுமே
சிவசக்தி தத்துவத்தை உள்ளடக்கி, துதிக்கை
யும் ஒற்றை மருப்பும் நால்வாயும் (தொங்கு
கின்றவாயும்) பொருந்தப் பிரணவ வடிவத்
தைக் குறிக்கும் யானைமுகமும், பாச அங்குசங்
களைப் பரித்த இரு புறக் கரங்களும், முரித்த
மருப்பும் மோதகமும் பொருந்திய இரு அக்க
கரங்களும், மெய்ஞ்ஞான போதமாகிய பூஜைங்கள்
விளங்கும் திருமார்பும், அகில புவனங்களை
யும் உள்ளடக்கி, சூரியனையே சிரோமணியாகக்

கொண்ட அரவத்தையே உதர பந்தனமாகப் பூண்ட பேழை வயிறும், குறுகிய இரு திருவடி களும் பொருந்திய விநாயகப் பெருமானுக்கு மூர்த்திகரித்துள்ளார். சாட்சாத் சிவபரம் பொருளே விநாயகப் பெருமானுக்கு திருமூர்த்துங்கொண்டுள்ளார் என்பதற்கு

“வெருவரு செல்லின் வேழ முகத்தனை
விதித்த சாபப்

பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற்
சாபங் கூறுன்”

என வரும், திருவிளையாடற் புராணம் வலை வீசின படலப் பாடலும் ஆதாரமாகும்.
அதாவது:—

முன் ஒருபோது சிவபிரான் தனியிடத் திருந்து உமாதேவியாருக்கு வேதப் பொருளை உபதேசித்ததாகவும், அவர் அப்போது யாது காரணத்தாலோ பராமுகமாக இருந்து கேட்டதாகவும், அக்குற்றத்திற்காகச் சிவபிரான் உமையம்மையைப் பரதவர் மகளாகும்படி சாபமிட்டதாகவும், அந்தக் கலவர த்தை அறிந்து உள்ளே வந்த திருக்குமாரர்களாகிய விநாயகப் பெருமானும் முருகப்பிரானும் அங்கிருந்த வேத நூல்களைவாரியெடுத்துக் கடவில் வீசியதாகவும், அக்குற்றத்திற்காக அவர்களுக்குச் சாபமிடத் திருவளங்கொண்ட சிவபிரான் விநாயகருக்குச் சாபமிட்டால் அது தம்மையே வந்து சேரும் என்ற காரணத்தால் அவருக்குச் சாபமிடால் முருகப்பிரானை ஊமையாகும் படி சபித்ததாகவும், அவ்விருவரையும் உள்ளே வரவிட்ட குற்றத்துக்குத் தண்டனையாக நந்தியம்பெருமானைச் சுருமீஞாகும்படி சபித்ததாகவும் வரலாறு.

விநாயகப் பெருமானிடத்தே சக்தி தத்துவம் உள்ளடங்கி இருப்பதனால் அவருக்குத் தேவியார் வெளிப்படக் குறிப்பதில்லை. அதனாலே அவர் என்றும் பிரம்மசாரி எனக் குறிப்பிடப்படுவார். இன்னும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவல்ர் பெருமான் தாம் பாடிய முதற்பாடலாகிய விநாயகர் துதியிலே

“
பிறைபூத்த சடைவெலிப் பிரானார் தந்த
வார்பூத்த அறிவிச்சை தொழிலென் ரேதும்
மதம்பூத்த விநாயகன்றுங் வணங்கி
வாழ்வாம்”

எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோர். அதாவது:— அறிவு—ஞானசக்தி, இச்சை—இச்சா சக்தி, தொழில்—கிரியா சக்தி, இந்த மூன்றும் கிரியா சக்தியின் கூறுகள். இவற்றை விநாயகப் பெருமான் தமக்குள்ளிருந்து மதமாக வெளிப் படுத்தி அருளுகின்றார் என விளக்கிக் காட்டி யிருக்கிறார்.

சாட்சாத் சிவமாகிய விநாயகப் பெருமானது திருவருள் கைகூடுமாயின் சத்தியாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர முத்தியான முதலைத் துதி செய்ய முடியும் என்பது பெறப்படும்.

இனி, “சக்தி தத்துவத்தின் வியாபகத்தை ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பெருமானது திருத்தோற்றத்தில் அமையுமாறு காணபோம்.

இச்சா ஞானங் கிரியை என முக்கறுபட்ட சிவசக்தி தத்துவம் வெளிப்படையாகச் சூழ, சாட்சாத் சிவபரம்பொருளே ஈசானம் தத்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோஜாதம் என்னும் தமக்குரிய ஐந்து திருமுகங்களோடு கீழ்நோக்கிய முகமாகிய அதோமுகமுஞ் சேர்ந்து ஆறுமுகப் பெருமானுக அவதரித்துள்ளார்.

“அருவமும் உதுவமாகி அநாதியாய்ப்
பலவாய் ஒன்றும்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர்
மேனி யாகக்
கருணைக்கார் முகங்களாறுங் கரங்கள்
பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிரு முடுகள் வந்தாங்கு உதித்தனன்
உலகம் உய்ய”.

என வருங் கந்தபுராணந் திருவவதாரப் பாடலால் அது அறியப்படும். இச்சாக்தி உயிர்களுக்கு நேசபான்மையை அருளுவது. அதுவே மஹாவல்லி எனத் திருவருத்தாங்கி ஆறுமுகப் பிரானாரது வலப்புறத்து அமைந்து அருள் செய்வது. கிரியாசக்தியே ஆன்மாக்களுக்கு வினைத் துணையாக நின்று பிரபஞ்சத்தை ஆக்குவது. அதுவே கஜவல்லியென்றும் தேவநாயகி என-

மும் போற்றப்பட்டு ஆறுமுகப் பிரானரது இடப்புறத்து அமைந்து விளங்குவது. ஞானசக்தியே ஐம்பொறி உணர்ச்சியாக நின்று உயிர்களுக்கு விளைப்பயன்களை நுகர்விப்பது. அதுவே வேல்நாயகமாகத் திருவருக்கொண்டு ஆறுமுகப் பிரானரது திருக்கரத்தில் வீற்றிருந்து எனவே இச்சாஞானங் கிரியை அருளுவது. எனவே இச்சாஞானங் கிரியை என்னும் மூன்று சக்திகளோடும் மயில் வாக எத்தில் வீற்றிருந்தருளும் ஆறுமுகப்பிரானே பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகையாவர்.

சிவத்துவம்—ஆண்பாற்பட்டது—உடன் பாடெனப்படுவது. சக்தி தத்துவம் பெண் பாற்பட்டது. எதிர்மறையானது. இந்த இருத்துவங்களும் ஒன்றுபடாவிடில் பிரபஞ்சமே இல்லை. ஒவ்வொர் உயிரிலும் இவ்விரு தத்துவங்களும் அமைந்துள்ளன. ஆண்பாலாரிடத் துச் சிவத்துவம் பருப்பொருளாகவும், சக்தி தத்துவம் நுண்பொருளாகவும் இருக்கும். பெண்பாலாரிடத்து இம்முறை மாறி சிவத்துவம் நுண்பொருளாகவும், சக்தி தத்துவம் பருப்பொருளாகவும் அமையும். அப்படியன்றி ஆண்மகனிடத்தில் சக்தி தத்துவம் அமைவதில்லை எனக் கொள்வதானால் எந்த ஆண்மக னும் அசையத்தானும் வலுவில்லாதவனுவன். அப்படியே பெண்ணிடத்தில் சிவத்துவம் பொருந்தாது எனக் கொள்வதானால் எந்தப் பெண்ணும் உருப்படியான ஒரு ஆக்கத்துக்கும் மூலமில்லாதவளாவள்.

எனவே, திரட்டி நோக்குவோமானால், சக்தி தத்துவம் என்பது—தனித் தன்மை வாய்ந்து ஆற்றல் படைத்தது என்பதும்; சிவத்துவத்தை விட்டு வேருகாதது என்பதும்; அகில பிரபஞ்சமும் நடைபெறுவதற்கான படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருள்ள என்னும் ஐந்தொழிலுக்கு ஆதாரமாகச் சிவபரம்பொருள் இடைவிடாது செய்தருளும் திருநடனம் சக்தி தத்துவ அருள்நோக்கினாலேயே நிகழுவது என்பதுமாம்.

சக்தி தத்துவத்தின் அருள்நோக்கிற்கும் சிவத்துவத்தின் ஐந்தொழிலாம் திருநடனத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு பின்வரும் வடமொழி ஸ்காந்த புராணப் பாடலால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

“ஷகலாஸ் சைஸ் பு (4) வதே தமிழ் (3) ஜ் ஜித்திரிம் கௌ (3) ரிம் நிவேஸ்பா கணகாசித் ரந்த பிடே (2) நருதயம் விதா (4) தும் அபி (4) வாஞ்சு (2) தி சுலபாணோ தே (3) வா: ப்ரதோ (3) ஏ ஸமயேந்தாப (4) ஜந்தி ஸர்வே.”

திருக்கைலையங்கிரிப் புவனத்தில் சக்தி தத்துவஸ்வரூபியும் சுவர்க்கு மத்திய பாதலமயமான அகில புவனத் தாயுமான கௌரி தேவியார் நவரத்தினங்கள் இழைத்த பொன்மயமான பீடத்தில் அமர்ந்து நோக்கியவண்ணை வீற்றிருக்க, சிவத்துவ ஸ்வரூபியும் குலம் பரித்தவருமான கைலாசபதியானவர் பிரதோஷ சமயத்தில் திருத் தாண்டவம் புரிந்தருளுகின்றார். இந்த அரும்பெருங் காட்சியை அகில தேவர்களுந் தரிசித்து வணங்குகிறார்கள் என்பது.

இறுதியாக, திருவாதலூரடிகள் புராணத்திலும் இதே கருத்தமைந்திருக்கும் சபாபதி சிவகாமியம்மை ஆகிய அம்மையப்பர் வணக்கப் பாடல்களைச் சொல்லிப் போற்றி, சக்தி தத்துவ உண்மையை உணர்ந்து ஈடுபோகுவோமாக.

“இதந்தரு மடந்தையொ டியைந்துயிர் உடம்புபோல் விதம்ப(6) உலகங்களில் விரிந்தோளி விளங்குவார் மதங்கமொடு துந்துபி வளங்கேழ முழங்கவே சிதம்பர நடம்பயில் செழுங்கழல் இறைஞ்சவாம்”.

“ஆடக சிதம்பர அணங்குமை அணங்கிலா நாடகன் அனந்தசகன் நன்குபுனை பங்கினூள்ரடக மணம்பொருவ எங்கனும் இயைந்துளாள் பாடகம் இலங்குசிறு பங்கயம் இறைஞ்சவாம்”

“பும்பீ”

ஸ்ரீமத் ஸ்ரீரங்காணந்த சுவாமிகள், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம், கொழும்பு

மயூராதிருடம் மஹாவாக்ய கூடம்

மநோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்தகேஹம்,
மஹிதேவ தேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம் பஜே லோக பாலம்.

“மயில் வாஹனத்தில் அமர்ந்திருப்பவரும், “தத்தவமஸி” முதலிய மஹாவாக்யங்களில் பொதிந்திருப்பவரும், மனதைக் கவரும் உடலை யுடையவரும், பெரியோர்களின் மனதை வீடாகக்கொண்டவரும், மஹான்களின் கடவுளாயும், பெருமைவாய்ந்த மறைநால்களின் கருத்தாகத் தோன்றுகின்றவரும், உலகங்களைக் காக்கின்றவருமான, பரமேஸ்வரனுடைய குழந்தையான ஷண்முக ஜைவெவிக்கின்றேன்.”

—ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத ஆசார்யர்

கிருபாகரனான ஸ்ரீ சிவசப்ரமண்ய சுவாமியின் திருப்பாத கமலங்களில், என் சிந்தைதனில் அலர்ந்த இக்கட்டுரை மலரை வந்தன வழிபாடோடு சமர்ப்பிக்கின்றேன். கந்தனது திருவருள் எங்கும் பந்தமற சந்ததம் பொழிவதாக!

நமது இந்து சமயத்தில், இறைவனைப்பற்றிய தத்துவ உபதேசங்களை விளக்கும் நால்கள் எத்தனையோ உள். மந்தபுத்தியுடைய மாந்தருக்கு உயர்ந்த தத்துவங்களை உணர்த்த வல்லவை. புராணங்கள் ஆகும். கதைகளின் மூலம் உயர்ந்த கருத்துக்களைப் புகட்டி பக்தியையும் ஞானத்தையும் ஊட்டுவதே அவைகளின் குறிக்கோள். புராணங்கள் ஒவ்வொன்றும் சிவஜையோ, கந்தஜையோ, கணபதியையோ அல்லது விஷ்ணுவையோ, பராசக்தியையோ ஏற்றியும், கடவுளின் பிற வடிவங்களை இறக்கியோ கூறும் தன்மையைக் காணலாம். அதனால் எந்த தெய்வத்திற்கும் குறை ஏற்படுத்துவது

என்பதில்லை. பதினெண் புராணங்களிலும் இந்தக் கோட்டபாடைக் காணலாம். கடவுள் ஒருவரே. ஆயினும், அவரது வடிவங்களும் நாமங்களும் பல. ஒருவனது இஷ்டதேவதையிடம் ஆராத பக்தி சிரத்தை வேர்ஊன்றி, தழைத்து வளரவே இத்தகைய நெறி கையாளப்பட்டுள். பக்தி என்பது அவ்வளவு இலகுவான விஷயமல்ல! பாடுபட்டு பயிராக்கவேண்டிய பயிர் பக்தியாகும். பக்திப் பூங்காவில் மலர்வது ஞானம். அத்தகைய ஞானப்பூவை ஞானப்பண்டிதனது திருப்பாத கமலங்களில் சாத்துவதே பக்திவயலில் உழைக்கும் பக்தனது குறிக்கோள். ஆக, புராணங்களின் குறியும் அதுவேயாம். இதைச் செவ்விய முறையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உமாதேவியின் அருட்குமரனு கந்தன், “அருவமும் உருவமாகி அனுதியாய் பலவாய் ஒன்றும் ப்ரும்மமாய் நின்ற சோதி பிழம்பதோர் மேனியாகி கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே ஒருதிருமருகள் ஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்யு” வந்த பெருமான். அத்தகையோன் இரு சக்திகளை இடம்வலமாகக் கொண்டு, ஞானச்சிதையை நடுவே, தன் கரத்திலே கொண்டு நின்று காட்சி அளிக்கின்றன!

இரு ஜீவன் பக்தி ஸாதனத்தால் பக்தனுகின்றன. பக்திக்கு கட்டுப்படுவன் பகவான்! பக்திபாசத்தில் கட்டுண்ட பரமன் பணிவுடன், தானே முன்வந்து, பக்தி என்னும் சக்திக்குப்பணிகளினருள் வள்ளிநாயகனுக! முருகனது வலப்புரத்தில் நிற்பது பக்தியின் உன்னத சக்தி

வானிநாயகி! நாயகனே அடைந்து தானும் நாயகி ஆய் முடிந்தவள்!

உலகிலுள்ள சகல ஜீவராசிகளின் கர்மேந் திரியங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன்கள் ஆகிய கூட்டத்திற்கு (படைகளுக்கு)த் “தலைவன்” ஆகுதேவசேஞுபதி எனத் திருநாமம் தாங்கித் திகழ்தேவசேஞு என்பது புராணக் கின்றுன் கந்தன். தேவசேஞு என்பது புராணக் கதையில் தேவேந்திரனுடைய மகள் (தெய்வயானை) என உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. பொறி புலன் கூட்டத்திற்கும் தேவசேஞு என்றும் பெயர், தேவசேஞைக்குப் “பதி” எனவும், தேவர்களது படைக்குப் பதி—தலைவன்—எனவும் பொருள்பட அழகாக அமைந்த அத்திருநாமம் என்ன அற்புதம்! என்ன பொருத்தம்!! எனவே, முருகன் இந்திரன் மகனுக்குக் கணவன் என்பது மாத்திரமல்ல, தன் இந்திரியங்களை அடக்கிய தலைவன் என்பதும் சிந்திக்கற்பாலது.

தன் இந்திரிய, மனோபுத்திகளை அடக்கிய வனே, பேரறிவுபடைத்தவன், ஒளிபெற்றிலங்கியவனுக முடியும். எனவேதான், கச்சியப்பரும், “பிரும்மமாய் நின்ற சோதி பிழம்பதோர் மேனியாகி” என்றார். இவ்வார் த்தைக்கு “பிரஹமதேஜஸ்” என்று பொருள். பிரம்மசாக்ஷாத்காரம் எய்தியவனுக்கு உள்ள அழகு பிரம்மதேஜஸ் என்பதாம். சோதிப் பிழம்பு—ஞான ஓளி—பேரறிவின் தோற்றம். இதனால் அறிவுது யாதெனில், கதையில் கண்டபடி, முருகன், நம்மவர்களைப்போல் ஒரு வெறும் சம்சாரி, கிரஹஸ்தனகை, இரு மனைவிகளைக்கொண்டவன் என்பது பொருள் அல்லவென்பது வெளிப்படை! முதிர்த பக்தியையும் இந்திரிய ஜியமும் கொண்டு ஞானசக்தியை தனது நிரந்தர ஆயுதமாகக் கொண்ட தனிப்பெரும் “ஞான குரு” என்பதே பொருள்படும். அவனது ஞானவேல், ஆணவும் கர்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களையும் பிளந்து எறியும் பான்மையது! குருவாக இருப்பவனே குஹன். நமது பரிசுத்த சிந்தையில் உதித்து உறைவதால் அவன் சரவனைபவன்! பொய்கையல்ல அவன் பிறந்த விடம். பொய்கையில் பிறந்ததாகக் கூறுவது கதையில்! பொய்கை என்பது நமது பரிசுத்த சிந்தையே யாம். அவனை நினைந்து நினைந்து உருகுந்தோறும்—சிரவணை, மனனத்தின் பயனாய்—“பவன்”—உதித்து—உறைகின்றான்! உதித்தல் என்பதும் அவனுக்கில்லை. அவன் ஆதியும் அந்

தமும், பிறப்பும் இறப்பும் அற்றவனன்றே! துறைபுதித்தல் என்பது அவனுக்கு இல்லை. உறைபுன்—என்றும், நம் இதய குறையில் ஆத்ம சொருபமாய், சைதன்யமாக உறையும் அவன், சொருபமாய், சித்தத்தால் * கிரஹிக்கப்படும்போது, நமது சித்தத்தவன் விளைவாக, உதித்தவன்போல் அனுபூதியின் விளைவாக, உதித்தவன்போல் காக்கி அளிக்கிறான்! மலமநீங்க. சித்தம் தெளிய, தெளிந்த சித்தத்தில் ஆத்மானுபூதி யாய் உறைகின்றான் என்பதே பொருள்.

மனிதனுக்கு தியாகத்தின் அவசியத்தைக் கற்பிக்க, குருவான முருகன் தனது வாழ்வில் ஒரு சிறு நாடகத்தின்மூலம் காட்டுகின்றார்! மும்மல நாசத்திற்கு தியாகம் அவசியமாகின் ரது. “நகர்மனை ந ப்ரஜயா ந தனேன தயாகேனகே அமருத்தவ—மானஸா:” என்கிறது உபநிஷதம். கர்மத்தால் அல்ல, பிரஜைகளை (குழந்தைகளை) அடைவதால்ல, செல்வத்தால்ல தியாகம் ஒன்றுலேயே அமருத்தவமாகிய முக்கி நிலை அடையப்படுகின்றது—என்பது அதன் பொருள். பந்தபாசங்கட்டுக் காரணம் ஆணவும், கர்மம், மாயை. இம்முன்றால் ஜீவென் உபாதை படுகின்றான். இவைகளினின்றும் விடுபட ஏதுவாகுவது தியாகம். தியாகத்தின் முடிவு ஆன்ம போதம். சித்தமலம் நீங்கப் பெறின் சிவமாவதுதான் முடிவு. ஆன்ம போதம் பெற்றவனுக்கு வேதத்திலுள்ள மஹாவாக்யங்களின் சாக்ஷாத்காரம் புலப்படுகின்றது. என்கு “பழங்நீ” என்ற கதையின் வரலாறு மூலமாக “தத்தவமஸி” என்ற மஹாவாக்யத்தின் விளக்கம் போதிக்கப்படுகின்றது.

சிவ ஸ்வரூபனான், சுப்ரமண்ய சுவாமியின் கருணையால் விளங்க வைக்கும் அத்புத ரகஸி யம் சிந்திக்கத்தக்கது! கந்தபெருமானைப்பற்றிய புராணக் கதையில் “பழங்நீ” என்று இறைவன் தந்த பெயரின்—கதை யாவரும் அறிவர். இதன் கருத்தை பலவாறு தெளிவிக்க முயன்றுள்ளனர் ஆன்றேர். ஆயினும் கண்டு ஒரு தத்துவம் தரப்படுகிறது.

இறைவனை சிவபெருமானே கணபதியும் முருகனும் ஆவர். இம் மூவரும் வேறுவேறுன வரல்ல. தந்தை என்றும் மக்கள் என்றும் பிரித்துக் கூறுவது மந்தபுத்தியுள்ள பாமர மக்களுக்கேயாம்! இறைவனை இன்னது இன்னவாறு என்றியம்ப இயலாத தன்மையை, இயம்ப முறபடும்போது, ‘அவனை’ சிவம், சாந்தம், சந்தரம் என்றும், சத சித் ஆனந்தம் என்றும், சத்யம் ஞானம் அனந்தம் என்றும், அன்பு,

அறிவு ஆற்றல் என்றும் வேதரி விகிகள் கூறினார். ஆகவே, “அன்பே” சிவம் என்றபோது, அவனது மற்ற இரு இயல்புகள், அறிவும் ஆற்றலும், இருவித சக்திகளாக—கணபதியாகவும் கந்தனைகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சிவனிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பழத்தை எவருக்கு ஈவது என்றபோது, எவனேருவன் இப்பிரபஞ்சத்தைச் சுற்றி வருகிறான் அவனே அடைவான் என்றதும் முருகன் தன் ஆற்றலின் திறமையைக் காட்டவே மயில்மிசை வேகமாய் ஏகினன்! ஆனால், பெரிய வயிறுபடைத்தப் பேரறிவின் உருவமான கணபதியோ, தன் தந்தையை வலம் வந்து, பணிந்து, “நீயே எல்லாம்; எல்லாம் உன்னுள் அடக்கம், உன்னை வலம்வந்தாலே உலகை சுற்றி வந்ததாகும்” எனத் துதித்து, பணிந்து, பழத்தைப் பெற்றார்! (இப்பிடிகு:—“தவமேவ மாதா ச பிதா தவமேவ, தவமேவ பந்துச்ச ஸ்கா தவமேவ; தவமேவ வித்யா த்ரவிணம் தவமேவ, தவமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ.”) பழம் என்பது கனிந்த பொருள். கனிவு என்பது முதிர்ந்த நிலை. முதிர்ந்த நிலையே பூரண நிலை—முக்கு நிலை அல்லது பேரறிவு என்பதாகும்! கணபதிக்கடவுள் தனது பேரறிவால் பெற்றது, “பழம்”—பூரணங்கானம்!

குமரனு இளையோன் திரும்பியதும், தன் அண்ண கையில் கண்டனர் பழத்தை! தன் ஆற்றலை விட அறிவே மேம்பட்டது என்பதை உணர்ந்த அண்ணல், தீவிர வைராக்ஷம் (பற்றற்ற நிலை) எய்தியவராய், ஆசையைக்கைவிட்டு, அதை யொட்டிய இதர மனவியல்புகளையும் துறந்து, இந்திரிய நிக்ரஹராய்,—துறவி ஆனார்! துறவு பூண்டு தனக்குரிய வேலை மட்டும் ஏந்தியவராய், உறுதியான, நிலை பெற்ற, மலையைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டனர். துறவியின் உருவில் துலங்குகின்றார் முருகன் இன்றும் பழநியில்! துறவுக்கு வேண்டியது உறுதியான மனநிலை. சபலத்திற்கு ஆங்கு இடம் இல்லை. மலைபோல் அசையாத, ஸ்திரமான மனப்பாங்கே “விவேக, வைராக்ஷ, ஞானவிசார” ஸாதனத்தில் துறவை நிலைக்கச் செய்யும். மலை என்பது அசலம். சலனமற்றது, அசலம். தன் உறுதிப்பாட்டை உணர்த்தவே அசலங்க ஆனார் அழகு தெய்வம்! பூரணத் துறவின் இலக்ஷணம் அழகன்றோ! துறவியின் அகத்தும் முகத்தும் அமைதியோடு துலங்கும் அழகே இறைவனின் சொருபம். அதன்காரணமாக குமரனும், முருகனுக், அழகு தெய-

வமாக காக்கி அளிக்கின்றன. இளாந் துறவினை அழகே அழகு! பிறந்த ஒருவனுக்கு பால்யம், முதுமை என்ற மாறுபாடுகள் இயற்கையாக உண்டு. முருகனே, என்றிடம், மாறுபாடு அற்றவனாக குமரனாகவே இருக்கின்றன. கந்தனது பூரணத்தன்மை—கனிந்த நிறைநிலை. அதைக் கண்ட உமாகாந்தன் கு மாரணை “பழம்நீ” என்று இயம்பினர். நீயே (அதுவான) “பழமாக” இருக்கின்றாய்,—அதாவது, “பழம் பொருளான வஸ்துவாக” இருக்கின்றாய், “தத்—தவம்—அளி—அதுவாக நீயே இருக்கிறாய்” என்று கூறி வாழ்த்தினர் என்பதே விளக்கமாகும். முருகனது பூரண நிலையை, பற்மாதம்—பரவல்து நிலையை நமக்கு உணர்த்தி உண்மையே “பழம்நீ” என்ற கதையின் தத்துவமாகும். (ஓப்பிடுக:—“அஜோநித்ய: சாச்வதோயம் புராண:,” “நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தானு: அசவோயம் வைத்தன:” கூறத)

ARCHIVES

சிவபெருமானுக்கு முருகனும் கணபதியம் தான் மக்கள் என்பதல்ல. உலகிலுள்ள ககவீவராசிகளும் மக்களேயாவர். முருகனை முன்னிட்டு நமக்கு, அவர் குருவாக இந்த வேதவாக்யத்தின் மஹாவாக்ய உபதேசத்தை இல்லாறு புகட்டியுள்ளார். தபஸாலும், தியானத்தாலும், தியாகத்தாலும் ஒரு ஆன்மா அடைவது ஆத்மானுபூதி என்பதே இதன் முடிவான கோட்பாடு. சிவபெருமான் தக்கினுமூர்த்தியாக, வயது சென்ற முனிவரர்க்கட்டு மௌனமாக, தத்வோபதேசம், சின்முத்திரையுடன் செய்தருளினர். ஈண்டு முருகன் மூலமாக வாச்யார்த்தமாக உபதேசித்தருளினர்!

உலக அன்னையாகிய உமாதேவியார், தன் மகன் முருகனைக் கட்டித் தழுவி, தாய்மையின் பரிவோடு, “பழம்நீ” என்று கூறி சமாதானம் செய்ததாகவும் கதை உண்டு. அப்படியேயாயினும் ஞானகோருமினியான உமையாள் இந்த ஞானபோதத்தைத் தன் மகனுக்கு ஊட்டினால் என்று கொள்வதும் பொருந்துமன்றோ! “இமையவாள் புத்திரியும் மிகுந்த அழகால் பிரகாசிப்பது மான உமாதேவி” இந்திரனுக்கு “பிரம்மவித்தை”யைப் போதித்தாள் என்று கேள்வேநில்லதம் கூறகிறது. (ஸ்தரியம் அதிருபினைம் வித்யாம் ஆஜகாம, அபிப்ராயோத்போத ஹேதுத்வாத் ருத்ர பத்னி உமா வைஹமவதி இவ்லா பஹா சோபமானுவிதயைவை”—கேள்வேநில்லத் ஸ்ரீசங்கர பாஷ்யம்). பிரம்ம ஞானமே ‘பிரம்மவித்யை’ எனப்படு

வது. அந்த ஞானமேதான் உமாதேவியாவர். அருளும் ஞானமும் எல்லாம் அவளேயல்வவா! சீர்காழிச் செல்வர்க்குத் தன் உண்ணோமுலையின் பாலமுதை ஊட்டி ஞானசம்பந்தராக ஆக்கிய பெருமாட்டி முருகனுக்கும் தத்வோபதேசமும் செய்ததில் ஆச்சர்யமென்ன?

வேதங்கள் நான்கிலும், நான்கு மஹாவாக் யங்கள் உண்டு. அவற்றில் ஒன்றுன் “தத் தவ மலி”, வேதாந்த சித்தாந்த முறையில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. பற்று அறப்பட்ட நிலையே தியாகம் என்றோம். இந்நிலையை வேண்டியே, நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் கசிந்துருகி, பக்தி செய்துப் பிரார்த்தித்தனர். திரு அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழும், கந்தரனு பூதி, கந்தர் அலங்காரமெல்லாம் வேண்டித் துதிப்பது, உடல் பினியை மாத்திரம் போக்க வன்று; உளப்பினியோடு ஸம்லாரப் பினியை யும் போக்க—பற்றற்ற—துறவு நிலையை வேண்டியே என்பது புலப்படும். உதாரணமாக,

“உஸ்லாச நிராகுல யோக விதச்
சல்லாப விநோதனும் நி அலீயோ
எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்
சொல்லாப் முருகா! கரபூதியே

என்ற கந்தரனுபூதிப் பாடல் தெற்றென விளக்குகிறதன்கே!

அறிவோடு கூடிய ஆற்றலும், அறிவோடு கூடிய அன்பும் வேண்டுமென்பது கடையின் உட்பொருள். வேதத்தின் தத்துவம் வாக்யார்த்தமாக இக்கடையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. குருகுலன் தன் ஆற்றலால் கண்ட அறிவை அன்பால் (தன் கருணையால்) நமக்கு நல்கிய பெருமையே பெருமை! தன் மூலமாக மஹாவாக்ய விளக்கம் தரவல்ல வேறு வித்த கன் எவரே யுளர்? துறவின் குறிக்கோள் ஞானம். ஞானத்தின் முடிவு ஆத்மானுபூதி. அதன் வடிவும் பெயரும் குரு குல அருள் மருகன்!!

உருவா யருவா யுளதா ஸிலதாய்
மருவாய் மஸராய் மனியா யொளியாய்க்
கருவா யுபிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவா யகுங்வாய் குகனே

ஜயாநந்த பூமன் ஜயாபாரதாமந்
ஜயா மோக கீர்த்தே ஜயாநந்த மூர்த்தே,
ஜயாநந்த ஸிந்தோ ஜயாசேஷ பந்தோ
ஜய த்வம் ஸதா முக்திதானேச ஸமானே.

ஹரி: ஓம் தத் ஸத்

மட்பரிய புகழ்வடைய மைந்தன் நீயே
மாதேவற் கரியதிருக் குமரன் நீயே
எட்பரிய பரவெளியி லிருந்தோய் நீயே
எந்நாளும் தொடர்ந்துவரும் அன்னை நீயே
தப்பரிய மறையாகி மறைவோய் நீயே
தாரகமந் திரப்பொருளாய் நின்றேய் நீயே
கட்டமுகுத் திருவுருவக் கந்தன் நீயே
கதிர்காமத் தெழுந்தருளும் கண்கண்ட சோதி!

கி. வா. ஜகந்நாதன்

முருக வேள் வழிபாடு

புலவர் குருனாலைய பாண்டியன், இரத்துமலானு.

ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர்த திகழ்ந்த தமிழகத்துக் கடவுள் வழிபாடுகளுள்ளே முருக வேள் வழிபாடு மொன்றென்பது மட்டுமென்றி இது ஏனைவழிபாடுகளினு மிக்கிருந்ததென்பதாச முனர்தல் வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள தமிழ்ப் பாட்டுக்களிலெல்லாந் தொன்மை வாய்ந்தனவாகிய பத்துப்பாட்டு. எட்டுத் தொகை யென்னும் பதினெண் மேற்கணக்குள் னும் ஏனைக் கடவுள்ரைக் குறித்துப் புகழும் பாடல்களினும் முருகனைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடும் பாடல்களே மிக்கிருத்தவின் மேற்கூறியத ஒன்மை புலனாகும். பரிபாடலென்னுந் தொகை நூலிலே எழுபது பரிபாடல்களிருந்தன. அவை திருமால், செவுவேள், காடு கிழாள், வையையாறு, மதுரை மூதூர் என்னும் பொருள்பற்றிப் பாடப்பட்டன. அவற்றுள்ளே திருமாலுக்குரியவை எட்டு. செவுவேட்கு உரியவை முப்பத்தொன்று. காடு கிழாட்கு உரியது ஒன்று. வையைக்கு உரியவை இருபத்தாறு. மதுரைக்கு உரியவை நான்கு. குறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்ய ளான்றுந் திருமுருகாற்றுப்படையும் இன்ன நாற்பது, இனியவை நாற்பது என்னும் இருக்கிணக்கின் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுனுந் சேரப் பழைய முருகன் பாடலெல்லாம் முப்பத்தைந்தாகும். இத்தொகையில் நான்கிலொரு கூறுதானும் மற்றைக் கடவுளர்க்கில்லை.

பண்டைக் காலத்திலே தமிழக மெங்கணும் முருகனுக்குக் கோயில்களைடுத்து நாள்வழி பாடுந் திருவிழாக்களுஞ் செய்து அவனதருள் பெறுமார்வ மேலிட்டிருந்தது. அதனாலே திருவிழாக்களுக்கெல்லாம் முருகு என்பது ம் பொதுப் பெயராயிற்று. முருகனை முருகு எனவும் வழங்கினர்.

இளமைப் பருவத்துக்குரிய கடவுள் என்பதே முருகன் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள். முவாவிளமையுங் குன்றுவழகும் தோலாவென் நியும் ஆனப்புலமையு மமைந்த தெய்வமே முருகன் என வெண்ணித் தமிழர் முருகவேள் வழிபாடு வாழுது செய்து போந்தனர்.

முதலூழிக்காலத்திலே பாண்டியர் கழகத் துத் தலைமைப் புலவருள்ளே முருகனு மொருவ ஞக வீற்றிருந்தானென்பது தமிழரிடம் முருக வேள் வழிபாடு எத்துணைப் பழைவாய்ந்த தென்பது பெறப்படும். இவ்வளவு பழை மூத்த பிள்ளையார் வழிபாட்டுக்கிள்லையென்பது நினைக்கத்தக்கது. மூத்த பிள்ளையார் வழிபாடு தமிழரிடம் பரவ முன்னரெல்லாம் முருகனையே பிள்ளையாரெனத் தமிழர் வழங்கி வந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

முருகக் கடவுளைப்பற்றித் தமிழரிடம் வழங்கும் பல செய்திகள் வடமொழி நூல்களிலும் பெறப்பட்டில் வென்பர். முருகன் பண்டு தொட்டுத் தமிழக மெங்கணும் முனிவன் வேடுவென் முதலாகப் பலகோலங்கொண்டு அன்பர் களுக்கு வந்து பல திருவிளையாடல் செய்தருளியுள்ளான். மதுரை உப்புரிகுடிகிழார் மகன் முதலாக அவ்வப்பொழுது ஆண்டாண்டுப் பிறந்து வாழ்ந்து அறனுந் தமிழும் புந்தருள் வானெனவுங் கேட்கப்படுகின்றன. முருகன் மாயோன்போல முக்கட் பிறப்பெய்தி மக்களை ஆட்கொள்ளுஞ் செய்தி கலித்தொகையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்துக்கு மாயோன்போலக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குக் கடவுள் சேயோன் என்பதும் அவன் உரிமைபற்றிக் குறிஞ்சி நிலப் பெண்ணடியாளொருத்தியைக் காதலித்துக் கிழுத்தியாக்கிலை என்பதுந் தமிழரேயன்றிப் பிறர் கூறுதற்குரியனவல்ல. முருகன் பொதியிலிலே முனிவனகத்தியலுக்குச் செந்தமிழு மெய்யனர்வஞ் செவியறிவுறுத்தருளினு என்பதனாலும் முருகக் கடவுள் செந்தமிழனங்கென்பது தெரியப்படும். தமிழரது முருகவேள் வழிபாட்டினை இங்கு வந்த ஆரியருந் தங்கள் வழிபாடுகளோடினைத்துத் தழுவிக் கொண்டு தங்களுக்கேற்பவும் பற்பல வரலாறு கள் புனைந்தெழுதிக்கொண்டனர். ஆரியருள்ளே தம்முள் வேறுபட்ட எல்லா மதத்தின முருகவேள் வழிபாடு செய்தலில் வேறும் முருகவேள் வழிபாடு செய்தலில் வேறுபடாதிருப்பது வியக்கத்தக்க தொன்றாகும்.

தவழுளிவரும் பார்ப்பனரும் குன்றுகளிலே வேட்டுவரும் பிறகுந் தத்தமக்கேற்றவாறு முருகக் கடவுளை வழிபட்டு வந்தனரென்பதும் அவளை வழிபடுமிடங்கள் இன்னின்னவென்பதும் திருமுருகாற்றுப்படையில் இனிது விளங்கும்.

எத்தகைய ஊழ்வினையையும் அவணரையும் எதிர்த்துக் கெடுத்துத் தானினைத் செயலை முடிக்கவல்ல கடவுளாக முருகனைத் தமிழர் கண்டு வழிபட்டனரென்பது புறநாளாற்றுப்பாடலோன்றினால் பெறப்படுகின்றது. அப்பாட்டிற் சிறந்த கடவுளர் நால்வருள்ளே முருகனுமொருவகைக் கூறப்பட்டுள்ளான். அந்நாற்பெருங் கடவுளாவார் கறைமிடற்றனன்னல், பாற்கடற்றுயில்வோன், பஜைக்கொடி வெளியோன், சேவலங்கொடிக் செவ்வேளன் றிவர். முருகனைக் கறைமிடற்றிறைவன் காதற் சேயெனிலும் 'முருகனை அவ்விறைவனுக்கவே கருதி வழிபடுதலுமுன்டென்பது சேந்தனர் பாடிய திருவிடைகழித் திருவிசைப்பாத் திருப்பதிகத்தாற் பெறப்படும். முருகனை முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு வழிபட்டொழுகு மரபு முன்டு. குர்மாக்கொன்ற சுடர் வடிவேலான் பிறமுடிப் பெரியோனுக்கும் மெய்யுணர்வு செவியறிவுறுத்தானென்பதனால் அவன் செல்வ மொடு : வீடுபேறளிக்கும் விண்ணேர் கோமா னென்பது போதரும்.

இத்தகை முருகவேளை யுருகி வழிபட்டுப் பேறுபெற்றேர் பண்டைத் தமிழிற் பலருளர். சிறுபானைற்றுப் படைக்குப் பாட்டுடைத் தலைவனுகிய ஓய்மானுட்டு நல்லியக்கோடான் என்னுங் சுறுநிலமன்னனும் வள்ளலுமாகிய ஒரு வன் முருகன்றிருவடித் தொண்டன். அவன்தன பகைவரை வெல்லுதற்கு அவனது கனவி

லெழுந்தகுளிக் கூறிப்பாரே முருகன்றனது வேற்படையைக் கேள்வியிலே தாமரைப்புவாக வைத்தான். அதனை நல்லியக்கோடன்பறித்து அதனை அம்பாகக்கொண்டு வில்லில் வைத் தெய்து பகைவரை வெற்றிகொண்டான். நல்லிசைப் புலமை நக்கிரனூர்க்கு நேர்ந்த விடை யூறு தீர்த்து அவரைப் பணிகொண்டமை உலக மறியும். பொய்யாமொழிப் புலவர் முருகப் பெருமானாலே தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டார். முருகனது பொருள் சேர்புகழை இசையாலுங் கூத்தாலுந் தமிழக மெங்கனும் பரப்பி அவனது திருவருள் வெள்ளத்திலே தினைக்குமனபர் குழாம் பண்டுதொட்டுத் தமிழகத்திலே நிரம்பியுள்ளது. தென்னாடுடைய சிவனே எந்தாட்ட வர்க்கு மிறைவனுவதுபோன்று தென்னாடுடைய முருகனே எந்தாட்டவர்க்கு மிறைவனுதலானே இறைமகன் எனப்பட்ட பலத்தீனநாட்டுக் கிரித்துவும் படைத் தலைமைகொண்ட முகம்மது நபியும் எனத் தொன்றி அவரவரை யுய்யக் கொண்டிருளினான். உலகங் காக்கும் பொறுப்புங் கடமையும் படைக்கும் படைத் தலைவர்க்குமே யுளவென்ப துண்மையாயின் முருகனுடைய ஆட்சியிலே உலக முழுது மடங்கியுள தென்பதாம்.

'தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி
பவழத்தன்ன மேனித் திகமூளிக்
குன்றி யேங்குத் தூக்கும் குன்றி
னெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சபர் நெடுவேற்
சேவலங் கோடியோன் காப்ப
ரமவைக வெங்கின்ற லுலகே'

(குறுந்தொகை க.)

முருகவேள் சேவடி போற்றி

பால் காட்டிச் சேயின் பசி போக்கும் தாய்போல
நால் காட்டி ஞானம் நுவலும் குரு போல
வேல் காட்டி மஞ்சனு வியனுர்தியுங் காட்டிக்
கால் காட்டி யான் வான் கதிர்காம வேலவனே.

எட்டிப் பிடிக் கரியான் ஏனிவைத்தும் எட்டரியான்
தெட்டி மயக்கும் திறம் வல்லான் வேதமின்னும்
கொட்டிமுழக்கிடினும் கூறுரி தென் ரேங்குகுகன்
கட்டிப் பொன்னன்னுன் கதிர்காம வேலவனே.

அவ்னுக்கு ஒரு மலர்

பண்டிதர், செ. பூபாலபிள்ளை மட்டக்களப்பு

திரு முருகப் பெருமானது திருப் பாதார விந்தங்களை நமது உள்ளக்கமலத்து உவப்புடன் உறுதியாக இருந்தி அவனுக்குக்கந்த ஒருமலர் எதுவென ஒரு சிறிது சிந்திப்பாம். சிவசுப்பிரமணிய சவாமிகளது வரப் பிரசாதம் பெற்றுக் குமரகோட்டத்தருச்சகராக்க காஞ்சிபுரத்து விரும்பி வீற்றிருந்தவர் க்ஷ்சியப்பசிவாசாரிய சவாமிகள். அவர் யாழ்ப்பானத்தார் பெரிதும் போற்றிச் சவைத்துப் பெரும் பயன் பெறுகின்ற கந்தப் புராணத்தைப் பாடி அருளினார். அதன் கண் முதலில் உள்ள உற்பத்தி காண்டத்து முருகப் பெருமானது திரு அவதாரப் படலம் அமைந்துள்ளது.

அவனுக்குக் க்ஷ்சியப்ப சிவாசாரிய சவாமி கள் அளிக்கும் ஒரு மலர்.

திரு அவதாரப் படலத்துத் திருக்கயிலாய்த்துப் பரமேசுவரன் பார்வதி தேவியாரைத் திருமணம் புரிந்து சிங்கஞ் சுமந்த செழு மணித்தவிசில் மங்களகரமான அடியார்க்கருள் புரியுமாறு விரும்பி வீற்றிருக்கின்றார். அத்தருணம் அபனும் மாறும் தேவேந்திரனுந் தேவர்களுந் திசைகாப்பாளரும் முனிவர்களும், சூரபத்மன், சிங்கமுகன், தாருகன் ஆதியாம் அவனர்களால் மிக மிக மெலிந்து சிவபெருமானது திரு முன்னிலையை அடைந்து தமக்கேற்பட்டுள்ள குறையை எடுத்து கூறி முறை செய்யுமாறு இரந்து வேண்டி நிற்கின்றனர். அவர் நிலைகண்டிரங்கிய சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணைத் திறக்கின்றனர். அதில் இருந்து ஆறு அக்கினிப் பொறிகள் தொன்றுகின்றன. அவற்றின் அன்ற கொடுமையைத் தாங்கவியலாது அயன், மால் ஆதியாம் அளைவரும் வாடி வருந்துகின்றனர். வருந்திய அன்றை வேண்டுகோட்கு இறைவன் இரங்குகின்றார். இரங்கிய அவன் அவற்றை எடுத்துச் சுமந்து கங்கையில் இடுமாறு வாடு பகவானுக்கும் அக்கினி தேவனுக்கும் ஆணை இடுகின்றார். அவன் ஆணைவழி நின்று அவனருளாலே அந்த ஆறு அக்கினிப் பொறிகளையும் அவ்விருவருஞ் சுமந்து இரைக்கின்

றனர். இறுதியாக உலகெலாங் கைதொழுதேத் தும் உத்தம மங்கையாகுங் கங்கையாரிடம் அவற்றை ஒப்படைக்கின்றனர். அவன் தன் பெருக்கற்று, அவற்றைச் சுமந்து சென்று சுவனைப் பொய்கையுட் செலுத்துகின்றார். என்னே அற்புதம்! அவை அங்கு

'அருவமு முருவமாகி யனுதியாய்ப் பலவா
யோன்றுய்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிளம்பதோர்
மேனி யாகக்
கருணைக்கார் முகங்களாறுங் கரங்கள்
பன்னிரண்டுஞ் கொண்டே
இரு திரு முருகன் வந்தாங் குதித்தலான்
உலகமுய்ய'

இங்குனம் அற்புதமாக உலகம் உய்யுமாறு வந்துதித்த சிவக்கனலாகும் அவனுக்கு ஒரு மலராகக் க்ஷ்சியப்ப சிவாசாரிய சவாமிகள் தேன் மனம் மாறுத புதிய கமலப் போதினை உவந்து அளிக்கின்றார். இந்த உண்மையினை

'மறைகளின் முழுவாஸ் வாக்கான்
மனத்தினால் அளக்கொணுமல்
நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்று நிமல மூர்த்தி
அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு
சரவணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந்
தருவினாலே'

என்ற இதன் மூலமும் இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பல பாட்டுக்கள் மூலமும் நாம் இதனை நன்கு அறியலாம். எனவே திரு முருகனுகும் அவனுக்கு உகந்த ஒரு மலர் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலரென நாம் அறிகின்றோம்.

அவனுக்கு அருணகிரிநாத சவாமிகள் சாத்தும் ஒரு மலர்:

குன்று தொரூடுங் குமர நாயகன் அசரரை வென்றமைக்குப் பரிசிலாக அவனுக்கு விளைகளாகுந் தன்மகள் தெய்வ நாயகியைத் தேவேந்

திரன் நல்குகின்றன. நாரத முனிவர் கூறிய குறிப்பின்படி திருத் தணிகையில் இருந்து வள்ளி மலைக் கெழுந்தருளி மான் மகளாகும் குறக் கொடியைக் களவொழுக்கத்திற் கூடுகின்றன குமரநாயகன். சுரப்போக்கிற் செல்லும் போது இற்செறிக்கப்பட்ட வள்ளி நாயகியைக் களவொழுக்கத்திற் கூட்டிச் செல்லுங் குமரநாயகனைத் தேடிக்கண்டு எதிர்த்தமராடுகின்றனர் குறமக்கள். அவர்களைச் செருவிற் கொன்று மாணினி வேண்டுகோட்டபடி பின்பு அவனே அவர்களை உயிர்ப்பிக்கின்றன. உயிர்ப்பித்த அவன் குன்றவர் விருப்பப்படி வேட்டுவ முறைப்படி மன்மகளாகும் வள்ளிநாயகியை மனமுடித் தருள் புரிகின்றன.

குமரநாயகன் அவன்குடனும், வேட்டுவ குடனுஞ் செருச் செய்து வெற்றிபெற்றுக் கோபந்தணிந்து விண்மகளுடனும், மன்மகனுடனும் விரும்பி வீற்றிருந்தருள்புரிகின்ற புண்ணிய திருப்பதி செருத்தணிகையாகும். இந்தத் திருத்தணிகையைப் ‘புகிக்குயி ராகுந் திருத்தணி’ என அருணகிரிநாத சவாமிகள் திருப்புகழுள் போற்றிப் புகழுகின்றனர்.

இங்குள்ள மலையின்கண் நீலோற்பலச் சுனையொன்று இருக்கிறது. இந்தச் சுனையில் நாள் தோறும் மூன்று காலப் பூசைகளுக்கும் குமரநாயகனுக்கு முறையாகச் சாத்தி வழிபடத் தக்கவாறு ஒப்பற்ற மனம் பொருந்திய மூன்று நீலோற்பல மலர்கள் அற்புதமாக மலருகின்றன. இந்த உண்மையினை .

‘முந்த மொன்றினின் மூன்று பூமலர்.

திர்த்திகைக்களை.....

தணிகையங்கிரி?

என்ற கந்தபூராணத்து வள்ளியம்மைதிருமணப் படலத்தமைந்துள்ள செய்யுட் பகுதிகளும்

‘தணிமணக் குவளைநித்தமுமலர்த் தருசெருத் தணியினிற் சரவணப் பேருமானே.’

என்ற திருப்புகழுப் பகுதியும் நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றன.

எனவே திருத்தணிகையில் எழுந்தருள் புரிகின்ற குமரநாயகனுகும் அவனுக்கு உகந்த ஒரு மலர் நீலோற்பலமென நாம் அறிகின்றோம்,

அவனுக்கு நக்கேரனுர் நல்கும் ஒரு மலர்:

நக்கேர தா முரைத்த நன் முருகாற்றுப் படையை முருக பக்தர்கள் யார் தான் அறிய

தார்? பரங் குன்றில் எழுந்தருள் புரியும் பன்னிருகை வேலவருக்கான் உகந்த பூசையாகக் கருதி அதனைத் தினமும் பாராயணஞ் செய்வாருமுண்டு. முத்தமிழ்த் துறையில் முறைபோகிய உத்தமச் சங்கப் புலவராகிய நக்கேர வழிவேலரது திருமார்பில் தேருருள் போன்ற செங்கடம்ப மலர்மாலை கிடந்து திகழ்வதைக் காண்கிறோர். நமக்கு அதனைத் திருமுருகாற்றுப் படை மூலங் காட்டுகிறோர். அவனுக்கே ஒப்பற்ற ஒரு மலராக உள்ள அந்தப் பூக்கள் தலைமழை பெய்த கானகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை குளிர்ச்சியானவை; நறுமணம் வீசுபவை; பருத்த அரையினை உடைய தழைத்த செங்கடம்பில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட அவை அழிய பருத்த மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

செங்கடம்ப மலரை இன்னும் பல புலவர்கள் அவனுக்கு ஒரு மலராகவைத்துச் செய்யுள் செய்துள்ளனர். இளங்கோவடிகள் கூடச் சிலப்பதிகாரத் தமைத்துள்ள குன்றக் குரவையுள் செவ்வேள் கடம்பு சூடிவருவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

‘கடம்பு சூடிஉடம்பிடி ஏந்தி

முடந்தை பொருட்டாஸ் வருவ திவ்வூர்’

என்பது அது, இவற்றுள் எல்லாம் நக்கேர கூறும் முறைமையே சாலச் சிறந்தது.

‘கார்கோண் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை வாள்போழ் விசும்பில் வள்ளுறை சிதறித் தலைப்பெய றல்லிய தண்ணறுங் கானத் திருள் படத் பொதுவிய பராரை மராஅத் துருள்பூந் தண்டார் புரஞ் மார்பினன்’

என்பது அது. அவனுக்கு ஒப்பற்ற ஒரு மலர்கூப்ப மலர் என்பது இவற்றால் நமக்கு விளங்குகிறது.

அவனுக்கு வெறியாட்டயரும் வேலன் விரும்பிச் சூட்டும் ஒரு மலர்:

முருகனுக்குகந்த நிலம் குறிஞ்சியாகும். குறிஞ்சிநிலத் தெய்வமாகும் வேலவின் அருள் வேண்டி அங்குறையும் வேட்டுவர் வெறியாட்டயர்வர். வெறியாட்டயரும் போது பூசாரி, வேலன் தெய்வ உருக்கொள்ளும் அவன் கரத்தில் வேல் தாங்கிக், காந்தள் மலர் சூடி, நறுஞ்சாந்தணிந்து, செய்யன உட இத் தெய்வமுற்றுவோன்.

காந்தள் மலர்க் கண்ணியை முருகப் பெருமான் திருச்சிரத்தே குடி இருப்பதனால் காந்தள் மலர் முருகப் பெருமானுக்கு அடையாளக் கண்ணியாகத் திகழுகிறது. வேலன் காந்தள் குடி வெறியாட்டயருத்தளால் வேலன் ஏத்தும் விழவு காந்தள் என்ற ஒரு காரணப் பெயரையும் பெற்றுள்ளது. இதனை

‘வெறி அறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தனும்’

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்று நமக்கெலாம் வலியுறுத்துகிறது. காந்தள்மலர் அவனுக்குப் பிரியமானதொன்று. சூரத்மன் ஆதியாம் அவனர்களைச் செருவில் அழித்ததனால் சிவந்த அம்பையும், சிவந்த கோட்டையுடைய யானையையும், சமூலந் தோள் வளையலையும் வீரக்கழலையுமடைய முருகப் பெருமானுக்கு உறைவிடமாகிய மலையில் அவனுக்குப் பிரியமான செங்காந்தள் மலர்மிகுதியாகவுள்ளது என்கிறது. குறுந்தொகையுள் முதலில் அமைந்துள்ள கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் அது

“செங்களம் படக்கோன்று அவனர்த் தேய்த்த
செங்கோஸ் அம்பின் செங்கோட் டியானை
கழுல்தொடிச் சேங் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே”

எனவே காந்தனும் அவனுக்கு விருப்புக்குரிய ஒரு மலராதலை நாம் அறிகின்றோம்.

பாவும் அவனுக்கு ஒரு மலர்:

இவற்றை விடச் செந்தமிழ்ப் புலவர் பலர் செவ்வெட்சேய் உவப்புறுமாறு பாமலர் குடிப்பயன் பெற்றுள்ளனர். பாமலரை விரும்பி ஓனவையார் போன்ற அருந்தமிழ் புலவர் பலரை முற்றறிவுள்ள அவன் வருத்திப் பெற்று மகிழ்ந்துள்ளன. எனவே செந்தமிழ்ச் செய்யுளும் அவனுக்கு ஒரு சிறந்த மலராகின்றது.

பக்தர் உள்ளக் கமலம் அவனுக்கு உகந்த ஒரு மலர்:

தமிழ் கூறும் நல்லுலகெலாம் போற்றிப் புகழும் உத்தமப் புலவர் பிரானாகும் அருட்திருவிபுலானந்த அடிகளார் அவனுக்கு ஒரு மலர் உள்ளக் கமலமென உவப்புடன் கூறுகின்றார்.

“வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறேந்த மாமலரோ
வள்ளா ஸடியினைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
வெள்ளைநிறப் பூவுமஸ்ல வேறேந்த மலருமஸ்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது”

இந்த உண்மையினை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொக்குவில் கிருயாகர் சிவக்பிரமணிய கோவிற் பரிபாலன சபையார் அவனுக்குக் குடமுழுக்கு மலரொன்றினை எழுதா எழுத்தில் அமைத்து நமது உள்ளக் கமலத்து கிருயாகர் சம்பிரமணிய கவாயியை எழுந்தருளச் செய்வது மிக மிக மேச்சத்தக்கதொன்று, செயற்கரிய செய்யும் இந்தப் பேரவையார் திருந்தொண்டினையாம் வாயார் வாழ்த்துகின்றோம். அவனுக்கு ஒரு மலர் உவப்புடன் அளிக்கும் இவர்க்கு எல்லா நலனும் உண்டாக, அவனருள் புரிவானாக.

“அற்புதங்கள் நடக்கும் இடங்களை நாடிக் கூட்டம் கூட்டமாகப் போவது மனிதர் கணக்கு இயல்பாகி விட்டது. இந்த இயல்பை உணர்ந்த பலர் வேண்டுமென்றே சில இடங்களில் பெரிய அற்புதங்கள் நடப்பதாகக் கணத் தூடி விடுகிறார்கள். உண்மையில் இறைவனிடத்தில் பக்கி உண்டாக அற்புதங்களோ வேண்டுவதில்லை. அற்புதமென்று நான் இங்கே குறிப்பிடுவே; மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை. இறைவன் நான் இந்த உடம்பை படைத்திருக்கிறேன், இதைவிட அற்புதம் வேறு ஏதாவது உண்டா? இந்த உடம்பில் கண்ணே வைத்திருக்கிறேன், இது மாதிரி அற்புதத்தை மனிதன் இந்த உடம்பில் கண்ணே வைத்திருக்கிறேன், இது மாதிரி அற்புதத்தை மனிதன் செய்ய முடியுமா? உடம்புக்குள் இருந்தயம் ஒன்றை வைந்துத் துடிக்கச் செய்கிறேன் அந்த மகா அதிசயமான அற்புதம் ஒன்றுக்கே இறைவனுக்கு நூறு புராணங்கள் பாடலாமே. இருதயத்துக்குள் உணர்க்கியை எழுப்பி மூன்குள் அறிவை மலர்த்தி பாடலாமே. இருதயத்துக்குள் உணர்க்கியை எழுப்பி மூன்குள் அறிவை மலர்த்தி மனிதனைத் தன் அருளுக்குப் பாத்திரங்கும்படியாக அமைத்திருக்கும் அற்புதத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் உள்ளம் உருகாதோ?”

கி. வா. ஜகந்நாதன்

கும்பாபிஷேகம்

யோகிராஜ் - ஸ்வாமி சக்திதானந்தா, கண்டி

ஆலயத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அஞ்சலிக்கும் அடியார் க்கு அருளை அள்ளிச் சொரிகின்றார். அன்பர்கள் ஆனந்தங் கொள்ளும் அருட்சக்தி ஆலயத் திலே தான் நிறைந்திருக்கின்றது. அங்கு வேண் வோர்க்கு வேண்டுவன் ஈயும் இறைவன், பாடிப் பரவும் பக்த கோடிகளுக்கு வாரி வழங் குவதற்கு அருட்சக்தியைச் சேகரித்து வைக்க வேண்டுமே! ஆம். அருட்சக்தியைச் சேகரிப் பதும், கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாது நிறைவற்றிருக்கச் செய்வதும் கும்பாபி ஷேகமே. இது கோவிலுக்கு உயிரொளி ஏற்றுங்கிறியை. அதன் தத்துவத்தை அனைவரும் அறிந்திருப்பது நன்றே.

கும்பாபிஷேக தத்துவத்தை நன்கு அறிய வேண்டுமாயின், ஆலயச் சிறப்பையும், அதன் அமைப்பையும் முதலில் அறிய வேண்டும். இறைவன் அருபி; அங்கிங்கெனுதபடி எங்கும் நிறைந்த சர்வ வியாபகி; ஆயினும் இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்று கூட்டிக்காட்ட முடியாதவன். குணங்குறியற்ற அருட்சக்தியை நினைக்க, சிந்திக்க, துதிக்க ஒரு குறியாக அமைந்ததுதான் ஆலயம். இன்னெனு விதத்தில் கூறினால் சருணப் பிரமமாகிய இறைவன், அடியவர்களுக்கு அருள் புரிவதற்காகச் சுகுணப் பிரமமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் ஆலயம் என்னாம். விஞ்ஞானம் விரிந்த இக் காலத்தில் இளைஞர்களிற் சிலர், “கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்றால் ஏன் ஆலயத்தில் போய் வணங்கவேண்டும்?” என்று கேட்கின்றனர். அவர்களிடம், “மின்சக்தி எங்கும் பரவியிருக்கிறதே, அதனை எல்லோரும் எவ்விடத்தும் பெற்றுக்கொள்ளலாமோ? அல்லது வானவெளியில் பரந்திருக்கும் சங்கித ஒளியை வானெனுவிப் பெட்டியின்றிக் கேட்கலாமோ? என்று கேட்கிறோம். இரண்டும் நடவாத காரியம். வானவெளியில் மின்சக்தி வியாபித்திருக்கிறது. அதை இயந்திரத்தால் கிரகித்து மின்பெட்டிகளால் சேகரித்து வைக்கவேண்

டும். பின்பு மின்சக்தி நிலையத்திலிருந்து கம்பிகளின் உதவியால் மின்சக்தியை வேண்டிய இடத்திற்கு அனுப்ப முடிகிறது. அச்சக்தியை வெளிச்சம், சூடு, காற்று முதலிய தேவைகளுக்கேற்பப் பயன்படுத்துகிறோம் அல்லவா? வானவெளியிலே சென்னை சங்கிதம், கொழும்பு நாடுகம், லண்டன் பேச்சு இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ ஒலியலைகள் பரவியிருக்கின்றன. ஆயினும், நாம் விரும்பியதைக் கேட்பதற்கு வானெனுவிப் பெட்டி வேண்டுமல்லவா? இதைப் போன்றேளங்கும் வியாபகமாய் உள்ள கடவுளை அறியவும், அருளைப் பெற்று இன்புறவும் தெய்வீக சக்தி ஆலயத்தில் விளங்கக் கூடியப்பட்டு, பக்தர்களுக்குப் பயன்படுகிறது. மின்சக்தியைப் பெறவும், கிரகிக்கவும் ஒரு திட்டம் இருக்கிறதல்லவா? அது போலவே அருட்சக்தியை அதிகரித்து, பக்தர்கள் பயனடைய, பரம்பொருள் வீற்றிருக்கும் ஆலயம், சிறபாசாரியன் திட்டப்படி அமைகின்றது.

ஆலயத்தின் அமைப்பை ஆராய்ந்தால், ஒரு யோகி காலை நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருப்பதை ஒத்திருக்கும். யோகியின் காலைப் போன்றது முன் கோபுரம்; மூலாதாரத்தை யொத்து கொடித்தம்பம், தொப்புளை நிகர்த்தது பலிபீடம், சிரக் போல்வது கற்பக் கிரகம். சிரசின் மத்தியையொத்தது மூலஸ்தானத்திலுள்ள தாமரைப் பூக்கண்ணூடியும், விளக்கும். அங்குள்ள தீபவொளி இறைவனின் அருவருவத்தை நினைவூட்டும். சுருங்கக் கூறின் மனித ஆக்கையின் அமைப்பை ஒத்திருக்கும். அதனை விரிக்கிற பெருகுமாதவின் விடுத்து, ஆலயம் ஏன் மனித உடலைப்போல் அமையவேண்டும் எனச் சிந்திப்போம். பிறந்து இறந்து பெருந்துயர் அடைந்து வரும் ஆன்மா பாசமற்று இறைவனை அடைந்து இன்புறுவதற்கே மாணிட சரீரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மனித சரீரத்திலிருந்தே ஆன்மா தன்னையறிந்து தலைவணிச் சேர்ந்து, பேரினபம் பெறவேண்டும் என்ற தத்துவத்தை ஆலயம் அறிவுறுத்துவதற்காகவே அவ்விதம் அமைந்துள்ளது.

தன்னையறிந்தவன் தலைவரை அறிகிறுன். தன்னையறிந்து இன்பழுவுவதற்குத் தன்னுள் கலந்திருக்கும் இறையொளியைக் காண வேண்டும்.

“விறகிற தெயினன் பாலிற் படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளான் மாமனிச் சோதியான்
உறவுகோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினுல்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

என்றுர் அப்பது.

இந்த அருட்பாடல் யோக மார்க்கத்தின் மூலம் தன்னுள் கலந்திருக்கும் இறைவனை அறியும் மார்க்கத்தைக் கூறுகிறது. தனது உடலை ஆலயமாக நினைத்து, உள்ளிருக்கும் ஆண்மையிங் கத்தை அறிந்து, இன்புறும் வகையை இன்னு மொரு பாடலில் காண்போம்.

“காயமே கோமிலாக கடிமனமடிமையா
வாப்பமையே தூய்மையாக

மணமனியிலிங்கமாக

நேயமே நெய்யும் பாலா நிறை

நிரமய வட்டி

பூசணயிசனுர்க்குப் புரியவிக் காட்டினுமே”

இந்த யோக சாதனை எல்லோருக்கும் இல்குவில் கைகூடுவதொன்றில்ல. அதனால் சரியை, கிரியை, யோகம், நூனம் என்ற நால்வகை மார்க்கங்களில் முதல் இரு மார்க்கங்களை அனுட்டிக்கும் பக்தர்களுக்காக அமைந்த ஆலயம், யோக தத்துவத்தை நினைவுறுத்தி நிற்கின்றது.

இறைவனின் அருட் செயல்களை ஆலயத் தில் நடைபெறுகின்ற நித்திய பூசைகளும், நெமித்திய விழாக்களும் நினைவுறுத்துகின்றன. அத்துடன் பதி, பசு, பாசம் தத்துவங்களை கொடில்தம்பம், பலிபீடம், நந்தி என்பன அறிவுறுத்துகின்றன. இனி கும்பாபிஷேகத்தை நோக்குவோம். ஆலயத்திற்குரிய அருட் சக்தி கும்பாபிஷேகத்தினால் சேகரிக்கப்படுகின்றது. இந்து மதம் இறைவனை நாதப்பிரமம் என்கிறது, “ஓசை ஒவி எல்லாம் ஆனாய் நீயே” என்று பரவியுள்ளனர். சர்வ வியாபகமாகிய நாதப்பிரமத்தை அல்லது அருட் சக்தியை கும்பாபிஷேகத்தின் போது யாக சாலையில் பெறுகிறோம். யாகசாலையில் பல கலசங்கள் இருக்கும். அக்கலசங்குகளில் அஞ்சளைக்களின்

மந்திர வாக்கு சக்தி நிரம்புகிறது. கலசத்திலி
ருக்கும் ஜலம் ஜெபத்தினில் ஒவி யலைகளை
விரைவில் கிரகிக்கும். மின்காந்தம் காய்ந்த
மரப்பட்டையிலும் பார்க்க ஈரமான கட்டை
யில் விரைவில் பற்றுகிறது. இதே போன்று
நீரிலே அமைந்த இயல்பான சக்தி மந்திர ஒவி
யிலுள்ள சக்தியை விரைவில் பற்றுகிறது.
வெள்ளி, தங்கம், தாமிரம் இவற்றினாலான
கலசங்கள் இருக்கும். நீருக்கு கிரகிக்கும் சக்தி
மிகவும் அதிகமாகும். இது பற்றியே யாக
சாலையில் தாமிர கலசங்களில் நீர் வைத்து
செபம் செய்கின்றனர். அத்துடன் கலசங்களைச்
சுற்றிலும் தானியங்களை முளைக்கச் செய்து
பசுமையை மேலும் கலசத்திற்கு ஊட்டி வேத
மந்திரங்களை ஒதுகின்றனர். சர்வ வியாபக
மாக இருந்த அருட்சக்தியை அல்லது நாதப்
பிரமத்தை ஜெபத்தினாலே ஈர்த்து, கலச நீரின்
மூலமும் யாக சாலையைச் சுற்றிலுள்ள தங்கம்
அல்லது வெள்ளிக் கம்பிகள் மூலமும் மூலமுர்த்
திக்கு அனுப்புகின்றனர். கும்பாபிஷேகத்தின்
போது உருவேற்றப்படுகின்ற தெய்வீக சக்தி
யினாலே, சிறபி செய்த வெறும் சொருபம்,
வேத மந்திர சக்தியைப் பெற்றுப் பூரணப்
பொருளாகின்றது. அருள் கொடுக்கும் மூர்த்தி
யாக அமைகின்றது. தங்கம் அல்லது வெள்ளியால்
செய்த யந்திரத் தகடுகளிலும் இச்சக்தியைப் பாய்ச்சி மூர்த்திகளுக்கு அடியில் வைக்கின்றனர். அருள் நிறைந்த மூர்த்தியிடமிருந்து அடியார்கள் அருளைப் பெறுகின்றனர்.
இந்தக் கிரியை முறைகளை ஒவ்வொருவரும்
தனித்தனி வீட்டிலிருந்து செய்ய முடியுமா?
முடியாது. எனவேதான் எல்லோரும் அருள்
பெற்றின்புற பயன்படக்கூடிய முறையில் ஆலயம் அமைந்துள்ளது. ஞானிகள் தனித்திருந்து,
விழித்திருந்து ஜெபத்தியானம் செய்து தமக்குள்ளே, கடவுளைத் தரிசிக்கும் பேறுபெற்றவர்
களாயின் அவர்கள் கோயிலுக்குச் செல்லவேண்டியது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. ஞானிகள் அல்லாதார் எல்லோரும் “ஆலயந்தொழுவது சாலவும் நன்றே.”

அருளாளன் ஆலயத்திற்குச் சென்று
வணங்கும் அன்பர்களுக்கெல்லாம் அருட்சக்
தியை அளித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார். அத
ஞல் கும்பாபிஷேகத்தின் மூலம் சேமிக்கப்
பட்ட தெய்வீக சக்தி குறையாமல் இருக்க
வேண்டும் அல்லவா? அதற்காகவே ஆலயங்
களில் ஆராதனைகளும், பூசைகளும், திரு
விழாக்களும் பண்ணிரண்டு ஆண்டுகளுக்கொடு
கந்பாரிசேஷனமும் நடைபெறுகின்றன.

தெய்வீக சக்தி நிறைந்த கோயிலுக்குச் சென்றும் போது மனத்தூய்மையுடன் செல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் அருட் சக்தியை நிறையப் பெற்றும்யலாம். துருப்பி டித் த இரும்பில் மின்சக்தி பாய்வது குறைவு. அது போல் அழுக்கடைந்த மனதில் அருட் சக்தி நிறைவது கடினம் ஆயினும் அடிக்கடி ஆல யத்திற்குச் சென்றுல் அருள் ஒளி படப்பட படிப்படியாக மன மாச நிங்கும். இறைவனின் பேரொளி பெருகும். அதனால் நித்திய இன் பம் கிட்டும். எனவே அருட் சக்தியை அள்

ளிக் சொரிந்து எமையானும் ஈசன் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலயத்தைப் போற்றுவோம். தூய மனதுடன் சென்று தெய்வீக சக்தியைப் பெற ருத் தெய்வீக மக்களாவோம். பக்தர்களும் தெய்வீக சக்தியால் பயனடைய ஆலய நிர்வா சிகஞும் அருட் சக்தி நிறைந்திலங்க ஆலயத் தைப் பாதுகாப்பார்களாக !

இன்பமே சூழ்க !
எல்லோரும் வாழ்க !

“ஓரேபரம்பொருள்”, சிவபெருமான் ஆணையுகன் ஆறுமுகன் என்ற வடிவங்களாக நின்று பரம தத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்தவே கனியை ஒரு வியாஜுயமாக வைத்துக்கொண்டது. கனி வரலாறு குறித்த எல்லாச் சங்கைகளுக்கும் இதுவே விடை:-

அரும்பு-சரியை; மலர்-கிரியை; காய்-யோகம்; கனி-ஞானம். சிவத்தின்கண் இருந்த கனியே ஞானம். உலகுக்கு ஞானத்தில் விருப்பம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற விநாயகர் வேலவர் இருவரும் ஒரே கனியை விரும்யியருளினார்கள். ஞானத்தை சிதைக்க முடியா தென்பதைத் தெளிவாக்கவே அக்கனியை அரனுர் சிதைத்துத் தராதிருந்தார். ஞானத்துக்கு ஈடாக இன்னென்று இல்லாததால் தான் வேறு கனியை அவன் படைத்துத் தரவில்லை. சிவத்துக்கு அந்நியமாக வேறு இன்மையைத் தெரிவிக்க விநாயகர் விமலனை வலம் வந்து ஞானமாகிய கனியைப் பெற்றார். “எல்லாம் அவனே” என்பதை தெரிவிக்க வடிவேற் பரமன் உலகை வலம் வந்து தாமே ஞானக் கனியாக நின்றனர்; ஞானமே அவன்; ஞான பண்டிதன்; ஞானந்தான் உருவமாகிய நாயகன்.

ஞானமாகிய கந்தக்கனியை இன்றும் தம் கையில் மாதுளம் பழ உருவில் தாங்குகிறார் ஞானகரனுகிய விநாயகர். விநாயகர் கையில் மோதகம் அளிப்பது பிற்கால வழக்கு. பூரணப் பொருளாகிய அவர், மக்கள் செயற்கையாக வெல்லப் பூரணத்தை வைத்து மோதகம் செய்தனிக்குமுன், ஆண்டவன் படைப்பில் இயற்கையாகவே முத்துக்களை உள்ளே படைத்த மோதகமாகிய மாதுளங்கனியைத்தான் ஏந்தியிருக்கிறார். விநாயக தியான கலோகத்திலும், பண்டைச் சிற்பங்களிலும் இந்த உண்மையைக் காணலாம். விநாயகர் கரத்தில் உள்ள அந்த மாதுளங்களிதான் மாமதுரச் செல்வமாகிய முருக நாயகன். உலகையெல்லாம் சுற்றி வரும் பராக்கிரமக்காரத் தம்பியாயிருப்பினும் அண்ணன் “கைக்கு அடங்கிய பிள்ளை” யாக இருக்கவேண்டுமென்ற உண்மையை விளக்குமுகமாக வாஸ்தவமாகவே அண்ணன் கையில் கனியாக அடங்கியிருக்கிறார் கந்தவேள்.

சமய உறைச்சியும் இறைவழிபாடும்

பண்டிதர்-சைவப்புலவர்
மு. சின்னத்தம்பி B. A. (Hons.) Dip-in-Ed.

“உலகங்களும் அவற்றிற்குரூன்றிய சர்வசராசரங்களும் தாமாகவே தோன்றினவா அன்றி அவைகளை ஒரு முதல்வன் தோற்றுவித் தானு? ” என்ற வினா நெடுங்காலமாய் மக்கள் ஆராய்ச்சிக்குரிய விடயமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனாலே மக்களில் ஒரு சிலர், “உலகங்கள் தாமாகவே உண்டாகின; அவற்றை ஒருவரும் படைக்கவேண்டியில்லை” என்றும்; இன்னொரு சிலர் “அவை தாமாகவே உண்டாகினவல்ல. அவற்றை ஒரு முழுமுதற் கடவுளே உண்டாக்கினான்” என்றும் வாதித்துவருகிறார்கள். நாங்கள் கடவுளில்லையென்று வாதாடுவோரை ‘நாஸ்திக’ ரென்றும், கடவுள்ளன்டென்று வாதிப்போரை ‘ஆஸ்திக’ ரென்றும் கூறி வருகிறோம். நாஸ்திகர்கள், மூலப்பிரகிருதி என்னும் மாயையையும் பரமானுக்கஞ்சே உலகில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்ற பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றன வென்றும் அவையே தமிழர்கள் ஒன்றேடொன்று இயைந்து, வேண்டிய, வேண்டியனவாக, உருப்பெறுகின்றன வென்றும் ஆகவினால் அவை தாமாகவேயியங்கும் இயல்பினை யுடையனவென்றும் கூறுகின்றார்கள். மேலும் சிலந்தி தானாக்கிய வலையிலகப்பட்டுக் கொண்டு வெளியேற முடியாமற்கிடந்து வருந்துதல் போல மனிதனும் சில கடவுளைகளையும், ஒழுங்குச் சட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டு அவைகளுக்கடங்கி நடக்கவேண்டியிருப்பதால், அநேக கஷ்டங்களுக்கும் கவலைகளுக்கும் உள்ளாகிறுனென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உலகங்கள் அறிவிற் சிறந்தவர்களினால் உண்டாக்கப் படுகின்றன. அவைகளை ஒருவன்தானுகவே செய்யமுடியாதென்றும் களாம் பழத்துக்குக் கறுப்புதிறமும், பாலுக்கு வெள்ளை நிறமும், மீன்குஞ்சுக்கு நீச்சலும், பனிக்கட்டிக்குத் தட்பமும் இயல்பாகவே அமைந்தனவென்றும்; அவ்வகுணங்களை வேறொருவர் உண்டுபண்ண வேண்டியதில்லையென்றும் அவர்கள் வாதித்து வருகிறார்கள். இன்னொருவகுப்பைச் சார்ந்த நாஸ்திகர், “கடவுள் என்றேயுள்ளது தொடர்பு அவர்கள்

கண்களுக்குப் புலப்படமாட்டாரா?'' என்றென்றாலும் பிரச்சனையைக் கிளப்புகிறார்கள். ''கடவுளாருவர் உண்டென்பது மனோராச்சியம். அது உண்மைக்கு மாறாது'' என்றும்; ''ஒரு பொருளின் உண்மையை நிதானிப்பதற்கு 1. சாதனம் 2. சாட்சி 3. ஆட்சி என்ற மூன்று ஏதுக்கள் தேவையாயிருக்க அவைகளிலோன்றையேறாங்கி கொண்டு நிச்சயப்படுத்தாமல் கடவுளுண்டென்று வாதிப்பது வெறும் விதண்டாவாதமாம்'' என்றும் நாஸ்திகர் கூறுகிறார்கள்.

கடவுள்ளடென்ற கொள்கை பண்டைக் கால மக்கள் பலரின் மனத்திடையே எழுந்து வந்திருக்கிறது. அவர்களுக்குண்டான பயம், பசி, பட்டினி, பஞ்சம் என்ற கெடுதிகள் அவைகளைத் தமக்கு உண்டுபண்ணுவதற்கு மக்களின் சக்திக்கு மேற்பட்ட சக்தியொன்று இருக்க வேண்டுமென்றும் நம்பி வந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கை கடவுள்ளர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாயிற்று. தமது வாழ்விலேற்பட்ட கஷ்டநஷ்டம், இன்ப துன்பம், வெப்ப தட்பம் என்ற வேறு பட்ட பல நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட மக்கள் இவைகளுக்குரிய காரணங்களை யுசாவத் தலைப்பட்டனர். அவ்வாராய்ச்சியின் முடிபு, தமது சக்திக்கு மேலான ஒரு சக்தியிருக்க வேண்டுமென பதை அவர்களுக்குக் காட்டியது. மேலும் அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிற் கண்ட இன்னுமெத்தனையோ இயற்கை மாற்றங்கள் அவர்களை மேலும் சிந்திக்க வைத்தன. குரிய சந்திரர்களின் கிரணம், பருமன், தோற்றம் அவைகளினாலேற்படும் மப்பு, பிரகாசம் ஆகிய இவைகள்; பகல் இரவுகளிலேற்படும் இருட்டு நிலவு, நேர வித்தியாசம் ஆகிய இவைகள்; வெய்யில் மழை ஆகியவற்றினாலேற்படும் குடு, குளிர்ச்சி ஆகிய இவைகள் கோபம் பொறுமை ஆகியவற்றினாலேற்படும் சுக்துக்கங்கள் ஆகிய இவைகள் என்றின்னவற்றின் விகற்பங்கள் மனிதனினுணர்வைத் தூண்டி இவையைத்தும் தாமாகவே நிகழ்மாட்டா வென்ற முடிவினையேற்படுத்தின. உலகின் மேற்

பரப்பிற் காணப்பட்ட எப்பொருளும் எவ்வகையிலேனும் ஒரு நீர்மையதாய் விளங்காதிருப்பதை மக்கள் அவதானித்து வந்தனர். எத்தனையோகோடி தோற்றங்களுள்ளும், நால் வகைப் பிறப்புகளுள்ளும் ஒன்றுவது ஒத்தியல்பிற் பொருந்துவதில்லை. முகவேறுபாடு, உருவம், தோற்றம், சாயல், குணம், அறிவு ஆதியவற்றிலெல்லாம் எத்தனையெத்தனை மாற்றங்களிருக்கின்றன. ஏன்? ஒருடவிற் பிறந்தசகோதரருக்குள்ளே எத்தனை யெத்தனை வேறுபாடுகள்! இவ்வேறுபாடுகளோடு மனிதனுணர்ச்சிக்கும் அவன் சிந்தனைக்கும் எத்தனையோகுணவேறுபாடுகள் வழிவகுத்தன. மன்னிறகாணப்படுந்தினிவும், நீரிற்காணப்படுந்தட்பமும், தீயிற்காணப்படுஞ்குடும், காற்றிற்காணப்படும் விரிவும், ஆகாயத்திற் காணப்படும் பரப்பும் ஆகிய பஞ்சபூதத்தின் குணவியல்புகளும், இவைகளையாக்குவதற்கு ஒரு அபாரசக்தி இருந்தே தான் ஆகவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியை எழுப்பின. அப்போதவர்கள் இந்திக்முச்சிகள் பரமானுக்களின் கூட்டத்தினேலும், சேர்க்கையினாலும் தாமாகவே ஒரு போதும் நிகழ்க்குடியவையல்ல வென்றங்கண்டு கொண்டார்கள். “கருப்பையுன் முட்டைக்கும், கல்லினுட்டேரைக்கும் விருப்பற்றுணவளிக்க” எச்சக்தி காரணமென்று மக்கள் சிந்தித்த துண்டு. அப்போதுதான் மக்களுக்குக் “காரியத்திலிருந்து காரணந் தோன்றும்”, என்ற அறிவியற் கலையின் ஆரம்பவுணர்ச்சிஉதிக்கத் தலைப்பட்டது.

குயவனின்றிக் குடமுண்டாகா’தென்றும்புகையின்றித் தீயில்லையென்றும், காரியகாரணசம்பந்தத்தை மக்கள் அதிவிரைவிலுணர்ந்து கொண்டார்கள். மன், எவ்வாறு குயவன்பண்ணுகின்ற பாண்டத்துக்கு முதற்காரணமாக அமைகின்றதோ, அவ்வாறே பிரகிருதிமாயை உலகதோற்றறத்திற்கு முதற்காரணமாமென்றும், அவன் வனைதற்றெழுழிலுக்குதன்டுசக்கரம் எவ்வாறு துணைக்காரணமாயிருக்கின்றதோ அவ்வாறே தனு, கரண, புவனபோகங்கள் உலக சிருஷ்டிக்கு துணைக்காரணமாமென்றும், பாண்டத்தை உருவாக்குவதற்கு குவாலன் எவ்விதம் நிமித்தகாரணமாயிருக்கின்றன, அவ்விதமே உலகசிருஷ்டிக்கு ஒருசக்தி காரணமாகும் என்று விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு உணர்ச்சி மனிதருள்ளத்திற்பதிந்து கொண்டது. ‘ஒருவளேடொருத்தி உலகென்றுரைத்திடு மில்வையகம்’, வருமுறை வந்துநின்று அழிந்துபோவதினாலும், அதைத்

தருவதற்கு ஒரு சக்தி வேண்டுமென்றும் அவர்கள் நாள்டைவிற்கொடுந்து கொண்டார்கள்.

கடல் கலங்கினால் அல்லது அதன் எல்லைகடந்தால் அதை யடக்குவதற்கு ஒரு மனிதசுக்கியும் கிடையாது. பிரசண்டமாருதம் ஏற்பட்டால் அது விளைவிக்குங் கெடுதிகளோ வந்ததம். அதை நிறுத்த ஒரு சக்தியாலும்முடியாது. குரிய வெப்பம் ஏரித்துச் சாம்பராக்க முனைந்தால் அப்படிச் செய்யவிடாமல் அதைத்தடுக்கக்கூரு சக்தியாலும் முடியாது. மழை பெய்யாது விட்டால் அதைப் பெய்விக்கவும் அது அளவுக்கடந்து பெய்தால் அளவாகப் பெய்விக்கவும் யாராற்றுன்முடியும்? இவ்வித நிகழ்ச்சிகள் மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியாற்றுன் ஏற்படல்கூடும்: அந்தச் சக்தியும் ஒன்றேயொன்றாகத்தானிருத்தல் வேண்டும். இன்றேல் ஒரு சிருஷ்டியுந் தக்கவாறமையாது போய்விடும். பலவதிகாரிகள் சேர்ந்து தத்தம் எண்ணப்படி யொரு முயற்சியைச் செய்வார்களோயானால் அம்முயற்சி பலிதமுறுதல் அசாத்தியம். கட்டிட மொன்றை நிர்மாணிக்கும் மேஸ்திரியின் எண்ணப்படி யதைக் கட்டிமுடிக்க வேண்டுமேதவிர, அக்கட்டிடவேலையிற் சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொருவர் எண்ணப்படியும், அதைக்கட்டிமுடிக்கும்படி விட்டுவிடுதலாகாது. ஆகவே எவ்வித தொழிலையுஞ் சரியாகச் செய்வதற்கு ஒரதிகாரியின் பொறுப்பே வேண்டப்படுதல் போல எல்லாச் சக்தியையும் சேர்த்த ஓர் அபாரசக்தியே தொழிற்படுதல் வேண்டும். அந்த அபாரசக்தியைத் தான் நாம் “இறைவன்” அல்லது “கடவுள்” என்கிறோம். இறைவனென்றால் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாத முதல்வனென்றும்; ‘கடவுளென்றால் சகல படைப்புகளுடன் சேராமலும், அவையடின் சேர்ந்தும் இருப்பவரென்றும் கருத்துக்கொள்ளப்படும். கடத்துள்=கடவுள் அதாவது கடத்தும் உள்ளுறைந்தும் இருப்பவனிறைவனுதலால் அச்சொற்கொண்டு அவர் அழைக்கப்படுகிறார் இக்கருத்தினையே திருவள்ளுவரும் தம்:

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு

என்ற குறட்பாவினால் தெரிவிக்கிறார். அகரமாகிய வெழுத்து மற்றைய எழுத்துக்களோடு சேர்ந்தும், தானுகவே தனித்துநின்று சேராமலும் இயங்கும் இயல்பினது அதனாலேயே “அ” என்ற எழுத்து எழுத்துக்களெல்லாவற்றிலும் முதன்மை பெற்றது. அது போலவே இறைவனும் தனித்தும், பலவகை யுயிர்களோடு சேர்ந்து வேண்டுமென்றும் அவர்கள்.

தும் நிற்கக்கூடியவன். மேலும் இக் குறஞுக்கு இன்னொரு கருத்தும் செல்லப்படுகின்றது. அக் கருத்தின் பிரகாரம் இறைவன் உலகத்தில் அனுவக்கணுவாய் என்ன என்ற பேருண்மையும் பேசப்படுகின்றது. எழுத்தென்பது அனுத்திரள் ஒவி என்றும், ஒவியென்பது உலகதோற்றுத்திற்குக் காரணமா மென்றும்:-

“நாத விந்து கலாதி-நமோ நம
வெத மந்திர சொருபா-நமோ நம”

என்றும் “ஒசை ஓலியெலா மானுய நீயே”, என்றும் வருகிற செய்யுள் வரிகளைத் தமது உரைக்கு ஆதாரமாகவுங் காட்டுகின்றார்கள் இவ்வரை காரர். மேலும் அவர்கள் ‘கற்றதனுலாய பயனென்’ என்ற சொற்றெடுத்துக்கு இயைபுகாட்டு முகத்தான் அணுவுக்கணுவாயிருக்கின்ற இறைவனின் பெருமையை அறியாது வீணிற் படித்து நிரீச் சுரவாதிகளாயிருக்கின்ற நாஸ்திகரை இழித்துக் கூறுகிறுரென்பதையும் அவர் உரைத்துப் போவர்.

மக்கள் தம்வாழ்வுக்கு மிக அவசியமான கடவுள் வழிபாட்டை 1 மாணசீக வழிபாடு 2 ஆலயவழிபாடு எனும் இரண்டு முறைகளிற் பின்பற்றினர். உருவும் திருவும் வடிவும் பெயரு மற்ற இறைவனுக்குப் பல திறப்பட்ட சாயல் தோற்றம், பெயர் ஆதியன கொடுத்து மக்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் ஆராதனை வழிபாடு ஆதியன செய்து வணங்கி வந்திருக்கிறார்கள். பூசலார் நாயனார் போன்ற அடியார்கள் பலர் தெய்வங்களைத் தத்தம் மனதிலே ஸ்தாபித்து ஜெபதப் தோத்திரங்களால் வந்தனை செய்தும் வழிபாடாற்றியும் வந்திருக்கிறார்கள். மிகப் பழைய நூலெனக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தில் முக்கட் தெய்வம் திருமால் முருகன், இந்திரன் காளி வருணன் ஆதியோர் அப்போது வணங்கப்பட்ட தெய்வங்களாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. மேலும் பண்டைய மக்கள் வழிபாட்டிலே குரிய சந்திர அக்கினி வழிபாடுகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. அவைகள் முறையே கொடி நிலை, வள்ளி, கந்தழி என்ற சொற்களை அல்குறிக்கப்படுகின்றன. கொடி நிலை யென்பது வெவ்விய குரியணையும், வள்ளி என்பது களிர்ந்தசந்திரனையும், கந்தழி என்பது பற்றுக்கோட்டை ஏரித் தொழிக்கின்ற அக்கினியையும் குறிக்கின்றன என்பதாக நாம் அறிகிறேம்.

சரித்திர காலத்திற்கு முன் மொறுள்சு
தாரோ, ஹரப்பா என்ற இடங்களில் வசித்தமக்
கள் பின்னர் சோல்டியாவிலும் மொசப்பத்தே

மியாவிலும் கமேரியாவிலும் வசித்தவர்களின் முன்னேர்கள் என்றும் இவர்கள் வழி வந்தார் கனே திராவிடர்கள் என்றும்; சரித்திர காரர் கூறுகிறார்கள். இவ்வமசுத்தார் லிங்க வழி பாடு போன்ற கடவுள் வழிபாடு ஒன்றையே கடைப்பிடித் திருந்தார்களென்பது அவர்கள் நாகரீக முறையிலும் புதைபொருள் ஆராய்ச் சியிலும் கண்ட உண்மையாகும்.

திராவிடர்கள் தான் கடவுள் வழிபாட்டை முதல் முதல் ஆரம்பித்தவர்களென்பது சரித் திரகாரர் முடிவு. உரோம நாட்டுப் போர்வீரர் கி. மு. 55இல் பிரித்தானியாவை யடைந்த போது அங்கு சமயாச்சாரியராக இருந்த துறையிட (DRUID) என்பவர் பரசிலியாகிய (PARASITE) குருவிச்சையை வணங்குவதையும் அதற்கு ஆராதனை செய்வதையும் அவர்கள் கவனித்தார்கள். மரங்களின் கீழும் ஆற்றி டைக்குறைகளிலும் கடற்கரைகளிலும் கடவுள் வழிபாட்டை நடாத்தியவர்கள் திராவிடர்கள் தான். இதற்குருள் துறையிட என்ற சொல் திராவிடன் என்ற சொல்லின் சிறைவு என்று கொள்வாருமார்.

விங்க வழிபாட்டை பிந்திய சைவர் சிவ வழி பாடாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வழிபாடு பரார்த்த விங்க வழிபாடு; இட்டவிங்க வழி பாடு என இரண்டாகுமென்றும் அது பிரணவ உருவமாக உள்ள தென்றும் கருதப் படுகின்றது, இதனை

“இலிங்க நற் பீடம் இசையும் ஒங்காரம்
இலிங்க நற் கண்டம் நிறையும் அகாரம்
இலிங்கத்தின் வட்டம் நிறையும் உகாரம்
இலிங்கம் மகாரம் நிறை விந்து நாதமே”

என்ற செய்யுள் வலியுறுத்துகின்றது. பிரணவம் என்பது விநாயக மந்திரரூபமாதலால் விங்க வழிபாடு ஒரளவு விநாயக விழிபாட்டையும் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் சிறந்த விங்க பூசையை மேற் கொண்டோர் தாம் உபாசிக்கும் தெய்வத்தை மன், அரிசி அன்னம், ஆற்றுமனல், வெண்ணைய், உருத்தி ராக்ஷஸ், கோமயம், சந்தனம். மா, சர்க்கரை என்றின்ன பொருள்களினுலமைத்து முறைப் படி வழிபட்டு வருகிறார்கள். வேத காலத்திலே பலவித தெய்வங்களைப் பற்றிய செய்திகளும் அவைகள் வழிப் பாட்டைப் பற்றிய வித்தியாசமான விபரங்களும் காணப்படுகின்றன. இன்னாக்கு சைவ உலகத்தில் எத்தனையோ தெய்

வங்கள் வணங்கப்பட்டு வருகின்றன. வைதீக சமயத்தவர்களாகிய சைவர், சாத்தர், வெண் வர் ஆகியோர் சிவன், சக்தி, விஷ்ணு என்ற வர்களை வணங்குவதோடுமொத்தமொத்த சிறுச் சிறு தெங்வங்களாகிய மாடன், சூளி, காத்தவராய் முதலிய தெய்வங்களையும் சர்ப்பம், பேய் ஆகியவற்றையும் வணங்கி வருகிறார்கள்.

கடவுள் வழிபாடு மனதை ஒருவழி படுத்து தற்கும் கீழ்ப்படில், நீதிவழி நிற்றல், தன்னல் மறுப்பு, பணிவு, இரக்கம் ஆகிய பல சிறந்த பண்பாடுகளையும் உண்டாக்குவதோடு ஈற்றில் மோட்ச சாம்ராச்சியத்தையும் அடைவதற்கு வழி பண்ணுகிறது. கடவுள் வழிபாட்டுற்கு ஆலயங்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பிடங்களாகிய கோயில்கள் நிறைந்த ஊர்கள் சிறப்படைந்திருந்ததையும், அவைவளாம் பெற்றேங்குவதையுங்கண்ட பக்தர்கள் அவ்வுருக்களை வித்த தோதியும் பெருமைப்படுத்தியும் தமது தோத்திரப் பாடல்களிற் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் திருக்கோயில் இல்லாத ஊரை திருவில் ஊர் என்றும் அதாவது இலக்குமிகுடாட்சம் பெருத்தனர்களென்றும்' அங்கே குடியிருக்க வேண்டாமென்றும் சொல்லிப் போகிறார்கள். ஆகவே ஒரு ஊரின் சிறப்பு அங்கே கட்டப்பட்டுள்ள ஆலயங்களிலும் அவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள தெய்வங்களின் அருளிலும் தங்கியிருக்கின்ற தென்பது தெரிகிறது. கோயில் கட்டிக் கும்பாபிசோகம் செய்வித்தல் பெரும்கைங்கரியமாகும். இகத்தில் இறைவனுக்கு இடம் கோலுவோன் பரத்தில் இடம் கோலுகின்றுள்ளன்பது வேத வாக்கு.

பல மதத்தினரும் பல விதமாகத் தத்தம் தெய்வங்களை வணங்கி வருகிறார்கள். சைவர்களாகிய நாம் கோயிலை மமது அங்கு அமைப்பின் பிரகாரம் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அங்குள்ள மண்டபங்கள் கர்ப்பக்கிரகம், கோபுரம், ஸ்தாபி, நந்தி, கொடிமரம் ஆகியன வெல்லாம் ஓவ்வொரு தத்துவப் பொருளை விளக்கி நிற்கின்றன.

சைவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு படிகளாலும் கடவுளையடையலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஞானம், யோகம் தவிர்ந்த முன்னைய இரண்டு படிகளிலும் நின்று வணங்குவோர்க்கு ஆலய வழிபாடும் கடவுள் வணக்கமும் மிகவும் வேண்டற்பாலன். கோயிலிலே எவ்விதம் நாம்

தொண்டாற்றி வணங்க வேண்டுமென்பதை திருநாவுக்கரசர் தமி

நிலைபெறுமா நெற்றுதியேல் நெஞ்சே நீவா நித்தலும் எம் பிரானுமடை கோயில் புக்குப் புலர்வதன்மூன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைக்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி தலையாறைக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச் சங்கரா சுப் போற்றி போற்றி என்றும் அலைபுனல் சேர் செஞ்சடையேம் ஆதி என்றும் ஆரூரா என்றென்றே அலரு நில்லே—

என்ற திருத் தாண்டகத்திலே அழகாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார். வேதங்களே எமது சாதனங்களாகுமென்றும் கடவுள் வழிபாட்டிலே நின்று முத்தியடைந்தோர் வரலாறே எமக்கு சாட்சியாமென்றும் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற திவ்விய பாசரங்களே ஆட்சியாகு மென்றும் நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அங்கிங் கெனுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு தங்கும் கடவுளை எல்லாம் வல்ல ஞானமூர்த்தியை நாம் தினம் தினம் வழிபட்டு இகபர சுகங்களைப் பெற்று உய்வோமாக.

“பற்றி நின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில் பரகதிக்குச் செல்ல ஒரு பரிசு வேண்டில் கற்றி நின்ற சூழ்வினைகள் விழு வேண்டில்”

நாம் எந்தானும், எந்நேரமும் மனமொழி மெய்களால் எமது சமய ஆசாரப்படி கோயில் சென்றே வீட்டில் அவரை உபாசனை செய்தோ எமக்கு வரவிருக்கும் இன்னல், இக்கட்டு, கவலை ஆதிய கெடுதல்களிலிருந்து காக்கும் படியும், எம்மை மோட்ச சாம்ராச்சியத்தில் சேர்க்கும் படியும் பிரார்த்திப்போமாக.

நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே ஈந்தமன்றே மஞ்சனநீர் பூங்கொள்ள வாராய் பராபரமே! எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்விரக்கும் அவ்விராய்

அங்கங் கிருப்பதுநீ அன்றே பராபரமே!

ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆநந்தமாக நின்னைத் தேடுவதும் நின்றார் செய்கை பராபரமே.

சுபம்

ஆலய அமைப்பும் விளக்கமும்

சௌவப்புலவர், கா. அருணசலம் ஆசிரியர், மட்டக்களப்பு.

இக்காலத்தில் பலவித ஆராய்ச்சிகள் நடத்துகின்றனர். அவைகளில் சமயங்கள் பற்றியும் ஆராய்கின்றனர். ஆராய்ந்தும் இருக்கின்றனர். சைவ சமயமும் ஒன்றாகும். ஆராய்ச்சிகள் ஒரே முடிவாய் இல்லை. பிழையோ சரியோ என்று நம்மால் அறிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை. ஆதி காலத்தில், மனிதனே கடவுள் உண்டு. தெய்வம் உண்டு என்றும், அதற்குக் கோவிலும் வழிபடும் முறைகளும் வகுத்தான் என்றும் கூறுவாரும் உளர். தற்காலிய வாதக் கொள்கையுடைய சைவ சமயம் இதை ஒத்துக் கொள்ளும் என்று நான் நம்பவில்லை.

“மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே”, “மனவாக்கினில் தட்டாமல் நின்றவனே”, “அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது” என்றெல்லாம் ஆப்தர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். பாசஞானத்தாலும், பசி ஞானத்தாலும் அறிவிறிய பரம் பொருளை, மனிதன் உணர்ந்து கண்டு வழிபாடு செய்து முடிவான இன்ப நிலையைப் பெற அவனே சமயம் வகுத்தான் என்று சொல்வதைச் சைவர்கள் கேட்டு நகையாடுவார். வேறு சமயங்களைச் சொன்னால் ஒரு வேளை ஒப்பஸாம்.

கடவுள், எல்லாப் பொருளையும் கடந்து உள்ளே நிற்பவர், இயவுள், எல்லாப் பொருள்களையும் அந்தர்யாமியாய் இருந்து இயங்கச் செய்பவர். இறைவன், எங்கும் எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கி நிற்பவன். சிவன் எல்லாத் தேவர்களிலிடமாகவும் நின்று அருள்பாவிப்பவன், எச் சமய வாதி களின் கடவுளர்களின் இலக்கணங்களையும் தன்பாலுடைய வங். சைவ முதலாமளவில் சமயமும் வகுத்து மோன சமரச ஞானமும் வகுத்தவன் “சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உரிய செம்மேனி அம்மான்”.

இச் சிவபெருமானே, ஆன்மாக்களின் அஞ்ஞான இருளை அதற்கு மெய்ஞ்ஞானம்

உதிக்கச் செய்து. ஆண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு, வேத சிவாகமங்களைத் தந்தருளினார். அவை அநாதி நித்தியமானவை. “யாதொரு தெய்வங் கொண்டர் அத் தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொருபாகனார் தாம் வருவர்” என்று ஞானசாத்திரம் கூறும்.

அந்த வேத சிவாகமங்கள் பதி, பச. பாசம் முன்றும் அநாதி நித்தியமானவை என்று அறையும். பதி-இறைவன் பச-உயிர்கள், பாசம்-உலகம், இவ்வேத சிவாகமங்கள் இயற்கையாலும், வேற்றார் செயற்கையாலும், அழிந்தும் மறைந்தும் போயின வென்றும் இப்பொழுதுள்ளவை கலப்படைந்து காணப்படுகின்றன என்றும், ஆய்வார் அறியத்தருகின்றனர். அவைகளே, ஆலயங்களையும் அமைப்புகளையும் தெளிவாய் விளக்குவன.

ஆலயம்

எண்டரு பூதமெந்து எங்திய நாடி முன்று மண்டல முன்றுமாகி மண்ணிய புணர்ப்பினுலே பிண்டமும் அண்டமாகும் பிரமரோடைவராக்கண்டவர் நின்றவாறு இரண்டிலும் காணலாமே

என்ற கூற்றுப்படி எங்கும் நிறைந்து அண்டத்தைத் திருமேனியாய்க் கொண்ட இறைவன் அண்டத்தின் பரிஞாமாம்சமாகிய பிண்டமாகிய சரீரத்தையும் ஆலயமாகக் கொண்டு அதனுள் எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலிக்கின்றன் என்ற ஆகமவாக்கை அடியாகக் கொண்டே ஆலயங்களை வகுத்து வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். மேலும், பூமியின் கீழ் எவ்விடத்தும் நீர் பரந்திருந்தாலும், குளம் கேளி கிணறுகள் தோண்டிந்றை எடுப்பது போலும், பகவின் உடம்பில் எங்கும் பால் பரந்திருந்தாலும், அதன் மடியினிடமாகவே பெறமுடியும் என்பது மைத்து வழிபாடு செய்வது.

அங்கிங்கெனுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆண்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்த கடவுளை, ஆலயங்களில் இலகுவாய் வழிபட்டு அடையுமிடும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தே ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று' என்றும், "திருக்கோயில் இல்லாத திருவில் ஊர் அடவிரோடே' என்றும், "ஆலயந்தானும் அர எனத் தொழுமே' என்றும், ஆன்ரேர் குறி வற்புறுத்திப் போயினர்.

ஆ+லயம்=ஆ=ஆன்மா: லயம்=சேர்தல்-இடுங்குதல், எனவே, கடவுள்ளடைய திருவடியில், ஆன்மா ஒடுங்குதற்குரிய இடம்.

ஆ=ஆணவ மலம், லயம்=அடங்குதல், ஆகையால், ஆணவ மலம் அடங்குவதற்குரிய இடம், கோயில்=கோதில்=கோ=கடவுள்-இறைவன்-அரசன், இல்=தங்கும் இடம், ஆகையால் அண்ட, பிண்ட. சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆண்டு நடத்தும் அரசராகிய கடவுள், ஆன்மாக்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் பொருட்டு, தங்கும் இடம் இவ்வாறு பல உள்.

அமைப்பு முறை.

ஒரு மனிதன்-விராட்புருடன் மேல் நோக்கிப் படுத்திருக்கும் முறையாக அமைந்துள்ளது ஆலயம்: விமானம், நின்ற நிலையாக அமைந்துள்ளதாக வைத்து ஆழந்த ஞானுர்த்தங்கள் கூறுவர். கிடந்த பாவணையில், சிரம், முகம், மார்பு, நாபி, பாதம், சிரம், புருவநடு, கண்டம், மார்பு, நாபி, கும்யம்,-ஆசனம் எனவும் பகுப்பர். ஒரு ஆலயத்தில், ஓரளவு, இலிங்கம், நந்தி, பலிபீடம், கொடில்ஸ்தம்பம், கோபுரம், சிகரம், தூபி, வீதிகள் அமைந்திருக்கும். ஆகம விதிகளின்படி அமைந்த ஆலயங்களும், அவ்வாறு விபரமாய் அமையாத ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. அவ்வாறு அமையாத ஆலயங்களை மடாலயங்கள் என்று கூறுவர். இதனேடு தொடுக்காமல் வீதியில் வேறு ஆலயங்களும் அமைப்புகளும் இருக்கின்றன.

முடி சிகரம், தலை மூலஸ்தானம்: கழுத்து அர்த்தமண்டபம், மார்பு மகா மண்டபம், நாபி-வயிறு-பலிபீடம்; மூலம்-ஆசனம், கொடில்ஸ்தம்பம், பாதம் கோபுரம், பிரதான மாய் உள்ளவைகள், மண்டபங்களுக்கு, ஊர்களுக்கேற்க வேறு வேறு பெயர்களும் கூறுவர்.

மணிமண்டபம், ஸ்நபன மண்டபம், தெரிசனை மண்டபம், தவய மண்டபம், நிகுத்த மண்டபம், எனவும் பெயரிட்டழைப்பர். நிறைவான பொருளை விளக்கவைக்கக் குறைந்தது, ஆறு மண்டபங்களாவது அமைய வேண்டும். சோபான மண்டபம் என்றும் ஏழாவது மண்டபத்தைக் கூறுவர்.

விளக்கக்கம்.

ஆலயம், முப்பத்தாறு தத்துவார்த்தங்களையும் அப்பாலுள்ள ஞானுர்த்தங்களையும், அடக்கியுள்ளது. இறைவன், ஒன்றாயும் வேரூயும், உடனாயும் நிற்கும் நிலையை விளக்குகின்றது. சுருக்கமாகச் சில சொல்லிமுடிப்பாம்.

சுத்தமாயை மூலஸ்தானம்

சுத்தா சுத்தமாயை-மகா மண்டபம்

அசுத்தமாயை-பிரகிருதிமாயை வெளிப் பிரகாரம் வரை எஞ்சியவை

- 1 முன் கோபுரம்: பூதான்மா, இது தால இலிங்கத்தைக் குறிப்பது.
- 2 மகா பலிபீடம்: அந்தரான்மா, இது, பத்திர இலிங்கத்தைக் குறிப்பது.
- 3 கொடில்ஸ்தம்பம்: தத்துவான்மா, இது, துவச இலிங்கத்தைக் குறிப்பது.
- 4 மூல மூர்த்தி: சீவான்மா, இது, சதாசிவ இலிங்கத்தைக் குறிப்பது.
- 5 ஆசாரியர்: குருக்கள் - அர்ச்சகர், மந்திரான்மா,
- 6 பரவெளி: பரமான்மா-இது அண்ட இலிங்கம்

(அ) பஞ்சகலைகளை அடக்கியுள்ள விதம்.

- 1 நிவிர்த்திகலை: பாதம் இருந்து முழங்கால் வரை உள்ள பகுதி
- 2 பிரதிட்டாகலை அதன் மேல் நாபி வரை உள்ள பகுதி.
- 3 வித்தியாகலை அதன் மேல் கழுத்துவரை உள்ள பகுதி.
- 4 சாந்தி கலை: அதன் மேல் நெற்றி வரை உள்ள பகுதி.
- 5 சாந்தியாதித்தகலை: நெற்றிக்கு மேல் உள்ள பகுதி.

- (ஆ) புவனங்கள் 224 உம் உரோமங்களாகும்.
 - (இ) தத்துவங்கள் 36 உம் எலும்பு, சுக்கிலம், மச்சை ஆதியவாரும்.
 - (ஈ) வர்ணங்கள் 51 தோல்வகைகள்
 - (ஊ) மந்திரங்கள் 11 குருதி-இரத்தம்
 - (஽) பதங்கள் 81 மாசிசம்

இவ்வாறு ஆலயம் வித்தியா சர்ரமாகும். இதில் மந்திரம் முதல் கலையீருகிய ஆறு அத்து வாக்கங்களும் அடங்கியுள்ளனமை கண்டாம். இவை கள் வினைகள் தங்கி இருக்கும் இடங்கள்.

சுப்த தாதுக்கள்: 1. தோல், 2. இறைச்சி,
3. மச்சை, 4. சுவேதநீர், 5. இரத்தம் 6.
எலும்பு, 7. சுக்கிலம் இவைகளையே கருங்கல்
வெண்கல், செங்கல், நீறு, மனல், காரை-
சுண்ணம்பு, நீர்-தண்ணீர்களால் அமைப்பது
காட்டுகின்றது.

ஆறு ஆதாரங்களைக் காணலாம்.

1. மூலதாரம்—ஆசனம்
 2. கவாதிட்டானம்—நாபி
 3. மணிபூரகம்—நெஞ்சு
 4. அநாகதம்—கண்டம்
 5. விசக்தி—புருவ நடு
 6. ஆக்னை—புருவத்தின் மேல் துவாத சாந்தம் வரை

விமானம்-தூபி-சிகரம், இது, முடியை-இருதய
கமலத்தை புருடன் நின்ற நிலையை, விளக்
குவதெண்றும் கூறுவர்.

நந்தி மூல மூர்த்தி எதுவோ அதன் வாகனம் வைக்கப்படும் அது, தூய ஆன்மா-பச என்பதைக் கருதுவது.

பலிபீடம், பாசத்தை உணர்த்துவது; நமது காமக்குரோதாதி அறு பகைகளையும், ஆசை முதலியவற்றையும் பலியிட வேண்டும் என்பது.

துவசத்தம்பம், கொடியேறுத காலத்தில், சர்வ சங்கார காலத்தில் யாவும் இறைவனிடம் அடங்க, அவர்தானே தனித்து நிற்கும் நிலையையும், கொடியேற்றமானால் மீட்டும் படைப்பாதித்தொழில் புரிதலையும் காட்டுவது. கால இனிங்கமுமாகும் என்பர்.

கோபுரம். இறைவன் திருவடியைக் குறிப்பது,
ஆல இவங்கமாம்.

Digitized by Noorulham Foundation.
noorulham.org | aavanaham.org

கதவுகள் முன்னுள்ள பெரிய கதவு, கோபத் தையும் மற்றைய கதவுகள், அவா, ஆசை, மயக்கம், முதலியவைகளையும் கருதும்.

வீதிகள், ஒரு வீதி பல பொருளை அடக்கியுள்ளது. மூன்று வீதி, தூல, சூக்கும, காரண, தேகங்களைக் கருதுவது.

ஐந்து வீதி, பஞ்ச கோசங்களைக் குறிப்பது.

ஏழு வீதி, சப்த-ஏழு தாதுக்களை குறிப்பாக

இங்கு காட்டாதனவும் பல இருக்கின்றன. காட்டியவைகளுக்கு, இங்கு சுறிய விளக்கங்களைவிட வேறு விளக்கங்களும் கூற இடமுண்டு ஒன்றிலே பல பொருள்கள் அடங்குகின்றன.

நமது ஆலயங்களில், சிற்பம் ஓவியம், நுண்கலை இன்கலை, முதலிய பல கலைகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன. சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் பல நூட்பமான பொருள்களை நீதான் உண்மைகளைச் சொல்லாமல் சொல்கின்றன. சைவ சமயம் முழுவதையும் இவ்விஷயம் அடக்கியிருக்கின்றது.

“உள்ளம் பெருக கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயமாக வள்ளற் பிரானர்க்கு வாய் கோபுர வாசல் தெள்ளத் தெளிந்தார்க்கு செவன் சிவலிங்கம் கள்ளப் புலணிந்தும் காலா மணிலாக்கே”

“மானுட்ராக்கை வடிவு சுதாசிவம்
மானுட்ராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்
மானுட்ராக்கை *வடிவு சிதம்பரம்
மானுட்ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே”

என்பது போன்ற அனேக பாடல்கள் இருக்கின்றன. சைவ சித்தாந்தம் கறும் முடிவான, பதி, பசு, பாசம், மூன்றையும் அடக்கியுள்ளது.

ஆலயம் அமைப்பு, விளக்கம், முன்றையும் விளக்கினால் சைவ சமயம் முழுதும் வந்துவிடும். பல புத்தகங்களாய் விரிந்து விடும். ஆகையால் கட்டுரைக்கு அளவாகக் கூடிய அளவு சுருக்கித் தந்தாம். கல்லுஞ்சொல்லாதோ கவி என்பதை சைவ ஆலயங்களே காட்டுகின்றன. வேறு சமய ஆலயங்கள் இவ்வாறும் இல்லை. இப்பொருள்கள் கருத்துக்கணை உடையனவாயும் இல்லை. எனவே இவ்வளவில் நிறுத்திக் கொள்கின்றோம்.

வாழ்க சைவம்! வளர்க சைவ நூற்றும்!! மலர்க
கும்பாபிஷேக விழா மலர்!!!. கூம்.

ஸ்ரீ சந்தானகோபாலன் வழிபாடு

வி. கோபாலன், புருஷோத்தம் நகர், சென்னை-44.

அறம் நலிந்து அதர்மம் ஒங்கும்போதெல் லாம் அவதரித்து உலகை உயிப்பதாக சத்திய முழக்கம் புரிந்தான் கிதாநாயகன். திருமாலின் அத்தகைய அவதாரங்கள் ‘தசாவதாரம்’ எனும் பத்து சத்திய லீலைகள் என்பதை அறி வோம். இறைவனின் அவதாரங்கள் இரு வகைப்படும். ஒன்று, அதர்மத்தை அழித்து அடியாரைக் காக்க திழர் என்று தோன்றுவது; முறைப்படி மனிதனுக்பி பிறந்து பிறவியின் நிலை களைக் கடந்து சத்திய புருஷங்கை நின்று அறத்தைக் காப்பது மற்றொன்று. முன்னதற்கு நரசிம்ம, கூர்ம அவதாரங்களையும் பின்னதற்கு இராம, கிருஷ்ண அவதாரங்களையும் உதாரணங்களாகக் கூறலாம். திருமாலின் தசாவதாரங்களுள் கிருஷ்ணவதாரம் பூர்ணவதாரம் எனப்படுகிறது. மழிலை மாயைகளாலும், பால லீலைகளாலும், சிருங்காரத் திருவிளையாடல் களாலும் அடியார்கள் நெஞ்சில் நிலையாக நிற்பவன் கண்ணன்.

கிருஷ்ண வழிபாடு மிகப் பழமையான தென்பதை இதிகாச நூல்களும், புராணச் செய்திகளும், இலக்கிய மலர்களும் மெய்ப்பிக்கின்றன. மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே கண்ணன் இந்திய பூமியின் வட பகுதியிலும், தென் பகுதியிலும் போற்றிவழிபடப்பெற்றிருக்கிறார்கள். வடக்கே மலர்ந்த இதிகாசங்களும், புராணங்களும் கண்ணனின் லீலைகளைப் படம் பிடிக்கிறதென்றால், தமிழகத்தில் சங்ககாலத்துப் பாடல்கள் பல கண்ணன் புகழ்பாடுகின்றன. உலகுக்கெல்லாம் நீதிமுழக்கம் புரிந்தவன்ல்லோ நம் கண்ணன்? அவன் சத்தியக் குழலோசை எங்கும் கேட்பதில் வியப்பென்ன?

திருமாலின் தசாவதாரங்களுள் கிருஷ்ணவதாரம் பல அடியார்களைக் கவர்ந்தது. பல காலங்களிலும் கோலங்களிலும் கண்ணன் புரிந்த சுவையான லீலைகளே இதற்குக் காரணம் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. கிருஷ்ணவதாரத்தில் குழந்தையாகவும், பாலனாகவும், இளைஞருக்கவும், திருமகளின் துணைவனாகவும், கோபியர்களின் நாயகனாகவும், அறம் காக்கும்

அண்ணலாகவும் குழலோசைக் கண்ணன் நிகழ்த்திய அற்புத லீலைகள் பலப்பல. ஒவ்வொரு திருவிளையாடலும் ஒவ்வொரு தத்துவப் பிரதிபலிப்பானது. பரம்பொருள் எனும் பெரும் சக்தியை உணர்வது என்பது கடினம்; ஒரு உருவத்தில்—ஒரு மனதை மகிழ்விக்கும் வடிவத்தில், நெஞ்சை நெகிழவைக்கும் ஓர் சம்பவத்தில் அவனைக் காண்பது—உணர்வது என்பது எளிதாக இருக்கிறதல்லவா? இறைவனின் அவதார உட்பொருளே அதுதான். கிருஷ்ணவதாரம் மாந்தருள் உயர்வு தாழ்வின் றி அனைவருக்கும் அருட்பேற்றை நல்கும் பெருங்கருணையின் ஓர் வடிவேயாகும்.

கண்ணனின் திருக்கோலங்கள் பல. இந்த அருட்கோலங்கள் பலவற்றை ஆலயச் சிற்பங்களிலும், படிமங்களிலும் காணலாம். பாலகிருஷ்ணன், நவநீதகிருஷ்ணன், ராதாகிருஷ்ணன், காளியமர்த்தனன், ருக்மணி, பாமா சமேதராக உள்ள கோலம், வேணுகோபாலன், சந்தானகோபாலன் ஆகிய திருக்கோலங்கள் கிருஷ்ண மூர்த்தங்கள் பலவற்றில் சிறப்பாகக்காண்பவை.

கண்ணனின் பல அம்சங்களில் சந்தானகோபாலனுக உள்ள அம்சம் மிகப் பழமையான நாட்களிலிருந்தே அடியார்களைக் கவர்ந்த ஒன்றாகும். திருமாலை கோபாலனுக வழிபடுவதும் மிகப் பழமையான ஓர் மரபோயாகும். ரிக்வேதத்தில் மகாவிஷ்ணு கோபா எனக் குறிப்பிடப் பெறுகிறார். விஷ்ணுவின் இருப்பிடத்தில் பசுக்கள் நிரம்பியுள்ளதாகவும் ரிக்வேதம் கூறுகிறது. மகாவிஷ்ணுவின் கோபாலன் அம்சத்தின் பழமையை இவை உணர்த்துகின்றன. கண்ணன் கோபாலனுக உள்ள மூர்த்தங்கள் இருவகைப்படும். ஒன்று வேணு கோபாலன்; மற்றொன்று சந்தான கோபாலன். சந்தானம், சௌபாக்கியம் என்பவை இருவகைச் சௌவங்கள். சந்தானப் பேற்றை அடியார்களுக்கு நல்கும் தேவனே சந்தானகோபாலன்.

கோபாலன்வழிபாட்டைப்பற்றி பண்டைய நூல்கள் குறிப்பிடும் செய்திகளைக் கவனிப்போம் ஹரிவம்சம், விண்ணுபுராணம், பாலசரித்திரம் மஹாபாஷ்யம் ஆகிப் ரூல்கள் கோபாலனின் பல லீலகளையும், கோபால வழிபாட்டின் பெருமைகளையும் கூறுகின்றன. மகாபாரதத்திலும் பாகவதத்திலும் கண்ணனின் தனிச் சிறப்புக்கள் விவரிக்கப் படுகின்றன. பிற்கால பக்தி இலக்கியங்கள் கோபாலனின் பல கோலங்களை வருணித்து அவன் புகழ் பாடுகின்றன.

முப் பெரும் சமயாசாரியார்களுள் ஒருவரான மத்வாசாரியார் சந்தானகோபாலன் உபாசனை கொண்டிருந்தவர். சந்தானகோபாலன் வழிபாடு பரவிப் பரிமளிக்க மத்வாசாரியார் பெருந் தொண்டாற்றினார். உடுப்பி நகரத் தில் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற கோபாலன் கோவிலில் மத்வாசாரியார் வழிபட்டதாகச் சொல்வர். கோயில் திருப்பணியிலும் அவர் பங்கு வகித்ததாகத் தெரிகிறது. இன்றளவும் மத்வாசாரியாரை ஆசாரியனுக்க் கொண்டமாதவர்கள் சந்தானகோபாலன் வழிபாடுடையவர்கள். மக்களுக்கு சந்தானத்தையும் மற்ற மங்கல நலன் களையும் தருபவன் சந்தான கோபாலன். கண்ணனைக் கவிதையில் கண்ட ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் அந்த அருளாளனின் பெருமையைக் காணலாம். “கண்ணன் அல்லால் தெய்வம் இல்லை” என்பது நம்மாழ்வார் வாக்கு. முதலாழ் வார்களான பொய்கை யாழ்வார், பூத்த தாழ்வார், பேயாழ்வார், ஆகியோர் கோகுல நாதனின் லீலகளில் சிந்தையைப் பறிகொடுத்தவர்கள். கண்ணனின் கோயில்களில் மட்டுமின்றி திருமாவின் மற்ற அம்ச மூர்த்தங்களைக்கூட கண்ணனுக்க் கொண்டு பாடிப்பரவியிருக்கின்றனர். கண்ணனிடம் நெஞ்சத்தைக் கொடுத்த பல ஆழ்வார்கள். திருக்கோஷ்டியூரில் எழுந்தருளியுள்ள கேசவனை—கண்ணனை

“வண்ண மாடங்கள் சூழ் திருக்கோஷ்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்ததினில் எண்ணொய் கண்ணம் எதிரேதிர் தூவிடக் கண்ணன் முற்றம் கவந்து வருபவிற்கே”

என்று நெஞ்சம் நெகிழுப் பாடுகிறார் பெரியாழ் வார். திருமழிசை ஆழ்வாரும், திருப்பாணுழ் வாரும், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும், திருமங்கையாழ்வாரும் கோபாலனின் பல கோலங்களை எழிற் கவிதைகளில் வடித்திருக்கின்றனர்.

பெரியாழ்வாரின் திருமகளாய் வளர்ந்து கண்ணனையே காதவித்து. கண்ணனையே கரம் பிடித்த நம் அன்னை ஆண்டாளின் அனுபவம் எப்படி இருக்கும்?

“மாயவன் வந்து ருக்காட்டுகின்றன; கொந்தளம் ஆகிப்பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானேர் மகனைப் பெற்ற நந்த கோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருக்கண் என்னை உய்த்திடுமின்” என்கிறார் அன்னை.

கிருஷ்ண மூர்த்தங்கள் கேவல, விழுக்பஞ்சவீரம் என்னும் மூன்று வகையானவை. சந்தானகோபால மூர்த்தம் கேவல அம்சமூர்த்தம் எனப் படும். மற்றும் வடபத்ரசாயி, காளியமர்த்தனர், வேணுகோபாலன் ஆகிய மூர்த்தங்களும் கேவல அம்ச மூர்த்தங்களாகும். கிடை அருளும் பார்த்தசாரதியாகக் காண்கும் கண்ணனின் மூர்த்தம் பஞ்சவீர அம்சமாகும். பள்ளிகொண்டுள்ள கண்ணன் விழுக் அம்ச மூர்த்தியாவார். கண்ணனின் இப்பலவகைக் கோலங்களையும் நாடெந்கும் உள்ள பல கிருஷ்ணன் ஆலயங்களில், மற்றும் குலோனர், ஹொய்சனர், பல்லவர், சோழர், விஜயநகர வெந்தர்களது சிறப்படிமங்களில் காணலாம்.

சந்தானகோபாலனுக்கு உள்ள கோலத்தில் கண்ணன் இருக்கரங்களோடு—ஒன்று அபயபாணியிலும்: மற்றென்று வரத முத்திரையிலுமாக, கிரீடமகுடம் தாங்கி அருள் பாலிக்கிறார். சில மூர்த்தங்கள் தேவியர்களுடன் காணகின்றன. சந்தானகோபால மூர்த்தம் பாற்கடல் நாயகனின் பெருங்கருணையின் பிரதயடசமான ஓர் வடிவம். அப்பெருமானைப் போற்றி சந்தான நலன்கள் அருளவேண்டுவோமாக.

கடவுளை நம்பினேர் கைவிடப்படார்

ச. அமிர்தாம்பிகை, கொக்குவில்.

நம்பினவர்களும் நம்பாதவர்களும் நன்மையை அடைய இறைவன் அருள் புரிகிறார். நம்புகிறவர்கள் இறைவனுடைய திருவருளை அனுபவித்து பேரின்பத்தை அடைகிறார்கள். நம்பாதவர்கள் திருவருளைக் காணுது துன்பத் தில் உழல்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் ஆணவம் வலியையோடு செயலாற்றுவதால் இறையருளை அவர்களால் உணரமுடியவில்லை. நம்பாதவர்களின் ஆணவ வலியைக் குறைக்கவே, கடவுள் அவர்களை நல்விளை தீவினைகளைச் செய்யப்பண்ணி அவைகளின் பயன்களாகிய புண்ணிய பாவங்களை அனுபவிக்கச் செய்கிறார். எல்லோருக்கும் நன்மையைச் செய்கின்றமையால் கடவுளுக்கு சங்கரன் என்னும் பெயருண்டு.

உலக வாழ்க்கையிலே எம்மைப் பல விடார்கள் குழ்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அவ்விடார்களினின்றும் தப்புவதற்காக ஆண்டவனுக்கு வழிபாடுகள் செய்கிறோம். அவ்விடார்களினின்றும் விடுதலை கிடையாவிட்டால் கடவுளிடத்தில் எம்கு நம்பிக்கை குறைவது முண்டு. வெறுப்பு எழுவது முண்டு. நாம் நினைத்தபடி கடவுள் நடப்பதில்லை. கடவுள் எல்லாம் அறிபவர். எம் மிடத்தில் கருளை யுடையவர். ஆகவே எமக்கு வேண்டியவற்றை இறைவன் தாமே நியமிப்பார்.

துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சவேண்டிய தில்லை. துன்பமும் ஆணவத்தைப் போக்க உதவுகிறது. துன்பம் வந்து நிற்காலை “நாமேன் தீவினைகள் செய்தோம்” என்று மனம் நொந்து, இனிமேல் தீவினை செய்யாதிருக்க அருள் புரியவேண்டும் என்று கடவுளை இரக்கவேண்டும். இறைவழிபாடு எம்மை

நன்னெறியில் செலுத்த நாம் தீவினைகளை செய்யாதொழிய துன்பம் தாங்குவே எம்மை விட்டு நீங்கும்.

“நல்ல குருநாதர் நம்மை வருத்துவது கொல்வவல்ல பொல்லாக்குணம் போக்கு” என்ற ஆன்றேர் வாக்கு. தீமைதானும் நன்மையாய் சிறப்பதே என்று நாவுக்கரசரும் மனமுருக தேவாரத்தில் பாடியருளினார். துன்பம் தானும் ஆணவ வலியை அகற்றவல்ல ஒரு கருவி என்பதையுணர்ந்து இறைவனிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையைத் தளரவிடாது அன்பு செலுத்தி வருவோமானால் எங்களுடைய உலக வாழ்க்கை சிறக்கும். “இம்மையேதற்கும் சொறும் கூறையும்” என்னும் சுந்தரருடைய திருவாக்கு இறைவழிபாட்டால் உலக வாழ்வு செம்மைப்படுகிறதென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

சமய குரவர் நால்வரும், கடவுளிடத்தில் கரைகடந்த அன்புடையவராகி, சிவானுபூதி மான்களாகி தாம்பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறுமாறு வழிகாட்டியுள்ளார். இறைகளோடிசைந்த வின்பத்தை நிரந்தரமாகப் பெற்ற சமய குரவர் ஆண்டவனிடத்தில் தளராத நம்பிக்கை செறிந்த அன்பு செலுத்தி பேரின்பத்தை பெற்றுள்ளார்கள். கடவுளை வாழ்த்த நாவும் தாழ்த்த சென்னியும் பெற்ற சமய குரவர்கள் எமக்கெல்லாம் வழி காட்டியாக அமைந்துள்ளார். அன்பினில் தோய்ந்து ஜயன் சேவடிதைவரும் அவர்களின் அருட்பாடல்களை அன்புடன் பாராயனம் செய்து எமது வாழ்வைப் புனிதப்படுத்துவோமாக.

பவம்நீங்கும் பன்னிருகை வேலாவெனவே
தவமோங்குஞ் சாந்தம் பொறுமை – சிவமாம்
மனமுடங்குமே மாசனைத்துந் திருமே
சினமு மடங்குமே தேர்.

யோகர் சுவாமிகள்.

இறை மகிழ் இல் கோவில்

செந்தமிழ்மனி பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

பொழில் புடைகுழந்த கோவில்

நாங்கள் ஒரு பூங்காவைப் பார்க்கும் போது அதன் பச்சிலை அடர்த்தியும் வண்ணப் பூக்களும் கண்ணுக்குப் பெருவிருந் தளிக்கின்றன. மலரின் மணம்முக்கிற்கு நல்வாசனையை ஊட்டுகின்றது. கனிகளின் நிறமும் மணமும் சிறப்பாக நாவில் இரசம் ஊறச் செய்யும். பூங்கொம்பர் தோறும் இருந்து கூவியும் மிழற்றியும் குரலெழுப்பும் புள்ளினங்கள் செவிக்குத் தேனமிரத்தை வாரி வழங்குகின்றன. மலரிற் படிந்து, குளிர்ந்து, பொழிலாடே வீசுங்காற்று உடலுக்கு உரமும் இன்பமும் ஊட்டுகின்றது. இத்தகைய பூங்கா ஒரு பாங்கர இலங்கும் திருக்கோயிலும் இங்ஙனமே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளுக்கு நல்முறையில் நல்கும் இன்பத்திற்கு ஈடும் இணையும் செப்பமுடியுமா? ‘கல்லும் சொல்லாதோ கவி’ என்று கம்பன் கூற்றுக்குப் பொருள் கூறும் பாவணையிலமைந்துள்ள சிறப்பங்களும் சித்திரங்களும் நம்முடனே உரையாடுகின்றன.

“நிலமே கண்டாம்; பவளமே திருவாய்;
நித்தில நிறைத்திலங்கினவே
போலுமே முறுவஸ்; நிறையவானந்தம்
பொழியுமே திருமுகம், ஒருவர்
கோலமே அச்சோ! அழகிதே! “என்று
குழைவரே கண்டவர்.....”

எனத் திருவிசைப்பாவிலே கருஞர்த்தேவர் நமக்குக் காட்டுகிறார். இந்தத் திருமுகம் ஒருக்காலும் நிறைவு பெறுத மனத்தையும் நிறைவு பெறச் செய்யும் வகையிலே பொழியும் ஆனந்தந்தான் எல்லைக்குட்படுவதாகுமா? அந்தத் திருவருவின் செளந்தரியத்தை எடுத்து இயம்பவழியின்றி ‘‘அச்சோ’’ என்று வியப்பு மிகுதி தோன்ற இயம்பிய தேவர் இதனைவிட அழகிய பொருள் பிறிதொன்றுமில்லையே. எனத்தம் ஆராமையை மேலும் ‘அழகிதே’ என்ற சொல்லாற் புலப்படுத்தும்போது உலகப் பற்றே மிக்க நாமும் உண்மை அழகுப்பாற்றுகிறது.

இதுதான் என்று காணுகின்றேனும். இப்படி நம்மை நாமே மறக்கச் செய்யும் தெய்விகத் திருவடிவங்களின் அமைவைக்காண நாம் எத் துணை தவம் செய்திருக்க வேண்டும்! ஆண்டவன் திருமுன்பு அடியார் குவிந்திருக்கும் கனிகளும் மலர்களும் அங்கிலங்கும் தீவரிசைகளும் தாபமும் ஜம்புலன்களும் ஆர் ஆன்ம கோடிகளுக்குத்தரும் இன்பம் சொல்லளவைக்கடந்து நிற்கின்றது.

ஆண்டவன் அருளும் வகைகள் அனந்தம்

ஊரிலான் குணங்குறியிலான் உரைக்கும் பேரிலானுகிய இறைவன் ஆன்மகோடிகளுக்கு அருள் சரக்கும் நிமித்தம் கொண்டருளிய ஊரும் பேரும் குறியும் குணமும் பொருந்திய வடிவங்கள்தாம் எத்தனையோ? ‘‘எதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள்ள எங்கள் சோதி’’ என்றும் ‘‘ஆட்பாலவர்க்கக்குருநும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும் கேட்பான் புகின் அளவில்லைக் கிளக்க வேண்டா’’ என்றும் சம்பந்தப் பெருமான் இறைவன் ஆன்மகோடிகளுக்கு அருள் செய்யக் கொண்டருநும் வகைகளுக்கு எல்லையில்லை என்கிறார்.

உலகம் உணரவும் ஒதுவும் முடியாத பெரும் பொருள் நிலவுலாவிய நீர்மலிசடையோடு நமக்குப் பருப்பொருளாகக் காட்சிதருகின்றது. வடிவும் அலகுமில்லாத ஞானச்செஞ்சோதி வடிவு கொண்டு அம்பலத்தாடுகின்றது. அடியார்களுக்காகச் சிவம் தன் சச்சிதானந்தமாகிய ஆதிருக்கும் நிலைப்பினின்றும் தடத்தவடிவமென்பதும் அருள் சொரியும் உருவும் கொண்டுள்ளது.

அருவ அருவருவ உருவ வழிபாடுகள்:

சிதம்பரத்திலே ஒன்றுமற்ற வெறும் ஞானவெளி உண்டு. எங்களுர்ச் சிவன்கோவில் கனிலெல்லாம் அருவமும். உருவமும் கலந்த அருவருவச் சிவவிங்கத் திருமேனி (சதாசிவம்)

முலத்தானத்துள்ளது. எனிய உருவ வடிவங்க அருவு உருவ ஞம் உள். ஆகவே சைவத்திலே அருவ உருவ அருவருவ வழிபாடுகட்ட கிடமுண்டு. தத்தம் பக்குவும் நோக்கி ஏற்ற வகையில் வழிபாடு செய்யவிரிவான வழி அமைக்கும் சைவத்தின் சாத்திர நூல்களிலே தலைசிறந்த சிவஞான போதம், “ஆலயம் தானும் அரணைந் தொழுமே” என்று நமக்குக் கட்டளையுமிடுகி ரது. ஆலயமேசிவம் என்பது அதன் கருத்து. தொழுமே நமது சமய குரவர்களைல்லாம் அதனாலேயே நமது சமய குரவர்களை அவன் அவர்சடையைக்கண்ட அளவில் பெருங்கங்கை குறுகிச் சிறுத்து மடுவாகிவிட்டது.

ஆண்டவன் உறைவிடம் கோவிலே:

வழிபாட்டு முறைகளிலெல்லாம் வேற்றுமை இருப்பினும், எல்லாமதங்களும் ஒரு விஷயத் தில் கருத்துவேற்றுமை இன்றி ஏகமான அபிப்பி ராய முட்டயன். வழிபாட்டிற்கு மிக உகந்தது கோவில்தான் என்பதே அஃதாகும். ஆகவே தான் சிவன் முத்தர்களாகிய பெரியோரும் ஆலயங்கள் தோறும் சென்று இறை வழிபாடு யற்றி எமக்கும் நல்வழிகாட்டியுள்ளனர்.

இறை அருள் சொரியுமிடம் கோவில்

பகவின் உடலெங்கும் பாவிருப்பினும் மடித்தலம் பாலின் கொள்கலம் போல அமைந்திருக்கும் நிலையில் அருள் வெள்ளாம் தேங்கி நிற்கும் இடமாயிலங்குவது திருக்கோயில். மடியின் காம்புவழியே பால் சரப்பதுபோலக் கோவிலிலுள்ள மூர்த்தியுலம் திருவருள் வெளிப்படுகிறது. அடியார்களாம் கன்றினங்கள் இரங்கும் நிலைகண்டு தாய்ப்பசவாம் சிவம் உருகி அருளாம் பாலமிழ்த்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. “கன்று முட்டி உண்ணச் சுரந்தகாலி” என்று சிவத்தையும், அடியார்களையும் தாய்ப்பசவாகவும் கன்றுகளாகவும் காட்டுகின்றார். சுந்தரமூர்த்தி அடிகளார்.

எல்லையற்றவன் எல்லைக்குப்படும் இடம் கோவில்

எல்லையற்ற பரம்பொருள் தன்னை ஒரெல் லைக்குட்படுத்தி அடியார்களுக்காக மகிழ்வுடன் உறையுமிடம் திருக்கோயில் எனச் சுருக்கி கூறலாம். இதனைத் தெய்வச் சேக்கியார் குறிப்புப் பொருள் நயந்ததுமப்ப பூசலார் நாயனார் சரித் திரத்திலே நமக்குக்காட்டுகிறார்:-

“.....கங்கை மடுப்பொதி வேணி ஜயர் மகிழ்ந்து துறைவதற்கோர் கோயில் எடுப்பது மனத்துட கொண்டார்.”

உலகை அழிக்க அடங்கா உக்கிரங்கொண்டு பல்கிப் பெருகி வந்தது ஈங்கை. அதன் வேகத் தைத் தலைத்தான் இறைவன். மேருவை வில்லாக இளக்களைத்தவனுக்கு நீரின் வேகத்தைத் தலைப்பது ஒரு விளையாட்டுத்தானே. அவன் அவர்சடையைக்கண்ட அளவில் பெருங்கங்கை குறுகிச் சிறுத்து மடுவாகிவிட்டது.

“அழுத்தறியார் கஸ்விப் பெருக்கமணைத்தும் அழுத்தறிவார் காணினிலையாம்-அழுத்தறிவார் ஆயும் கடவுளவிர் சடையுன் கண்டளவில் வீயும் சுரநிர் மினக.

என்னும் பாடலால் இலக்கண அறிவில்லார் கல்விப் பெருக்கு இலக்கணம் அறிந்தவரைக் கண்டிட வற்றும் என்பதனை விளக்க ஒரு ஆசிரியர் எடுத்துக்கொண்ட உவமை மூலம் கங்கைப் பெருக்கு அடங்குமிடத்தை நமக்குக் காட்டி விடுகின்றார் புலவர்.

பெருங்கங்கையைச் சிறுமடுவாக்கி அடக்கிய இறைவனுக்குத் தன் அடங்காப் பேருருவத்தை (விசுவருபத்தை) அடியார்களுக்காக அடக்கி ஒரு கோவிலுள் ஒடுக்கி ஒய்யாரமாக வீற்றிருப்பது பிரமாதமன்ற என்ற கருத்துடைய அடையமைத்து அந்த அடைகளுக்கெல்லாம் உரிய பெருமாஜை ஜயர் என எம் முள்ளாம் மகிழ்க்கறும் சேக்கியார் வாக்கிலே தெய்வம் உறையாமலிருக்க முடியுமா? அந்த ஜயர் எப்படியிருக்கின்றாராம். மகிழ்ந்து, விடுப்பிரியாது. உறைந்தபடியே யிருக்கின்றாராம். இதனால் ஆண்டானுக்குரிய பிரமாதமான இல்கோவில் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றதன்றே?

விண்ணினை விட்டு மண்ணினை நாகேறுன் செவ்வண்ணன்

செய்மையிலுள்ள செல்வச் செவ்வானை விட்டு ஆண்டான் திறமான இடமொன்றை நாடி ஒடுகின்றாம். அந்த இடம் ஏதோ என்ற எல்லோரும் மயங்கும் அழகுடைய திரு மாலே பெருமால் கொண்டாலும். எல்லோரையும் மலர்த்துவிக்கும் மலரையே மலரச்செய்து அதன்கண் வீற்றிருக்கும் பிரமனும் அதனை விட்டு ஆண்டான் செல்லுமிடத்தை நாடி மூம் மாலும் மலரவனும். ஆண்டான் கண்டு அகமிக மகிழ்ந்து கொண்டாடும் இடத்திலே

தாழும் இடம்பிடித்து அமர்ந்திலோமே என வாழுறினராம். அந்த இடம்தான் எதுவென்று திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பத்தாந்திருப்பாடவிலே நமக்குங் காட்டுகிறூர்- மணிவாசகனூர். சிவம் சிரும்பும் இந்த இடமிருக்கச் சொர்க்கத்தைப் பெரிதாக மதித்த தம் மட்டமையை உணர்ந்து வெள்கினராம் அன்னரிருவரும். பாடுகின்றூர் உளமுருகி மணிவாசகனூர்:-

“புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையினால் நாள் நாம் போக்குகின்றோம் அவமே. இந்தப் பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித் திருப்பெருந்துறையுறைவாய்! திருமாலா மவன் விருப்பெய்தவும் மலரவஞ்சைப் படவு நின் அஸர்ந்த மெய்க்கருணையு நீயு மவனியிற் புகுந்தெனம ஆட்கொள்ள வஸ்லாயு! ஆரமுதே! பள்ளியெழுந்தருளாயே”

இப்பாடலை ஒதும்போது இப்பூவுலகு விண்ணுலகிலும் எத்துணை மடங்கு உயர்ந்தது என நாழுமே உணருகின்றோம். சிவன் ஆன்மாக்களை உய்யக்கொள்ளும் நல்வழி இப்பூவுலகே. அதிலும் அப்பதி திருப்பெருந்துறை என அறிய வரும்போது மணிவாசகரை வலிந்து மாணிட வடிவிலே ஆட்கொண்ட சிவத்திருமூர்த்தியின் கருணைவெள்ளத்தையும் கண்குளிரக்கண்டு பருகுகின்றோம்.

விண்ணின்பத்தை வென்ற மண்ணின்பம்

பக்தி செய்யும் அடியாரைப் பரம் பரம் என்னும் உயர்பெரும் பதவியில் உய்ப்பவன் ஊர் எது என்று கேட்கிறூர் மணிவாசகர் கீர்த்தி தித்திரு அகவலில். அந்த ஊர் விண்ணன்று. நாம் வசிக்கும் மண்ணிலுள்ள உத்தரகோசமங்கைப் பதிதான் என்று அவர் விடையிறுக்கும் போது இம்மண்ணுலகக் கோயிலை விட்டேக ஒருப்படுவார் யாவர்? ஆதலால் இம்மண்ணுலகிலுள்ள கோயில்களில்லாத இன்பம் வேறெந்த உலகி அமில்லையென்ற முடிவுக்கு நாம் வரவேண்டியே இருக்கிறது.

“மாலை மாலை அடிசை இயைந் மேலை விசம்புஞ்சு வேண்டுந் யாரே”

எனப் பரிபாடலடியில் முருகன் திருவருக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் மலையடிவாரத்தில் அவனை மாலைநேரம் வழிபாடுபார்த்துக் கூறார்த்துக் கொள்கின்றூர். முருகன் வழிபாட்டின் பயன் மேலும் மேலும் அவனை வழிபடுதலேயாகும் என்கிறூர்.

கம் வேண்டாம் என்கின்றூர் புலவர். முருகன் வழிபாட்டின் பயன் மேலும் மேலும் அவனை வழிபடுதலேயாகும் என்கிறூர்.

பெரும் பேருருவன் அச்சிறுபாக்கத்தில் ஆட்சி செய்கிறுன்

என்றும் குன்று இளமை ஞானத்தொடிலங்கும் நம் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தேவாரப் பாடலோன்றில் விண்ணுலகத்தை அதிபனையிசிவன் மண்ணுலகத்திலே ஆட்சி தேவாந்த இடமாகிய அச்சிறுபாக்கத்தைப் பற்றி இயம் புவதை உள்ளத்திற் பதித்து மாளா உவகை எய்தி மீளாவழிகாண்போமாக. “தேனினுமினியர் பாலன நீற்றர் தீங்கரும்பணியர் தம் திருவடிதொழுவார் ஊன் நயந்துருக உவகைகள் தருவார் உச்சிமேலுறைபவர் ஒன்றலாதூரார்; வானகமிறந்து வையகம் வணங்க வயங்கொளி நிற்பதோர் வடிவினை உடையார் ஆணையினுரிவை போர்த்த எம்மதிகள் அச்சிறுபாக்கமதாட்சி கொண்டாரே”

யானை ஆணவத்தியிரக்குறிப்பது. யானை உரி போத்தவன் ஆன்மாக்களின் ஆணவத்தியிர அடக்க வல்லவன். அவன் அடக்கு மிடம் திருக்கோயில். இங்கே அச்சிறுபாக்கம் என்ற திருக்கோயிலை ஆண்டவன் உரிமை கொண்டாடும் இடமாகச் சுறிக்கப்படுகிறது. (அச்சு+இறு+பாக்கம் சிவம் முப்புரத்தையும் எரிக்க, பூவுகைத் தேராக்கி ஊரமுயன்றது என்றும் கன்றுகிய வினாயகரை நினைக்காத குறையால் தேர் அச்சு ஒடிந்த இடம் ஆகையினால் இக்கோயில் அச்சிறுபாக்கம் என அமைந்தது.) தாமிருக்கும் வானகத்தையும் தாண்டி மண்ணுலகத்தை நோக்கி இழிந்து மண்ணவர், தன் திருவுருவத்தைக் கண் குளிரக்கண்டு வணங்கி எல்லா உலகப் பொருளையும் மறப்பிக் கவல்ல வெற்றிப்பாடமைந்த இறை திருவடி வத்தைச் சம்பந்த சுவாமிகள் தேன், பால், கரும்பு ஆதியாம் சுவையிக்க பொருள்களோடுத்து, நமக்கு இத்தேவாரமூலம் வடித்துத் தருகிறூர். இதனை ஓர்ந்து திருக்கோவில் பெரும் பரம் பொருள், தம் அருட்பெருக்கினைச் சிற்றறி வழிர் கட்டு ஊட்டுமிடமாகக் கண்டு, வழிபாடி யற்றி உட்கிபெறுதல் மாணிடர்தம் தலையாயகடனாகும்.

“ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று”

வாழ்வளிக்கும் கும்பாபிஷேகம்

செ. தனபாலசிங்கன் B. A. (Lond.)

தோத்திரங்கள் சாத்திரங்கள் என சமய சம்பந்தமான நால்களிலே இரண்டு வகை உண்டு. ஆண்டவன், உலகம், உயிர் என்பன வற்றைப்பற்றிப் பேசுவது சாத்திரம். ஆண்ட வனை அடியவர்கள் துதிப்பது தோத்திரம். சாத யாக விளக்கும். தோத்திரங்கள் பக்தியின் பாற் பட்டு இறைவன் கருணையை வெளி படுத்துவனவாக இருக்கும். இறைவன் திருவருள் நலனில் தினாத்த பெருமக்கள் பாடி யருளிய தோத்திரங்கள் யாவும் அவனுடைய அளப்பெருங் கருணையை நமக்கு நினைவுட்டி நம்மையும் அப்பெருமான் ஆட்கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையை நமக்கு உண்டாக்குகின்றன. பாடிப் பரவுவாரிடம் ஊரும் பேரும் உருவும் இல்லாத இறைவன் ஊரும் பேரும் உருவும் உடையவனுக எழுந்தருளுகிறுன். அருட்கண்ணால் பெருமக்கள் கண்ட திருவருவங்களைப் புறக்கண்ணால் நாமும் காணும்படியாக ஆகமங்களும் சாத்திரங்களும் விளக்குகின்றன. இத்திருவருவங்களுக்குச் சக்தியுட்டு வதே கும்பாபிஷேகம்!

கும்பாபிஷேகம் என்பது குடநீராட்டுதல் எனப் பொருள்படும். சமுத்திரத்தின் நீர் ஆவியாக மாறி மேகமாக எழுந்து மழையாகப் பொழுகிறது. அந்த நீரின் பண்புதானே மின்னலாகவும் இடியாகவும் காட்சி தருகிறது என்றால் நீரின் அளப்பருஞ் சக்திக்கு வேறேறன்னுதாரணம் வேண்டும்? ஆண்டவன் நாமங்களிலேயும் மந்திரங்களிலேயும் அளப்பருஞ் சக்தி-தெய்விகப் பண்பு தேங்கிக் கிடக்கிறது.

அமணர்கள் மன்னவன்பால் வந்து திருநாவுக்கரசர் தம் சமயத்தையும் உள் நெறி வரம்பையும் அழித்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். மன்னனும் அவர் சொல்வழி நின்று

காணவும் கேட்கவும், நினைக்கவும், சொல்லவும், முடியாத கொடுஞ் செயல்களைத் திருநாவுக்கரசர்பால் புரிவிக்கின்றான். கல்விலே பினைத்துக் கடலிலே தள்ளிவிடுகிறான். சொற்றுணை வேதியன் என்று தொடங்கும் திருப்பதி கம் எழுகிறது. கடலில் கல்லே படகாய் மிதக் கிறது. அஞ்செழுத்துண்மையை உலகம் அறிகிறது. கரையேறுகிறார் அப்பர் பெருமான். பிறவிப் பெருங்கடலையே நீந்தி விடுகிறார். சேக்கிழாரின் தெய்வப் பாடல் வருகிறது.

பாடல் இதோ!

இருவினைப் பாசமுலக்க ஸார்த்தலின்
வருபவக்கடலில் விழ்மாக்க னேறிட
அருங்மெய் யஞ்செழுத் தரசை மிக்கடல்
ஒருக்கல் மேலேற்றிட லுரைக்க வேண்டுமோ

அதாவது நல்வினை திவினையாகிய கயிற்றினால் ஆணவ மலம் என்னும் கல்லினேடு கட்டுப் பட்டு பிறவிப் பெருங்கடல் வீழ்ந்திருப்பவர்களை வீடாகிய கரையேற்றி அருளவல்லது அஞ்செழுத்து. அந்த அஞ்செழுத்தை விடாது பற்றிய திருநாவுக்கரசரை நீர்க்கடலிலே ஒரு கல்விலே பினித்தபோது அவர் உய்வது தின்ன மென்பது சொல்லவேண்டுமோ?

இறைவன் நாமத்துக்கு இல்லாத வல்லமை இல்லை. அது எல்லாம் தரவல்லது. நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர்

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணிர்மஸ்கி
ஒதுவார் தமைநன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதநான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது
நாதன் நாம நமச்சிவாயவே

என்று பாடி ஒல் திருமங்கையாழ்வார் பாடுவார்

குந்தரும் செல்வம்தந்திடும் அடியார்
படுதுயராயின எல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசம்பருஞும்
அருளோடு பெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினும்
ஆயின செய்யும்
நஸம் தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயண என்னும் நாமம்

நாராயணன் நாமம் தரும் நன்மை எல்லாம் இப்பாடல் சொல்கிறது!

ஆகவே, ஒரு குடத்தில் நீரை வைத்து நாமத்தாலும் மந்திரத்தாலும் தெய்வீக ஜோதிப் பண்பை குடத்திலேயுள்ள நீரிலே ஏற்றி இறைவனது திருக்கோயிலில் அமைக்கப் பெற்றதும் ஆலய விமான சிகரத்தில் அமைக்கப்பெற்றதுமான ஸ்தூலம் குக்குமம் என்னும் திருவருவங்களை அமிர்தஸ்வருபமாயும் மந்திரஸ்வருபமாயுமின் அந்த குடத்தீர்த்த பிரவாகத்தினால் அபிஷேகம் செய்தல் குடத்தீராட்டுதல் அல்லது கும்பாபிஷேகம் எனப்படும். கும்பாபிஷேகம் என்பதே சிவப்பிரதிஷ்டையாகும்.

சிவபுண்ணியம் எனப்படும் இந்தச் சிவபிரதிஷ்டை அநாவர்த்தனம், ஆவர்த்தனம் புனராவர்த்தனம் அந்தரிதம் என நான்கு வகைப்படும். ஆலயங்கள் இல்லாத இடத்து ஆலயங்களை ஆகமவிதிப்படி புதியவையாக அமைத்து அங்கே இறைவனைப் பிரதிஷ்டித்தல் அநாவர்த்தனப் பிரதிஷ்டை எனப்படும். பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் நெடுங்காலமாக நித்திய நைமித்தியங்கள் நிகழ்ந்துவரும் வேளை எதிர்பாராதவாறு காடுபடர்தல் தீபரவுதல் முதலியவற்றால் ஆலயம் மறைக்கப்பட்ட பொழுது அதனை வெளியாக்கியோ அல்லது முன்போல் ஆலயம் ஒன்றினைப் புதிதாக நிர்மாணித்தோ நிகழ்ந்தும் பிர

திஷ்டை ஆவர்த்தனப் பிரதிஷ்டை எனப் பெயர் பெறும். நித்தியநைமித்தியங்கள் நடைபெற்று வரும்போது விமானம், கோபுரம், மண்டபம், பிரகாரம், விக்கிரகங்கள் வெடித்தோ பிளந்தோ சிதல மடையின் வாலஸ்தாபனம் செய்து முன்போல் அழகாகச் செய்து பிரதிஷ்டை செய்தல் புனராவர்த்தனப் பிரதிஷ்டை எனப்படும். தேவாலயத்தில் மக்கள் மிருகங்கள் இறப்பினும் என இவை போன்ற தடுக்கப்பட்ட குற்றங்கள் நிகழினும் செய்யப்படும் பிரதிஷ்டை அந்தரிதப் பிரதிஷ்டையாகும்.

இந்தக் காலத்திலே அதிகம் படித்தவர்களும் அரைகுறைப் படிப்பாளர்களும் உண்மைக்குமாருக எழுதுகிறார்கள், பேக்கிறார்கள். ஒரு சிலருக்குப் பிறப்பின் சார் பினாலே யேபெருந்தன்மை வருகிறது. ஒரு சிலர் நல்லியல் புகளைப் போராடிப் பெறுகிறார்கள். இன்னும் ஒரு சிலர் அற்பத்தனத்திலே வாழ்ந்து அற்பத்தனத்திலேயே வாழ்க்கையையும் முடித்துக் கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் திருக்கோயில்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் ஆக்கத்தில் வாழுத்தெரியாதவர்கள் அழிவில் ஆதாயம் எடுப்பவர்கள். எரிகின்ற பின்த்தை நரி பிடுங்குவது போல் இவர்கள் வாழ்வு அமையும் உடல்நோய்க்கு மருந்து தருவது உலகியல் மருத்துவ நிலையம். ஆனால் நோய்க்கு மருந்து தருவன திருக்கோயில்கள். உண்மையில் ஜீவநாட்ட முடையவர்கள் எவ்வோரும் பூசலார் நாயனார் போல தம் மனதுள்ளே திருக்கோயிலை எழுப்பி எம்பிரானை எழுந்தருளச் செய்து மகிழ முடியாது! ஆகவே கோயில் வேண்டும். கும்பாபிஷேகமும் வேண்டும். அது வெறும் பித்தலாட்டமல்ல! ஆனால் திருக்கோயில்களிலே வீணை ஆடம்பரமும் பயனற சடங்குகளும் வேண்டாம்!

ஆசை துடிக்கவுள்ளார்வந் துடிக்கவுனைப்
பூசை புரிந்தேன் புலவனே-தேசமிகு
கந்தா, கடம்பா, கலாபமயில் மேலே
வந்தாள் வடிவே வலவா!

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்

கொக்கார்க் குமர கிருபாகரர்

அருள் வேட்டல் விண்ணப்பம்

பஞ்சகம்

ஆசிரிய விருத்தம்

காப்பு

தம்பிமீதா மெங்கவிகள் தாமே நிறைவதற்குத்

தும்பிமுகன் தானே துணை.

1. உலகினேர் தேவர் யாரு முனர்கிலா நீர்மைத் தாகி
 யோங்கிய கருணை தானேயிருவமா யிலங்கு சோதீ!
 அலைதரு மவுணர் சேனை யழிந்திட வேல்கைக் கொண்டே
 அனைத்துல கின்ப மெய்த வடியவர் நெஞ்சு மேவி
 யுலவிடுங் குமரா! கொக்கூ ருறைதரு கிருபா மூர்த்தி!
 யுனதருள் வேட்டு நின்றே னுறுதுணை யருளி வெய்ய
 பலதுய ரவலம் போக்கிப் பாவநின் றுய்த்துக் காக்கும்
 பதமலர் பணிந்து போற்றிப் பரவுதற் கருள்செய் வாயே!

2. கறையனி நீமலன் றந்த கடவுளே! கிருபா மூர்த்தி!
 கருதிடு மடியார் தங்கள் கவலையை யொழித்துப் போக்கிக்
 குறைதவிர்த் துணர்வு ஞானங் கொடுத்தருள் குமர வேளே!
 குணமிலே னிடும்பை தீரக் குரைகழல் காட்டி யென்ற
 னிறைதுய ரல்ல ளீக்கை நிலைபெறு கருணை நல்காய்
 நிருதரை யொழித்த வீரா! நின்மலா! பாவந் தீர்க்கு
 மிறைவனே! செயலொன் றில்லே னிட்டுடைத் தயர்வு தீர
 வேழையேற் கிரங்கு கண்டா யின்னருள் கிடைக்கு மாறே.

3. கருணையே யுருவ மான ததிரொளிப் பிளம்பே! யுன்றன்
 கழலினை கருத்திற் கொண்டேன் கவலையி ஏங்கி வாழு
 மருணினைந் திரங்கி வாடு மறிவிலாச் சிறியே னுய்ய
 வருகில்ந் வருதல் வேண்டு மருவினை யகலப் போக்கித்
 தெருளினல் லுணர்வி லுய்த்துத் தூயநின் எருளிற் ரேக்கித்
 தேசொடு வாய்மை யின்பந் திகழ்ந்திட நல்கு கண்டாய்!
 பொருணினைந் துய்வோ துய்க்கும் போக்கியப் பொருளே!

கோளில்

புன்மையேற் குணரு ஞானம் பொருந்திடக் காட்டு வாயே!

4. அன்பினுக் கன்பாய் மேலு மழகினுக் கழகாய் மன்னி
 யாருயிர்த் துணையு மாகி யரும்பெறன் மணியு மாகி
 யின்புசெய் யமுத மாகி யின்னருள் சரந்து மாய
 விருள்களைந் திலங்கு ஞானமிந்தருள் குருயு மாகித்
 துன்பினி லுழலா வண்ணம் துணைவனுந் தானே யாகி
 சோதியா பிலங்குந் தேவே! சொல்லுவ தறியே னுள்ள
 மன்னிய முதலே! கொக்கூர் மலர்ந்தருள் கிருபா முர்த்தி!
 மாறிலா வன்னி பாகா! மகிழ்ந்தெணை ரட்சிப் பாயே!

5. தெய்வ தயானை யோடுந் தேசுலாம் வள்ளி யோடுந்
 திருவெழில் பரந்து காலந் திகழ்தரு மழூர விரா!
 உய்வதற் குறுதி கானே னுளைடு வயிருந் தானு
 முன்னருட் கண்ண தென்னு முணர்வினி லோங்க
 வேண்டும்

கைதனி லயிலி ஞேஞ்சு கண்களிற் கருணை பொங்கக்
 கருதிந் வருதல் வேண்டுங் கண்ணுத னல்குஞ் சேயே!
 கொய்ம்மலர் தூவி யன்பர் குறையிரந் தார்க்குங் கொக்கூர்
 குலவிடுங் கிருபா முர்த்தி! குமரனே யருள்வாய் போற்றி!

மு. சின்னத்தம்பி.

“அடிமை சால அழகுடைத்தே”

முதலியார் குல. சபாநாதன்

செய்யடியார்கள் வாழ்க்கை வரலாறு
 நினைநாம் துருவிப் பார்ப்போமாயின், அவர்கள் தமக்குத் துன்பம் வந்துற்ற காலத்து, அவற்றைத் துடைக்குமாறு இறைவனிடம் முறையிடுவதைக் காண்கின்றோம். பின்னர் இறைவனை அடைபவேண்டும் என்ற வேட்கை மீதாரப் பெற்றவர்களாக, அவரை நினைந்து நினைந்து நெக்கு நெக்குருகி அழுகின்றனர். இறைவனையன்றிப் பிறபொருள்களில் நாட்டமின்றி இருக்கின்றனர். இதன் பின்னர் மனித முயற்சியாற் பயன் ஒன்று மில்லை என ஓர்ந்து, அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி, “அடியேன் உன் அடைக்கலமே” எனப் பூரண சரஞ்சுதி அடைகின்றனர். அவ்வாறு பூரண சரஞ்சுதி அடைந்த பின்னர், தாம், இறைவன் கைப் பாவையென உணர்ந்து, “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய், நானே இதற்கு நாயகமே” என வாளா கிடக்கின்றனர். ஈற்றிலே மண்மேல் யாக்கையை விடு தல் பற்றியோ இறைவன் கழல் புகுதல் பற்றியோ என்னுவது கூட அடைக்கலம் புகுந்த அடிமைக்கு அழுகன்று என்று கருதும் உயர் நிலை ஏற்படுகின்றது. ஆகவே இறைவனிடத்து, அவனை யொழிந்த பிறபொருள்களை இரக்கத் தொடங்கிப் பின்னர் இறைவனை மாத்திரமே வேண்டி, இறுதியில் எவ்வித வேண்டுதலையும் ஒழித்து, அவனிடமே அடைக்கலம் புகுந்து அவன் வயமாயிருப்பார். இதுவே மெய்யடியார் சிறப்பியல்பாகும். இத்தகைய திருக்கூட்டச் சிறப்பினைக் கூறப்படுந்த சேக்கிழார் கவாமிகள்,

கேட்டு ஆக்கழும் கெட்ட திருவினார்
 ஓடுஞ் செம்பொனு மோக்கவே நோக்குவார்
 கூடும் அன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
 விடும் வேண்டா விற்ளின் விளங்கினார்

ஆரங்கண்டினை யாடையுங் கந்ததேயே
 பார மிசன் பணியல் தொன்றிலார்.
 சர வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
 விரும் என்னுல் விளம்புந் தகையதோ.

எனப் பயபக்தியுடன் கூறுகின்றார். “அடியேன் உன் அடைக்கலமே” என்று கூறிய மெய்யடியாராகிய மனிவாசகப் பெருமானுடைய வாழ்க்கையினை ஆதாரமாகக் கொண்டு, மெய்யடியார் சிறப்பியல்பினைச் சிறிது சிந்திப்பாம்.

வாதவுரடிகள் முதலிற் பாண்டிய மன்னாலுக்கு முதன் மந்திரியாக உயர்பதவி வகுத்து “தென்னவன் பிரமராயன்” என்ற பெரிய பட்டத்தையும் பெற்றார். அரசனுடைய குதிரைப் படையை அலங்கரிக்க, குதிரைகள் வாங்கப் பணமுடிச்சுடன் சென்ற பிரதம மந்திரிக்கு, திருப்பெருந்துறையிலே குருந்த மர நிழலிலே இறைவனே குருவாய் வந்து, திருவடிகுட்டிப், பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் உடன் நல்கி ஆண்டருளினர். ஆடம்பர ஆடை அணிகளுடன் வந்த முதல் அமைச்சர் தென்னவன் பிரமராயன் ஆண்டியானார்; முனிவரானார்.

வாதவூர் முனிவர் நின்ற நிலையை,

சிரித்த முகமுங் கவின் குழலுந் தோ அருளிக் கண்மலரும்
 விரித்த கரமுஞ் செவடமும் வெண்ணுான் மார் புந் திருநீழும்
 தரித்த திருவாசக மொழியுஞ் சாந்த மெய்யங் குறுவியர்வு
 மரித்த மனமும் புளகழுமாய் நின்றூர் வாதவூர் முனிவர்.

எனும் பாட்டு நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றது. குதிரை வாங்க அரசன் கொடுத்த பொருளைக் கொண்டார்ந்து, இறைவன் ஆணைப்படி, திருக்கோயில் அமைக்கப் பயன்படுத்தினார். சிவஞானம் பெற்றுச் சித்தங்கு சிவமாகப் பெற்ற வாதவூரடிகளின் செயல்களை உலக மக்களுக்குரிய அரசியற் பொதுவிதி எனும் அளவு கோல் கொண்டு அளவிட முயல்வது பொருத்தமற்ற செயலாகும். பாண்டிய மன்னன் கொடுத்த பணத்தை நம்பிக்கை மோசடி செய்தார் வாதவூர் என்று இக்காலத்தில் நவீன ஆராய்ச்சிக் குரல் எழுவது கேட்கின்றது. இது ஆழ்ந்தகன்ற அறிவினால் ஏற்பட்டதன்று. பணம் உண்மை

யில் யாருடையது? என்பது கேள்வி. இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த மணிவாசகப் பெருமானுக்குப் “பணத்தைக் கொடுப்பவனும் இறைவனே. அதனை மின்ப் பெறுபவனும் இறைவனே” என்ற உணர்ச்சிதானே தலையெடுத்து நிற்கும் என்பதை இந்த நவீன ஆராய்ச்சியாளர் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. “எல்லாம் அவன் உடமையன்றி, என் உடமை, பிறன் உடமை” என்ற குறுகிய எல்லைக்குட்பட்ட அகங்கார உணர்ச்சி, வாதலூர் முனிவரிடம் தலைகாட்ட இடமேது? மேலும் குதிரைகளை வாங்கிப் படையலங்காரனு செய்வதைப் பார்க்கிறும், அரசன் கொடுபொருள் கொண்டு அறநெறிவழி யொழுகிப் புண்ணியம் ஈட்டித் தன் அரசனையும் நல்வழிப் படுத்தும் பரிவுகொண்டார் வாதலூர் அண்ணல். சுற்றிலே பாண்டிய மன்னை அவர் நல்வழிப் படுத்திய வரலாறு சைவர்கள் நன்கறிந்த தொன்றுகும்.

குதிரை வாங்கச் சென்ற மந்திரியின் செயல்க்கேள்வியுற்ற பாண்டி மன்னன் சீற்றங்கொண்டு, வாதலூரரைத் திரும்பி வருமாறு திருமுகம் அனுப்பினான். வாதலூரடிகள் அரசனிடம் செல்ல மறுத்திருக்கலாம். அரசருக்கரசனைகிய ஆண்டவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த வாதலூரடிகளுக்கு கேவலம், மன்னாரும் அரசன் எம் மாத்திரம்? துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பன்றே! வாதலூரர் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாய், பி ன் லைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனுய் விளங்குபவனைப் பெற்ற சீரடியாராவர். ஆகவே, வாதலூரர் எம் பிரானிடம் சென்று, அவர் திருவளப்பாங்கின்படியே பாண்டிய மன்னனிடம் போக உடன் பட்டார். பின்னர் பரிகள் நரிகளாக மாறியதால் மாணிக்கவாசகரை அரசன் சிறையிலிட்டு வருத்தியபோது, இயற்கையன்னையே சீற்றங்கொண்டு வைகை நதியைப் பெருக்கெடுத்துக் கரைபூரண்டோடச் செய்தனன். அரசன் மந்திரிமாரிடம் ஆலோசனை கேட்டான். வாதலூரடிகளை விடுதலை செய்வதே இதற்கு வழியென உணர்த்தினர் மந்திரிமார். தான் செய்த பிழையைப் பொறுக்குமாறு அரசன் வாதலூரடிகளை இறைஞ்சினான்.

பாண்டிய மன்னன் முன்னர் வருத்திய பொழுது சித்தத்தைச் சிவன் பாஸ் வைத்த வாத ஆராவருந்தவில்லை. இப்பொழுது அரசன் இன்மொழி பகன்றபோது மகிழ் சுசியடைய வில்லை. “முன்பு நீர் என்னிடமில்லை என்று நினைவுத்திப்பதால் உமக்கு மில்லை.” முன்பு நீர் என்னிடமில்லை என்று நினைவுத்திப்பதால் உமக்கு மில்லை.

இனிமேல் உதவி புரியவே மாட்டேன்” என்று வாத ஓரர் பகைமை பாராட்டவுமில்லை. வைகைப் பெருக்கைத் தடுத்து மக்களுக்குப் பணிபுரிய முன்வந்தார் வாதலூரர். இதான் அடைக்கலம் புகுந்த மெய்யடியார் இயஸ்பு. இந்த நிகழ்ச்சியை, வாதலூரடிகள் புராணம் எவ்வளவு அழகாக வர்ணிக்கின்றது! அது வருமாறு:

அருட்பெரு வழுதி பிவ்வா றன்புரை பக்நத
போதும்
தரிப்பரி தென்ன முன்னந் தழவென
வெகுண்ட போதும்
விருப்பொடு வெறுப்பிலாத மெய்மையார்
தம்மையாண்ட
திருப்பதம் நினைந்தார் வைகைச் செழும்புனல்
ஹர்கொளாமஸ்

ஆகவே, விருப்பு வெறுப்பிலாதவராக, இன்பத்தையும் துன்பத்தைம் ஒப்ப நோக்குமியஸ்பிளராக விளங்கினார் வாதலூரடிகள்.

இறைவன் அருளார முதலை வழங்கின போதும், அதனை உண்ணும் தகுதி நயக்கில் லாதிருந்தால் விழுங்கி விக்கல் ஏற்படவே செய்யும். இதற்கு மருந்தும் இறைவனிடமே உண்டென்கிறார் மனிவாசகப் பெருமான்.

வழங்குகின்றுய்க்குன் அருளார் அமுதத்தை
வாரிக்கொண்ட
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினைபேன்
எனவிதியின்மையால்
தழங்கருந் தேன்ன தன்னீர்
பருக்ததந்துயக் கொள்ளாய்
அழுங்குகின்றேன் உடையாப்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே

“முதல்வனே! விட்டினை அன்பர்க்கு வழங்குகின்ற உன் திருவருளாயிச கிடைத்தற்கிய அழுதை அள்ளி உட்கொண்டு விழுங்குக்காலை, தவினையெனுகிய எனக்கு நல்ல ஊழி இன்மையால் தொன்னடயில் விக்கினேஞ்சி வருந்துகின்றேன். ஆதலால் அருமையாகிய தேன்போன்றதான் சல்ல என்று ஒலிக்கின்ற தன்னீரை யான் குடிப்பதற்குக் கொடுத்து, என்னை உய்யக் கொள்வாய்க! நான் அலைந்து வருந்துகிறேன். இங்ஙனம் நின்னை இரந்து

கொள்ளும் அடிபேன் நின் அடைக்கல் போருளா வேன்." என்பது அடிகளார் திருவாய் மலர்ந்த இனிய திருவாசகத்திலுள்ள ஒரு வாசகத்தின் கருத்தாகும்.

இவ்வாறு அடைக்கலம் புகுந்த மாணிக்க வாசகர்,

"இன்றேர் இடையூறு எனக் குண்டோ என்னோன் முக்கள் எம்மானே நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானே இதற்கு நாயகமே.

என்ற முடிபுக்கு வருகின்றார், குழந்த பத்தில்.

"நீயே நல்லவர்றாச் செய்யினும் செய்க, அன்றி அல்லனவற்றைச் செய்யினும் செய்வா யாக, தலைமைப் பாடுடையேன் நான் அல்லன்; நீயேயாவை. ஆத வின் பயனும் உன்பால் னவே" என்கிறார். "எம்பெருமானே! நாய்கள் யாவற்றுள்ளும் கடைப் பட்ட தொரு நாய் போன்ற என்னை நீயாகவே விரும்பி ஆட்கொண்டாய். அங்ஙனம் ஆட்கொண்ட உன் தலைமையிலே (இதுகாறும் என் தலைமையில் இருந்தனவாகப் பிறழ உணர்ந்த மையால் வந்த) மயக்கத்தினைத் தரும் பிறவிக்குரியன எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டு, விடு தலைபெற்றிருக்கும் அவ்வின்ப நிலையில் இருப்பதன்றி, ஆராய்தற்குரியவன் யான் ஆவேனே? ஒரு காலும் ஆகமாட்டேன். என்னை உன்னுடன் கூடச் செய்து, துன்புறுத்துவாய் அல்லது உன் னுடைய திருவடியின் கண் வைத்து இன்புறுத்துவாய். எதனை எங்ஙனம் இயற்றினும், இதனை இவ்வாறு இயற்றியதேன்? என்று ஆராயப் புகுதலும் இல்லை. எல்லாம் உன் அதிகாரத் தின் படியே நடைபெறுபவை. அங்ஙனமாக, யான் "காய்த்திடு, கழற்கீழ்வை" என்று நின்னை ஏவிப் பெறுதற்கு, அந்த அதிகாரம் என் மேலதாமோ" என்று அடைக்கலம் புகுந்த மணி வாசகப் பெருமான் கூறுகின்றார். இத்தகைய நிலையினை அடைந்த மெய்யடியார் அடிமைத் திறத்தையும் அழகாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்:

கண்ணர் நுதலோய் கழலிழைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிக்கர
என்னுது இரவும் பகலும் நான்
அவையே என்னும் அதுவஸ்ஸால்
மண்மேஸ்யாக்கை விடுமாறும்
வந்துஞ் கழற்கே புகுமாறும்
அன்னை! என்னைக் கடவேனே
அடிமை சால அழகுடைத்தே!

"எம்பெருமானே! என் கண்கள் களிப்பட்டும் படித்துக்கொண்டு கண்ணைக் கூவியழைத்த பொழுது தன்னால் முடியும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள என்ற முனைப்பு இருக்கும்வரை யும் எனக்கு என்ன வேலை அங்கு என்றான் அந்த யசோதை புத்திரன். திரெளபதி இரு

"அருள் செய்வது உன் கடன். பணி செய்து கிடத்தல் என் கடன்" என்று முடிபு செய்கிறார். எண்ணக் கடவேனே என்று கூறி யதால், யாக்கை விடுதலையும் கழல் புகுதலையும் சிறிதும் எண்ணுகிலேன் எனத் துணிபு கூறுகிறார். ஆமாம் அப்படி எண்ணுவதுகூட அடிமைப் பண்புக்கு முரண் என்பது மனிவாசகப் பெருமான் கருத்து.

தலைவன் தனது அடிமைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தானே அறிந்து செப்தால் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, "எனக்கு இது வேண்டும் அதனைத் தருக, எனக்கு இது வேண்டாம் அதனை ஒழிக்க," என்று ஆண்டவனை நெருக்குவது அன்பு நெறிக்கு உரிய மரபாகாது.

அப்பர் சவாமிக்கும்,

தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே

என்ற முடிபுக்கே வந்தார்.

எங்கள் முயற்சியால் எதனையும் செய்து விடலாம் என்ற அகங்கார சிந்தை கொண்டு இறைவனை எவ்விதம் கெஞ்சினாலும், அவன் அருள் கிட்டாது. இதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம். பாரதக்கதை உங்கள் எல்லாருக்கும் நன்கு தெரியும்.

திரெளபதி தன் கரத்தால் வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணைக் கூவியழைத்த பொழுது தன்னால் முடியும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள என்ற முனைப்பு இருக்கும்வரை யும் எனக்கு என்ன வேலை அங்கு என்றான் அந்த யசோதை புத்திரன். திரெளபதி இரு

கரங்களையும் மேலே கூப்பி, ‘கண்ணு ! மணி வண்ணு ! உன்னையன்றி எனக்கு யார் கதி’, என்று பூரண சரணைக்கு அடைந்த வுடன், விரைந்து வந்து அவளைக் காப்பாற்றினன் அந்தக் கோபாலன். ஆகையால் பகவானிடம் சரணைக்கு என்று வாயால் கூறினால் மட்டும் போதாது, உன்மையாகவே ‘அடியேன் உன் அடைக்கலமே’ என்ற உள்ளுணர்ச்சியுடன் சரணைக்கு யடைந்தால், எல்லாப் பொறுப்பையும் அவனே பார்த்துக்கொள்வான்.

பண்டத்தவன் ஒருவன் இருக்கும்பொழுது, நாம் வீணைக்க கவலைப்படுகிறோம். எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? விதியை வகுத்தவன் ஆண்டவன். அவன் அழைத்துச் செல்லும் வழியில் மௌனமாகக் கேட்டுக் கேள்வியின்றிப் போகவேண்டியதே எங்கள் கடமை. ஆண்டவனை அடைத்தென்பது உலகத்தை வெறுத்துக் காட்டுக்கு ஒடிப்போவதன்று; குகையில் ஒளிந்திருப்பதன்று. இறைவன் திருவடிகளில் பூரண சரணநியடைந்த மெய்யடியார் கலசிவராசிகளிடத்திலும் இறைவனைக் கண்டு அவர்களுக்குப் பணிபுரிதலே காண்கின்றோம். ஏழைகளிடத்திலும் இறைவனைக் காண்பவன்தான் உன்மையில் சிவபெருமானுக்கு அண்மையில் நிற்கும் அருக்கத்தியடைவன். நான் எனது என்னும் அகங்கார மாச நம் உள்ளத்திலே படிந்திருத்தால், அது ஏழைகளின் உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் இறைவனைப் பிரதிபலித்துக் காட்டாது மறைத்துவிடும்.

ஆகவே நாங்கள் உன்மையில் துறக்க வேண்டியது ‘நான்’ ‘நான்’ என்கிற அகங்காரத்தை. நானே செய்கிறேன் என்ற ஆண வத்தடிப்பை. எங்களுக்குள் உறைகின்ற சிவபெருமானே எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன். சுகல முயற்சிகளுக்கும் தனி முதல்வன் அவனே.

ஆட்டுவிக்கிள்ளவன் அவனே. அவன் ஆட்டுவித்தால் ஆரோருவர் ஆடாதாரே.

அடைக்கலம் புகுதல் என்பது புறவாழக்கையில் மாற்றஞ் செய்துகொள்வதன்று என்கிறுர் கவாமி இராமதாஸ் அவர்கள். ‘நீ யாரிட மிருந்தாவது யாதேனுமொரு பொருள் பெற்றுல் ஆண்டவனே உனக்குத் தருகின்றான் என்ற மனப்பான்மையுடன் ஏற்றுக்கொள். ஆனால் அப்பொருளை நீ கைவிடவேண்டிய தருணம் ஏற்படும் போது நீ அதனைப் பெற்றபொழுது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தாயோ, அத்தகைய மனப்பூரிப்புடன் அதனைக் கொடுத்து விடு. இறைவனே தந்தார். அவரே மறுபடியும் எடுத்துக் கொண்டார், என்ற மனப்பான்மை ஏற்படவேண்டும், ஆக்மீக சாதகன் பெண்ணையும் மண்ணையும் பொன்னையும் துறக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால் அவற்றினைப்பற்றியதனது மனப்பாங்கினை மாற்றிக் கொள்வேண்டும். சாதகன் அவற்றைத் தனக்கு அடிமையாக்கவும் கூடாது. அவை தன்னையடிமையாக்கிக் கொள்ள வும் விடக்கூடாது. அவன் அவற்றையெல்லாம் ஆதிபராசக்தியின் தோற்றங்களாக, அமசங்களாகக் கருதவேண்டும்.’

இத்தகைய பற்றற்ற மனை நிலை மெய்யடியாருக்கே உண்டாகும். எப்போது என்றால், “அடியேன் உன் அடைக்கலமே” எனப் பூரண சரணைக்கு யடைந்தவிடத்தேதான். அகங்காரம் என்ற தோணியில் ஒருகாலும் சரணைக்கு என்ற தோணியில் ஒருகாலும் வைத்தால் நாங்கள் ஒருக்காலும் ஈடேறப் போவதேயில்லை. ஆகவே அடைக்கலம் எனும் தோணியிலே இருக்காலையும் வைத்து இருக்ககாலும் வணங்கி, அவன் தூணை கொண்டு வாழ்வோமாக.

முடியா முதலே சரணம் சரணம்
முருகா குமரா சரணம் சரணம்
வடிவேலரசே சரணம் சரணம்
மயிலூர் மனியே சரணம் சரணம்
அடியார்க் கெளியாய் சரணம் சரணம்
அரியாய் பெரியாய் சரணம் சரணம்
கடியாக் கந்தேயே சரணம் சரணம்
கந்தா சரணம் சரணம் சரணம்

Digitized by Noolaham Foundation. இராமலிங்க கவாமிகள்.
noolaham.org | aavanaham.org

தழந்தைத் தெய்வமாம் குழலூதும் கோபாலன்

— செ. நடராசா —

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அமைந்துள்ள பல பெயர்களில் வேணுகோபாலன் என்பதும் ஒன்று. வேணு கோபாலன் என்றால், புல்லாங் குழல் இசைப்பதில் வல்லவன் என்பது குழல் இசைப்பதில் வல்லவன் என்பது குழல் பொருள். கோபாலகிருஷ்னன் குழலின் கண் ஒசையை மீட்டி, அதன் இனிமையில் உயிர்கள் இந்தையும் ஒடுங்கச் செய்கிறுன். அவன் அனைத்தையும் ஒடுங்கச் செய்கிறுன். அவன் வேய்ந்குழலின் கானம் கல்லையும் கரைத்துவிட வல்லதாயின் எமது உள்ளம் குழையாது வேறு என் செய்யும்!

துவாபர யுகத்தின் இறுதியில் வட மதுரா புரியை கம்சன் என்ற கொடிய அரக்கன் ஆண்டு வந்தான். அவனது ஆட்சியில் அறம் அழிந்து அக்கிரமம் தாண்டவமாடியது. கம்சனையும் அவனை பொத்த கொடியவர்களையும் அழித்து, அறநெறியை நிலவுலகில் நிலைநாட்ட மகா விஷ்ணு ஒரு கிருஷ்ணபட்சத்து ஆவணித்தின் கள் ரோகினி நடச்சத்திரத்தன்று, அஷ்டமி நள்ளிரவில் வகுதேவனுக்கும் தேவகிக்கும் பின்னோயாகத் திருவவதாரம் செய்தார். கொடிய கொற்றவன் கம்சனின் சிறைக் கூடத் திலிருந்த வகுதேவன் தேவகி ஆகிய இருவருக்கும், மகா விஷ்ணு ஞானக்காட்சியில் மொழிந்த பிரகாரம், இவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கும், நந்தகோபன் மனைவி யசோ தையின் மகனுக்கும் இடமாற்றம் ஓர் இடைஞ்சலுமின்றி நடந்தேறியது. நந்தகோபன் மனையில் வளர்ந்த குழந்தை, கறுப்புநிறமுடைய வனுவிருந்த படியால், கிருஷ்னன் எனப் பெயர் பெற்று, கோகுல வாசிகள் அனைவர்க்கும் மிக விருப்பமான செல்வனுக்குத் திகழ்ந்தான். கோகுலத்தில் குட்டிக் கிருஷ்னன் செய்த குறும்புகளோ ஏட்டிலடங்கா. குழலோசைக் கண்ணன் பிறந்த மகிழ்ச்சியை

“கண்ணன் பிறந்தான்—எங்கள்
கண்ணன் பிறந்தான்—இந்தக்
காற்றதை எட்டுத் திசையிலும் கூறினும்”

என்று அனுபவித்துப் பரவசப்படுகிறார் மகா கவி பாரதியார்.

திருமாளின் தசாவதாரங்களுள், பாலவிளையாடல்களும், சிருங்கார லீலைகளும் புரிந்து, இணையற்ற வீரம் காட்டி, சத்தியக் கோலம் பூண்ட கிருஷ்ணவதாரமே, பல்சவைப் பெருமைகள் கொண்டு, பலரையும் கவர்ந்துள்ளது. இந்துக்களது பிரிய தெய்வமும் கோபால கிருஷ்ன னை னே. இப்பெயரே அவர்களுக்கு அனைத்திலும் இஷ்டமானது. பசுக்கள் குழாம் குழந்து நிற்க, அதரங்களில் குழலைத் தாங்கி அழுத கீதம் பொழியும் கிருஷ்னனைச் சிறு குழந்தை முதல் முதியோர் வரை அனைவருமே அறிவர். வேணு கோபாலன் அடியார்களின் அபிமான தேவனுகப் போற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறான். பாலகனுகவும், இளைஞருகவும் வீரனுகவும் கண்ணன் புரிந்த பல லீலைகள் கலைஞர்களுக்குக் கவர்ச்சிகரமான விஷயங்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றன.

கோபாலன் வழிபாடு சங்ககாலத்திற்கு முன்பே பிரபலமாயிருந்தது என்பதைச் சிலப்பதிகாரம், பரி பாடல் போன்ற நூல்கள் மூலம் அறியலாம். கோபால வழிபாட்டின் மேன்மையையும் சிறப்புக்களையும் ஆழ்வார்கள் அதேகம் பாசுர மலர்கள் தொடுத்துப் பரவிப்பகழ்ந்துள்ளார்கள்.

“அத்தா! அவியே! என்று உன்னை அழைக்கப் பித்தா என்று பேசுகிறோ பிறர் என்னை; முத்தே! மனி மானிக்கமே! முனைக்கின்ற வித்தே! உன்னை எங்களை நான் விடுகேனோ!”

என்று கதறி உருகுகிறார் திருமங்கை ஆழ்வார். வெண்ணெய்க் குடமுருட்டி வேய்ந்குழலால் இசையெழுப்பி விளம்புதற்கரிய இன்பங்களை அளித்த நந்தகோபாலனின் திருவிளையாடல் களை ஆழ்வார்கள் மட்டுமின்றிப் பாரதத்தின் பக்த கவிகள் பலருமே போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

அன்றெருநாள் யமுனைதீரத்தில் சோலை செறிந்த இடமொன்றில், புண்ண மரத்தின் கீழ் தீங்கனி வாயில் வேய்ந்குழல் கொண்டு அழுதினுமினிய கானம் இசைத்தான் வேணு கோபாலன். இவ்விங்கிதக் குழலோசை காற் றிற் கலந்து கானகம் எங்கும் பரவியது. அந்தக் கானத்தின் இனிமைக்குக் காது கொடுத்த கரடி தன் கொடுரைத் தன்மையை மறந்தது. சிறு புலி சாந்தமடைந்தது. கர்ஜித்து நின்ற சிங்கம் தியானம் பண்ணுவதுபோல் அமைதி யற்றது. மான்களின் அச்சம் ஒழிந்தன. நச்சுப் பாம்பு நல்லபாம்பாகியது. புள்ளினங்கள் பரவசமடைந்தன. சுருங்கச் சொல்லின் சிற்றுயிர்கள் அனைத்தும் ஜீவபோதத்தை மறந்து விட்டு ஆனந்த நிலையில் ஒன்றுபட்டிருந்தன. அதேபோல் மாந்தரும் ஆனந்த பரவசமடைந்தனர். புருஷோத்தமனுடைய புல்லாங்குழல் இசைகேட்டுப் பித்துப் பிடித்துப் பின்னர் புத்துயிர் பெற்றனர் கோபியர்கள். குழலி ஞை குழைந்த கோபியருடன் கூட்டமாகக் கூடி ஆடிய பிருந்தாவன ராசலீலை கோபாலனின் திருவிளையாடல்களில் ஒப்புயர்வற்றதாகும்.

கோபாலன் குழலூதிய சிறப்பினைப் பெரியாழ்வார் 6 ஆம் திருமொழியில் அழகாக வருணித்துள்ளார். அதில் ஒரு பாட்டு வருமாறு :

“ சிறுவிரஸ்கள் தடவிப் பரிமாறச்
செங்கண் கோடச் செய்வாய்
கோப்பளிப்பக்
குறுவெயர் புருவங் கூடலிப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதினபோது
பறுவையின் கணக்கள் கூடுதுறந்து
வந்து குழந்து படுகொடு கெப்பக்
கறுவையின் கணக்கள் காஸ்பரப்பிட்டுக்
கவிழ்ந் திறங்கிச் செவி
யாட்கெஸ்லாவே.”

மரகத மயின்மேஸ் வருமுருகா
அரகர சிவசிவ அறுமுருகா
சரவணபவனே சணமுகனே
வரந்தர வாவா எனமுன்னே
அரவணி சிவனுரூப் பாலா
பரவரு வரமருள் பரமதயாளா.
யோக சுவாமிகள்.

வேணுகோபாலன் வேய்ந்குழலை மீட்டுதல் மூலம்உலகத்தவர்க்கு உயர்ந்ததொருக்குத்தை விளக்கியுள்ளான். குழல் என்பது வெறும் நாணல் துண்டு. காலில் மிதிபட்டால் அது ஒன்றுக்கும் உதவாது. குப்பை செத்தையோடு சேர்ந்துவிடுகிறது. மற்று, அதைக் குழலாகக் கொண்டாலோ மனத்தை மகோன்னத் நிலைக்கு அது எடுத்துச் செல்கிறது. உடல் வாழ்க்கையும் அத்தகையது. நாணல் போன்றது உடல். அதைச் சிறு நெறியில் செலுத்தி ஒல் மனிதன் கயவு னுய் விடுகிறன். பெருநெறி பிடித்தொழுகினால் அவன் பேரானந்தமுற்றிருந்து பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து செல்வான்.

குழலூதும் கோபாலன் பசக்களை மேய்ப்பவன் என்பதிலும் ஒரு தத்துவக் கருத்துப் பொதிந்துள்ளது. உயிர்களாகிய ஆன்மாக்களைப் பசு என்று சொல்லவு மெய்தால் வழக்கு. ஆகவே கோபாலன் பசக்களைப் புன்னிலத்தில் மேயவிட்டுப், புல்லாங்குழலிசைத்து, அவற்றைத் தன் மயமாக்குகின்றன என்றால், அப்பெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு உலக போகக் களைத் தந்து, தன்னருளிலால், அவர்களைத் தன் பால் ஈர்த்துக்கொள்கின்றன என்பதே அதன் உட்பொருள். இந்தப் பேருண்மைகளை எமக்கு எடுத்துப் புகட்டும் கிருஷ்ணபிரானின் சிறந்த மூர்த்தமாகிய ஸ்ரீ வேணுகோபால விக்கிரகத்தையே இன்று நாம் எமது ஆலயத்திலும் பரிவார மூர்த்திகளில் ஒருவராக நிறுவிக்கும்பாரிஷேகம் செய்து வாழ்த்தி வணங்குகிறோம்.

“ அன்பே தகளியாய் ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புரு நீநை இதீரியாய்-நன்பு(எ)ருகீ
நூனக்காப் விளக்கு ஏற்றினேன், நாரண்து
நூனத் தமிழ் புரிந்த நான்.”

—முதலாயிரம்.

சமயமும் வாழ்க்கையும்

— நா. முத்தையா —

சமயத்தையும் வாழ்க்கையையும் இரண்டாகப் பிரிக்கமுடியாது. அங்ஙனம் பிரித்தால் வாழ்க்கை உயிர் அற்றதாகிவிடும். இன்றைய மனித வாழ்வின் இன்னல்களுக்குக் காரணம் இது வே. சமயத்திற்கேற்றதாக (நேரம்) மக்கள் தமது கொள்கைகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் மாற்றிக்கொள்வதே சமய வாழ்க்கை என்று நினைத்துவிடுகின்றார்கள்.

தன்னுள்ளே விளங்கும் உயர்வான உண்மைப் பொருளை ஒரு சிறிதும் சிந்தியாது மனிதன் மறந்ததனால் துன்பங்களுக் காளாகி விடும். ஒரு கவலையிலிருந்து இன்னொரு கவலைக்குத் தாவுகின்றன; தானே ஆக்கிய இருளில் தடுமாறுகின்றன. அவன் துன்பமோ அநேகம். அவனுக்கு ஒம்பும் சாந்தியும் இல்லை.

விடியுன் எழுந்துவிடுகின்றன; வெளுக்குமுன் வீட்டை விடுகின்றன. வெவ்வேறு இடங்களுக்கெல்லாம் வெளவால் போல் ஒடுகின்றன. உடலும் மனமும் சோர வீடு வருகின்றன. உண்ணும் பொழுதுகூட ஆண்டவை நினைக்க நேரமில்லை. வறுமையும், இடையூறும், பலவகைக் கவலையும், துன்பமுமே மனிதன் காண்பவை.

மனிதன் தனது ஆதிமூலத்தை அறிய முயன்றுவிட வாழ்க்கையின் இரகசியம் புலப்படும். அதுவரையில் அவனது அனுபவம் துன்பமேதான். மனித வாழ்வின் முக்கிய நோக்கம் இறைவனை இடைவிடாது சிந்தித்துக் கியானித்தலே. எல்லாத் தோற்றங்களிலும் இறைவன் உயிர்க்குமிராக இருக்கின்றன. எல்லா வற்றிலும் இறைவனைக் காண்பதே வாழ்க்கையின் முடிந்த முடிபாகும். எம் செயல்கள் அனைத்தையும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து எல்லா உயிர்களிடத்தும் சம்பான் அன்போடும் ஒற்றுமையோடும் இருத்தல் வேண்டும். இதுவே சமயம் கண்ட உண்மை.

வாழ்க்கையின் செயல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆண்டவனைக் காண முயலவேண்டும். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நின்ற பெருமானை ஒவ்வொரு செயலிலும் தோற்றுத்திலும் காணவேண்டும். அங்ஙனம் கண்டால் உலகத்தில் வேற்றுமைக்கு இடமில்லை; இன்பமேயன்றித் துன்பம் எந்நானும் இல்லை. பிறையைக் காணும் போது சிவபெருமானுடைய நினைவு எழுகின்றது; பாம்பைக் கண்டுடனே எம்பெருமானுடைய திருஉருவம் முன்னிற்கிறது. சேவைக் கண்டுடனே முருகன் நினைவு உண்டாகிறது. மயிலைக் கண்டுடனே முருகன் மயில்மீது நிற்பது போன்ற தொரு உருவெளித் தோற்றும். சிங்கத்தைக் கண்டுடனே ஆதிபராசக்தியின் அருள்ளுநாபகத்திற்கு வருகின்றது. இப்படி எவ்விடத்தும் இறைவனைச் சம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்தலே வாழ்க்கையின் உயர்ந்த வட்சியமாகும்.

உண்மையான மகிழ்ச்சியும் சாந்தியும் பெறுவதற்கு மனிதன் ஆயிரக்கணக்கான வழிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கின்றன. செல்வத்தைச் சேர்ப்பதால் மகிழ்ச்சி அடையலாம் என நினைக்கின்றன. அதிகாரமும் வலிமையும் படைத்த உயர் பதவியைப் பெற்றுவிட்டால் இன்பம் அடையலாம் என நினைக்கின்றன. சிலசமயம் மகிழ்ச்சியைத் தேடத் தொடங்கி முன் இருந்த நிலையிலும் தாழ்ந்து விடுகின்றன. ஆன்ம விடுதலையை உணர்ந்தவன் மேலும் தன்னைச் சிறைப்படுத்திக்கொள்ள விரும்ப மாட்டான். பட்டுப் புழு தன் உடலைச் சுற்றித் தானே கூடுகட்டிக்கொள்வது போல மனிதனும் இறைவனேடு சம்பந்தமற்ற செயல்களினால் ஆசைகளினால் கோபத்தினால் தன்னைத்தானே சிறைப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றன.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவின் வேட்கையும் நோக்கமும் வாழ்க்கையைச் சுதந்தரமுடையதாய், விடுதலைப் பெற்றதாய், நித்தியானந்தமுடையதாய் விளங்கச் செய்தலே, சமயம் என்பது அனுபவத்தால் அறியவேண்டிய

தொன்று. அதுவே வாழ்க்கையின் ஊடு கலந் திருப்பதாகும். ஆத்மீக உணர்வு ஒருவனது முயற்சியாலும் பிரயத்தனத்தாலும் ஏற்பட வேண்டியது. அறிவின் ஒளியும் மனதின் தூய மையுமே மனித நிலையிலிருந்து தெய்வீக நிலைக்கு ஒருவனை உயர்த்துவன். உண்மைச் சமயத்தின் வழிச் செல்லும் ஒருவன் விடுதலைச் சாந்திக்காகத் தன்னுள் விளையும் போராட்டங்களிலேயே பிரதானமாகக் கவனம் செலுத்துகின்றன. தெய்வ மண்டலத்துக்குத் தான் ஏகும் வழியை தன்னுள்ளே நின்று தடுக்கும் பகைவரோடு நீடித்துத் திடத்தோடு போராட்டத் தயாராயிருக்கின்றன. அவனது ஒரே வட-

சியம் தெய்விக ஒளியிலும் வாழ்விலும் பூரணமாகச் சீலித்தலே.

சமயத்தையும் வாழ்க்கையையும் ஒன்று சேர்ப்பது அன்பு. அன்புக்குச் சாதி யில்லை; மதயில்லை. உயர்வு தாழ்வு இல்லை. அன்பு அன்பேதான். அதுதான் ஆண்டவன்; அதுதான் சமயம்; அதுதான் வாழ்வின் உயிர்நாடு.

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே.

இந்த நிலையை நாம் ஒவ்வொருவரும் அடைய எல்லாம்வல்ல இறைவனைப் போற்றுவோமாக.

“இடும்பன், குரபன்மனின் குரு. அவனுடைய மனைவி இடும்பி. அவர்கள் இருவரும் கைலாயத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அகஸ்திய முனிவர் வந்து சிவபெருமானைத் தொழுதார். “தெற்கே சென்று தவமிருப்பாய்” என்றார் சிவபெருமான். தெற்கே கைலாயத்திற்கு சமமான புண்ணிய மலை இல்லையே என்று எண்ணிய அகஸ்தியர் சிவபெருமானிடம் இக் குறையைக் கூறினார். உடனே சிவபெருமான் சிவசக்தி வடிவான இரு குன்றுகளை தென்னகத்துக்குத் தந்தருளக் கருதினார். இடும்பனை அழைத்து “சக்தி மலையையும், சிவ மலையையும் கொண்டுவா” என்று யோக தண்டத்தைக் கொடுத்தார்.

அஷ்ட நாகங்களாலும் பின்னிச் சக்தி மலையையும் சிவமலையையும் யோக தண்டத்தின் இரு புறமும் கட்டிக் காவடியாகக் கீடும்பனும் இடும்பியும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

வராககிரி என்று இரு மலை. அதை இப்பொழுது கோடைக்கானல் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே மலைக்காவடியை வைத்துவிட்டு இடும்பன் சாப்பிடப்போனான். சாப்பிட்டு முடிந்ததும், வந்து மலையைத் தூக்கினான். அந்த மலையைத் தூக்கமுடியவில்லை. மலையின் மீது ஒரு சிறுவன் இருந்தான். அந்தச் சிறுவனிடம் கோபம் கொண்ட இடும்பன், அவனுடன் சண்டையிட்டான். சிறு வருக வந்திருந்த முருகப் பெருமான் சிரித்தார். இடும்பன் எரிந்துவிட்டான். “எம்பெரு முருகப் பெருமான் சிரித்தார். இடும்பன் எரிந்துவிட்டான்.” நீ மலையின் மத்தியில் இரு. மலைக்கு வருகிறவர் டிக்கொண்டாள்.” நீ மலையின் மத்தியில் இரு. மலைக்கு வருகிறவர் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்றார். அதிலிருந்துதான் காவடி எடுக்கின்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது.

கிருபானந்த வாரியார்.

முருக வழி பாடு

பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, தெல்லிப்பழை.

மனித வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத அடிப்படை கடவுட் கொள்கையாகும். கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற உணர் வும் அவரை வாழ்த்தி வணங்குவதே சமய வாழ்வு என்ற கருத்தும் மிகப் பழங்காலத்திலேயே [மனிதனு டைய மனத்திலூன்றிலிட்டது. இதனால் மலையிலே வைத்து முருகனையும் காட்டிலே வைத்துத் திருமாலையும் வயலிலே வைத்து இந்திரனையும் கடவிலே வைத்து வருணனையும் மனவிலே வைத்துத் தூர்க்கையையும் வழி பட்டான் தமிழன். இந்த வழிபாடுகளிலே மிக வுயர்ந்த வழிபாடாக முருகவழிபாடு அன்று கருதப்பட்டது. தமிழர் முருகனிடம் கொண்ட பேரன் புக்குக் காரணம் அவனைக் குறிஞ்சித் தலைவனுக் கியதேயாகும் குறிஞ்சி யென்பது மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகும். மிகவுயர்ந்த இடத்தில் முருகனை வைத்துப் போற்றியமையும் முருகபக்தியின் உயர்வையே நமக்குக் காட்டுகிறது.

முருகக் கடவுளை அருட்தெய்வும் என்றும் அழகுத் தொய்வும் என்றும், ஞானத் தெய்வும் என்றும், தமிழ்த் தெய்வும் என்றும் பலவாருகப் போற்றுகின்றனர்.

“முன்னியது முடித்த விள் முருகொத்தியே” என்று புற நானூறு குறிப்பிடுகிறது. அரசன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கிரர் பாடிய பாடல் இதுவாகும். அதாவது “நினைத்த காரியத்தை முடித்தவில் முருகப் பெருமானைப் போன்றவேனே” யென்று அரசனைப் புகழுகிறார் புலவர். முருகன் நினைத்த காரியத்தை முடிப்பவன். “நெஞ்சில் ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலுந் தோன்றும் முருகாவென்றேதுவார் முன்” என்று ஒரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது. அவனுடைய தோற்றுமே அருள் நோக்குடன் கூடிய தோற்றமாகும். சிவ பெருமானுடைய அவதாரங்கள் பல, எல்லாம் கடந்து நின்ற அவனே சக்தியாய்ச் சிவமாய் முருகவேளாய் உலகுயிர்களுக்கு அருள் செய்ய வேண்டி இலங்குகிறுள். உயிர்கள் உய்தியடைய வேண்டும் என்று எடுத்த அவதாரமே

முருக அவதாரமாகும். ஐந்து திரு முகங்களும் பத்துத் திருக் கரங்களும் போதாதென்று ஆறு திருமுகமும் பன்னிரண்டு திருக் கரங்களும் கொண்டு தோன்றினான்.

“அருவழும் உருவுமாக அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றூய்ப் பிரமமாய்ப் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகீக் கருணை கூர் முகங்களாறும் கரங்கள் பன்னிரண்டுஞ் கொண்டே ஒருதிரு முருகன். வந்தாங் குதித்தனன் உலகமுய்யு”

கூர்தல் என்பதற்கு உள்ளது சிறத்தல் என்பது பொருள். எனவே இறைவனுடைய திருவருள் இன்னுமொருபகுதி சிறந்திருப்பது முருக அவதாரத்திலேயே என்க.

முருகு என்றால் அழகு என்பது ஒரு பொருள் அழகுத் தெய்வமாக அவனைப் பாடியுள்ளனர். அருள் கொழிக்கும் திருவடிவமும் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு கரங்களும் கருணைத்தும்பும் விழிகளும் இருபுறமும் இச்சைகளானத் திருவருவங்களாகிய தேவியர்களும் மயில் மீதமர்ந்த திருக் கோலமும் திருக்கரத் தில் ஏந்திய வேலும் நமது அகத்தும் புறத்தும் காட்சி தந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அல்வருவங்களை நம்முள்ளக் கிழியிலெழுதி உருகி வழிபட்டால் நம் துயரம் யாவும் திரும். அவனது திருவடிகளை மறவாதவருக்கு ஒரு தாழ்வுமில்லை யென்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

“சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல் வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல் வித்தானை விளங்கு வள்ளி காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச் சாந்தனைப் போதும் மறவாதவர்க் கொருதாழ்வில்லை”

மனிதர் யாவரும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றுக் கோடாகக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள். அழகு ஆண்மை, நேர்மை, வலிமை முதலாய குணங்களே ஒருவனைத் தலைவனாகவும் பலர் அவனைப் பின்பற்றவும் ஆக்குகிறது. திருமுருகாற்றுப் படையில் நக்கீரர் முருகனை அறிமுகப்படுத்திய இடத்தில்

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பஸர் புகழ் ஞாபியு கடற் கண்டாங்கு
ஒவற இமைக்கும் சேண்விளங்கவிரொளி
உறுநர்த் தாங்கை மதனுடைநோன்றுன்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறும் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன்”

என்று, பெருமானின் அழகுக் கோலத் தை விபரித்துள்ளார். முருகனிடம் அனுகும் அன்பர்கள் தமக்குப் பற்றுக் கோடாகிய தானாக்கண்டு இன்புறுவார்கள். அத்துடன் செறுகத் தேய்த்த செல்லுறும் தடக்கைகளைக் கண்டு மேலும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஆகவே பெருமானுடைய அழகுத் தோற்றம் அடியார்களுக்கு நம்பிக்கையுட்டும் தோற்றமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

முருகப் பெருமானை, ஞானத் தெய்வம் என்றும் கூறி வழிபடுவார்கள். குமரகுருவெனப் பெயர்பெற்ற பெருமையடையவன் அவன். ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுவதற்கென்றே ஒருமுகம் அமைந்திருக்கிறது. ஞான அம்சமாகிய வேலை அவன் தாங்கியிருக்கிறார். வேல் பட்டவுடனே சூரபன் மனுடைய அகந்தை நீங்கியது. அருள் ஒளி உண்டாகியது. முதலிலே முருகப் பெருமானைப் பற்றி ஏனாமாக நினைத்தவன் வேல் பட்டவுடன் ஞானம் பெற்று.

“மாலயன் தனக்கு மேஜை வானவர் தமக்கு மெட்டா
மூல காரணால் நிற்ற மூர்த்தி யிம்
மூர்த்தி” என்றான்

அறியாமை மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கு முயிர் அவனருளால் தெளிவு அடையும் தன்மையை இங்கு காண்கிறோம். அகந்தைக்கும், ஆணவத்துக்கும், அக்கிரமத்துக்கும் ஆளானகுரன் திருமுருகன் திருவருளால் நல்லுணர்வு கைவரப்பெற்றுத் தரிசனமும் கிடைக்கப்பெற்றவுடன்.

“குழுதல் வேண்டும் தாள்கள் தோழுதிடல்
வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி துதித்திடல்
வேண்டும் நாலும்
ஆழுதல் வேண்டும் தீமை அகன்று நான்
இவற் காளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது
மானம் ஒன்றே”

எனக் கூறி உயிர் விளக்கம் பெறுகிறேன். அருண கிரிநாதர், நக்கீரர், பகழிக் கூத்தர் கச்சியப் பர், குமரகுருபரர் முதலியோர் முருகனுல் ஞானமுணர்த்தப்பட்டு உய்தியடைந்தவர் களாவர்.

இனி, முருகனைத் தமிழ்த் தெய்வமாகவும் கானுவோம். திரிபுரமெரித்த விரி சடைக் கடவுளும் குன்றமெறிந்த குமரவேஞும் தலைச் சங்கத்திருந்து தமிழாராய்ந்தனர் என்று இறையனர் களவியலுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. நக்கீரர், முருகனைப் பற்றியே தனி நூல் ஒன்று இயற்றினார்கள். அது தான் திருமுருகாற்றுப்படை. வேறு எந்தத் தெய்வத்தைப் பற்றியும் இப்படியான ஒரு நூல் சங்கத் தமிழில் இல்லை. குறிஞ்சிக்குத் தலைவன் முருகன். குறிஞ்சி புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகிய உரிப்பொருளைக் கொண்டது. இறையனர் களவியலுக்கு உரை முடிவு கண்ட முருகன் இங்கே வள்ளியுடன் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடுகிறேன். களவு என்பது மறைவு என்ற பொருளில் வந்ததாகும். மனமும் மனமும் மற்றையோர் அறியாத முறையில் ஒன்று படுவதே ‘களவு’ என்று அகப் பொருளில் இடம் பெறுகிறது. இந்தக் களவுப் புணர்ச்சியையே வள்ளி திருமணம் காட்டுகிறது. இது தமிழ்மணமாகும். முருகன் தமிழ்த் தெய்வம். ஆகவே தமிழ்மணத்தை உலகுக்குக் காட்டியருளினான். பெருமானுடைய தமிழாரவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அருணகிரி நாதர்

“மொய்தாரனிகுழல் வள்ளிய வேட்டவன்
முத்தமிழாஸ்
வைதாரயும் வாழ வைத்தவன்”
என்று பாடுகிறோர்.

ஆகவே அருட் தெய்வமாக அழகுத் தெய்வமாக, ஞானத் தெய்வமாக, தமிழ்த் தெய்வமாக விளக்குகின்ற முருகனுக்குத் தமிழர் கண்டவழிபாடு தொன்று தொட்ட வழிபாடாகும். “சேயோன் மேய மைவரையுலகமும்” என்ற தொல்காப்பிய அடி அதனை வலியுறுத்துகிறது. இன்னும் பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய நூல்களிலும் முருக வழிபாட்டின் சிறப்பை நாம் காண முடிகிறது.

“அஞ்சு முகந் தோன்றில் ஆஹுகந்
தோன்றும்
வெஞ்சமரிஸ் அஞ்சலென வேலதோன்றும்—
நெஞ்சில்
ஒருகாஸ் நினைக்கீல் இருகாலுந் தோன்றும்
முருகா வென் ரேதுவார் முன்.”

கொக்குவிற் பதியிற் கோயில்கொண்ட வேலோன் அருள் வேட்டல்

குறைஷாம்பாஷாக்ஷாக்ஷா

முக்கனிக்கும் முத்தமிழ்க்கும் முவாச் சிவனெறிக்கும்
மிக்கபுகழ் பெற்றேங்கும் மேன்மைகெழு—கொக்குவிலிற்
கோயில்கொள் வேலோன் குளிர்சே வடிசேர்ந்தார்
நோயின்றி நீடுவாழ் வார்.

வேறு

திருவா ரிஷி செழுந்தாய்க்குச்
சிரமாய்த் திகழும் யாழ்ப்பானைம்
சிரத்துக் கொளிசெய் நெற்றியெனச்
செப்பும் பதியாங் கொக்குவிலவ்
மருவார் நெற்றித் திலகமென
ஒளிருந் தொல்சிரப் புதுக்கோயில்
உறையுங் கிருபா கரமுருகா
உமையான் சிறுவா ஒருமுதல்வா
மருவார் குழலி வள்ளியையும்
மானேர் தேவ சேணியையும்
மருங்கில் அணைக்கும் மணவாளா
மயில்மீ தமரும் அயில்வேலா
செருவார் அசுரர் பகைதீர்க்குந்
தேவா சிறியேம் பஸியேற்றுச்
செம்மைத் தமிழால் உளைப்பாடுஞ்
செல்வந் தருவாய் செவ்வேலே.

திருவின் மகனும் மருமகனும்
சேர்ந்து வாழ்தல் அரிதென்று
செப்பும் உலகோர் மொழிபொய்க்கச்
செல்வங் கல்வி எனுமிரண்டும்
மருவிச் செழிக்கும் மாண்புடைய
மக்கள் வாழுங் கொக்குவிலில்
மலருங் கல்விக் கோட்டமிரு
மருங்கு மோங்க நடுவிருக்கும்
உருவிற் பொலியும் புதுக்கோயில்
உறையுங் கிருபா கரமுருகா
உம்பர் வேந்தன் மகளென்றும்
உலகின் வேடர் மகளென்றும்

இருவர் மகளிர் தமை யணைக்கும்
இறைவா என்றும் உளையோனே
இன்பத் தமிழால் உளைப்பாடும்
இரும்பே நெமக்குத் தருவாயே 2

வளருந் தெங்கம் பழம் வீழ்ந்து
வருக்கைக் கனியைக் கீழவதில்
வடியுந் தேனுக் குழவர்தம்
மழ லூச் சிறுவர் வாய்திறந்தங்
களரும் வயல்குழ் கொக்குவிலில்
உண்மை யன்பர் உள்ளம்போல்
ஒங்கு மாடப் புதுக்கோயில்
உறையுங் கிருபா கரமுருகா
களரும் இச்சை ஞானமெனுங்
கெள்ளை மொழியார் தங்கணவா
கிறிகள் போக்கி எமையானுங்
கிழமை பூண்ட பெருமானே
தளரும் அடியேம் உன்னடியே
சரணைன் றடைந்தேம் சந்ததமும்
தமிழால் உன்சிர் பாடவருள்
தருவாய் திருமால் மருகோனே 3

கொம்மை முலையார் கொழுநரொடும்
குதலைச் சிறுவர் சுற்றமொடும்
கும்பிட் டிறைஞ்சுக் கொக்குவிலிற்
கோயில் கொண்ட குமரேசா
அம்மை நன்மை யுண்மையென
அறிஞர் இறைவற் கெடுத்தோதும்

அம்முப் பண்பும் அவ்வாறே

அழகா ரியலோ டிசைந்டமாம்
மும்மைத் தமிழ்க்கு முரியவெனில்

முருகா தமிழுன் மொழியாமே
முருகென் சொற்குப் பொருள்விரிக்கும்
மொழியு முன்னின் வேறுமோ

இம்மை மறுமை இரண்டற்கும்

எம்ப் புனையென் றுணையடைந்தேம்
இனிய தமிழால் உணப்பாடும்

இனபம் எமக்குத் தருவாயே 4

உழுவ லன்பிற் பழவடியார்

ஓமத் தீயில் நெய்போல

உள்ள முருகி நெக்குநெக்குன்

ஞாறுங் காதற் பெருக்காலே

அழுது புரண்டு கைகூப்பி

அப்பா முருகா அருளாளா

அமரர் துயரந் தீர்த்தாண்ட

அயில்வேல் வீரா வெனமுன்று

பொழுது மேத்திப் பூசிக்கப்

பொற்பார் கொக்கைப் பதிவாழ்நர்

புதுக்குங் கோயி ஸமர்ந்த தமிழ்ப்

புலவா கிருபா கரமுர்த்தி

தொழுதுன் எடிக்கே தலைதாழ்த்தித்

துயரைப் போக்க வந்தடைந்தேம்

தூய தமிழால் உணப்பாடும்

தொழும்பை எமக்குத் தருவாயே. 5

வரழி

கொக்கின் கனியைக் குடைந்துண்டு

குமரன் புகழைக் குயில்பாடும்

கொக்கார் வாழி கலைபயிற்றுங்

கோட்டம் வாழி கோதில்லாத

தக்கோர் ஏத்துந் தமிழ் வாழி

சைவம் வாழி யறும் வாழி

முக்கட் செல்வன் பெற்றெடுத்த

முருகன் அருளால் வாழியரோ.

—ச. வேலரயுதமிஸ்ளை.

“ஞான சக்தியாகிய இவ்வேற்படையால் ஆகாத தேயில்லை. வெல்வது வேல். “வெல்” என்ற பகுதி. ‘வெல்’ என்று நீண்டது. விடு என்பது வீடானது போல, கெடு என்பது கேடானது போல, வெல் என்பது வேல் ஆயிற்று. வேல் என்பது ஆயுதமல்ல. எல்லாவற்றையும் வெல்வது என்பது பொருள். அறிவுதான் எல்லாவற்றையும் வெல்லும்; ஆயுதம் வெல்லாது ஞானம்தான் வெல்லும். அதனால் ஞானசக்தியேமுருகனுக்கு வேலாயிற்று.

அறிவுக்கு மூன்று லட்சணங்கள் உண்டு. அவை ஆழம், அகலம், கூர்மை என்பன. திட்சன்யமாகவும், பரந்தும் ஆழந்தும் உள்ள அறிவே அறிவுல்லவா “வேதங்கள் ஜயா என ஓங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனே” என்று மாணிக்கவாசகர்சிவஞானத்தைப்பாடுகிறார்.

அடிப்பகுதி ஆழந்தும், இடைப்பகுதி அகன்றும், நுனிப்பகுதி நுன்மையாகக் கூர்ந்தும் இருப்பது வேல். எனவே வேல் என்பது ஞானமே. கொலைக் கருவியல்ல. முருகப் பெருமான் தம்மிடம் விரோதங்கொண்டார் மீது வேலை ஏவி ஞானத்தைத் தருகிறார். முருகப் பெருமானே ஞானதூதர் அல்லவா?

தீவினையாகிய மலையைத் துகளாக்கும் ஆற்றல் அந்த வேலுக்கே உண்டு.

வினை ஒடவிடுங் கதிர்வேல் மறவேன்
வேலுண்டு வினையில்லை.

ஆணவத்தையும், தீவினையையும் ஞானம் தவிர வேறு எதனாலும் அழிக்க முடியாது. அவ்வாறு அழிக்கும் ஞானத்தின் உருவமே முருகவேள் கையில் உள்ள வேல்.

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்.

திருக்கோயில் வழி பாடு

புலவர் த. குமாரசாமிப் பிள்ளை

“ உலகேலா மாகி வேறு உடனுமா
யோனியா யோங்கி
அலகிலா வியிர்கள் கன்மத் தாணையி
நமர்ந்து செல்லத்
தலைவனு ஸிவற்றின் தன்மை தளக்கெங்த
வின்றித் தானே
நிலவுச் ரமல ஞகி நின்றனன் நிங்கா
தெங்கும் ”

—சிவஞான சித்தியார்.

உலகேலாமாகி வேறுமாய் உடனுமாய் எங்கும்
நிறைந்திருக்கும் இறைவன் உயிர்கள் வழி
பட்டு உய்யவேண்டும் என்னும் கருணையினால்
அருளுருவம் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்
இடமே திருக்கோயிலாம். உலகப் பற்றுக்க
ளில் அழிந்தி வாழும் உயிர்கள் சிவபுண்ணிய
மாகிய தெய்வ வழிபாடு செய்வதற்காக வே
உறுப்புக்களை மக்களாகிய நமக்கு விசேஷமா
கப் படைத்திருக்கின்றுன் இறைவன்.

“ வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்கும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சுழ்த்த மாஸர் தூஷித் துதியாதே
விழ்த்த வாவினை யேன்னெடுங் காலமே ”

—அப்பர்.

இறைவனை வழிபடாத நாட்கள் வீண் நாட்கள் என அப்பரடிகள் அருளியிருப்பது கான்க.

“ நன்னெஞ்சே யுனையிரந்தேன் நம்பெருமான்
திருவடியே
உன்னஞ்செய் திருக்ணடாய் உய்வதனை
வேண்டுதியேல்
அன்னம்சேர் பிரமபுரத் தாரமுதை
யெப்போதும்
பண்ணஞ்சீர் வாயதுவே பார்கண்ணே
யரிந்திடவே ”

—சம்பந்தர்.

உய்யவேண்டுமென்று விரும்பினால் மனமே எம்
பெருமான் திருவடிகளை நினை, வாயே அவன்
புகழைப் பாடு, கண்களே அப்பெருமானைத்
தரிசனம் செய் என சம்பந்த சுவாமிகள் உறுப்
புகளை விளித்து உருக்கமாக அருளியிருப்பதும்
கான்க.

“ கண்ண யேழுலகும் கருத்தாய்
வருத்தமுமாய்ப்
பண்ண ரின்தமிழாய்ப் பரமாய பரஞ்சடரே
மண்ணூர் பூம்பொழில்குழ் மழபாடியுள்
மாணிக்கமே
அண்ண ஏன்னையல்லா லினி யாரை
நினைக்கேனே ”

—சுந்தரர்.

பாசப் பொருள்களை நினைந்து படுவதெல்லாந்
துன்பமே அத்துன்பங்களினின்றும் நீங்குதற்கு
உன்னைத் தவிர வேறு யாரை நினைப்பேன். என
சுந்தரமூர்த்திகள் அருளியதுங் கான்க.

“ ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழழையே
அன்புருகேன்
பூமாலை புனைதேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன்
புத்தேவிர்
கோமானின் திருக்கோயில் தூகேன்
மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாலே விரைகின்றேன் சதுராலே
சார்வானே ”

—மாணிக்கவாசகர்.

உயர்ந்த மனிதப் பிறவி எடுத்தும் இறைவன்
திருக்கோயிலில் தொண்டுகள் பல செய்து வழி
பாடு செய்யாவிடின் பிறவிப் பெரும் பயண்
அடையாது வினே இறந்து படுவதாக முடியுமே என மணிவாசகப் பெருமான் இரங்கி
அருளியிருப்பதும் கான்க. இங்ஙனம் சாத்தி
ரங்களும் தோத்திரங்களும் கூறுவனவற்றுள்
ஒவ்வொன்று காட்டப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து, இம்மையிலும் மறுமையிலும் நல்வாழ்வு
பெறுவதற்கு தெய்வ வழிபாடே நமக்கு அவசியம் வேண்டும் எனத் தெளிக.

வழிபடும் முறை

திருக்கோயிலுக்குச் செல்வோர் மது அருந்துதல், மாமிசம் புசித்தல் இன்றி புறத்தே
உடம்பும், உடையும் அகத்தே மனமும்
தூய்மை உடையராய் சென்று கால் கழுவி

வெளியே கோபுரத்தைக் கண்டவுடன் உள்ளி ருக்கும் தெய்வத்தின் பருவதிவும் என றினாந்து வணங்கி உட்சென்று அட்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் செய்து, பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நின்று ஆணவ மல ததி ன் காரிய மாகிய அகந்தை, மமதை, ஆசை, கோபம் மயக்கம், அஞ்ஞானம் இவைகளைப் பலியாக இடுகின்றேன். ஏற்று இறைவனை வழிபடுதற்கு ஞான ஒளியைத் தந்தருள்க என வேண்டி காவல் தெய்வத்தை வணங்கி விடைபெற்று உட்சென்று மூர்த்திகளைத் தரிசனம் செய்க. மூல மூர்த்தி, சக்தி, பரிவார மூர்த்திகள் என்னும் முறைப்படி தரிசனம் செய்து, மூன்று தரத்துக்குக் குறையாமல் பிரதக்ஷனமும், நமஸ்காரமும் செய்து, சண்டேசரர் சந்நிதி தியை அடைந்து சிவயோகத்தில் இருக்கும் அவரை விழிக்கச் செய்வதற்காக மும்முறை கைதட்டி தரிசனத்தை அவரிடம் ஒப்பித்து அதன் பலைனைப் பெற்றுத்தரவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு சந்நிதானத்தை அடைந்து நமஸ்காரம் செய்து இயன்றவரை திருவைந்தெழுத்தைச் செபம் செய்து மனைக்குச் செல்க விரிவஞ்சி இங்கே சுருக்கமாகக் கூறப்பெற்றது. வழிபாட்டிற்கு உயிராயிருப்பது அன்பு. அன்பு இல்லாத வழிபாடு உயிரில்லாத உடல் போல் வது.

கால நிர்ணயம்

பூஜையோ, திருவிழாவோ, பகலிலும் இரவிலும் 10 நாளிகையளவுக்குள் நடப்பது தெய்வப் பிரிதியாகி உத்தம பலைனைத் தரும் 12½ நாழிகை மத்திம பலைனைத் தரும். அதற்கு மேற்படின் இராட்சபை சாசப் பிரிதியாகி அவைகளின் குணங்கள் மக்களிடம் பரவி அதம் பலைனைத் தரும்.

செய்யத்தகாதன

அபிஷேகம் நடைபெறும் பொழுதும் திரையிட்டிருக்கும் பொழுதும் பிரதக்ஷனம் செய்த ஸாகாது. மூர்த்திக்கும், காவல் தெய்வத்துக்கும் குறுக்கே போதல், நிர்மாலியத்தை மிதித்தல், தற்பெருமை கொண்டு நடத்தல், உரத்துப்பேசல், கோபங்கொள்ளல், வீணவார்த்தை பேசல் மன அமைதியைக் கெடுத்து ஆசை, காமம், மயக்கம் தோன்றுதற்கு ஏது வான செயல்கள் வேடிக்கைகள் செய்தல் முதலானவை செய்யத்தகாதனவாம். சுவா மிக்கு இயல்பாயமெந்த திருவுருவை நறுமனங்கமழும் பூமாலைகளாலும், சுத்தமான பட்டு வஸ்

திரங்களாலும், தூய பொன் இரத்தினங்களாலமெந்த ஆபரணங்களாலும் அலங்காரம் செய்வதேயன்றி கைகால் வைத்துக் கட்டுதல் ஒரு மூர்த்தியை வேறு மூர்த்தமாக அலங்கரித்தல், சண்டேசரர் சந்நிதானத்திலேதான் உடுத்திருக்குந் துணியின் நூல் பிடுங்கிப் போடுதல். இவை செய்யத்தகாதன.

அவசியம் செய்யவேண்டுவன.

சைவத்திருமுறைகளை அமைதியாயிருந்து அன்புடன் பாராயணம் செய்தல், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள், சைவத் திருமுறைகள் உண்மைக் கருத்துகளை விளக்கத்தக்க இலக்கண இலக்கியங்கள், கந்தபூராணம் பெரியபூராணம் முதலான வற்றைக் கற்று இயன்றவரை “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்த” என்றபடி நல்லொழுக்க நெறியில் வாழும் பெரியோர் வாயிலாக சமய உண்மைகளைப் பிரசங்கம் செய்வித்தல் பூராணபடனம் செய்வித்தல். இவைகள் செய்யவேண்டுவன. ஆகமங்களின் சாரங்களை மிகவும் சுருக்கி இங்கே காட்டப்பட்டன. காலப்போக்கில் எமது மனதை விடாது உண்மை வழியில் நின்று இறைவனைவழி பட்டு நல்லன வற்றைச் செய்து இறைவன் திருவருளால் இருமையும் நல்வாழ்வு பெற்று இனிது வாழ்வோமாக.

“கண்ணுத ஸாஸயம் நோக்கும் கண்களோ கண்கள்

கணறுக்கண்டன் கோயில்புகும் கால்களோ கால்கள் பெண்ணேருபா கணப்பனியும் தலைகளோ தலைகள் பிஞ்ஞுகளைப் பூசிக்கும் கைகளோ கைகள்”

பண்ணவன்றுள் சீபாடும் நன்னாலே நன்னு பரங்கிலை யேகேட்கும் செக்களோ செவிகள் அன்னஸ்பொலங் கழல்நினைக்கும் நெஞ்சமே நெஞ்சம் அவண்டிக்கும் அடிமைபுகும் அடிமையே அடிமை பிரமோத்தரகாண்டம்.

“வான்முகில் வாழுது பெய்க மலிவளாம் சுரக்க மல்லன் கோன்முறை யரகசெய்க குறைவிலா துபிரகள் வாழ்க நான்மறை யறங்க வோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க மேண்மைகொள் சைவ நிதி விவங்குக உலக மெஸ்லாம் கந்தபூராணம்.

சிவசுப்பிரமணியமாகிய பொருள்

— வ. கந்தையா —

உலகத்துக்குக் கர்த்தாவும், நித்தியருஞ் சர்வவியாபியும் நித்தியானந்தருஞ் சுவதந்திரருமான சிவபொருமானின் திருக்குமாரர் சுப்பிரமணியக் கடவுளென்று சிவாகம புராணம் முதலியவற்றால் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றார். வாதுளம், சுப்பிரபேத மென்னுஞ் சிவாகமங்களில் அவருடைய திருவவதார வரலாறு கூறப்பட்டுளது. அஃது எவ்வாறென்றால்.

வானவர்கள் சூரபன்மனை அடைந்த துன்பத்தைச் சிவபிரானுக்குப் போய் முறையிட்டார்கள். பரங்கருணைக் கடலாகிய அரன் தமதுச்சானம், தற்புருடம், வாமதேவம், அகோரம், சக்தியோசாதம் என்று ஐந்து திருமுகங்களோடு கீழ் நோக்கும் அதோமுகத்தையும் அமைத்துக் கொண்டு ஆறுமுகமாகி ஆறுமுகங்களிலுமுள்ள நெற்றிக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். அக்கண்களிருந்து ஆறு கனற் பொறிகள் எழுந்தன. இறைவன் இந்த ஆறு பொறிகளையுங் கங்கையில் விடு மாறு வாயுவையும் அக்கினியையும் பணித்தனன். அக்கட்டளைகளை ஏற்று ஆறு பொறிகளையுங்கங்கையில் வாயுவும் அக்கினியும் விட்டார்கள். கங்கை அவைகளைச் சரவணப் பொய்கையிற் கொண்டுபோய்க் கேர்த்தாள். ஆறு பொறிகளும் ஆறு குழந்தைகளாக உருப் பெற்று விளையாடின. சுப்தரிசிகளுடைய பத்தினிகளாகிய ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு குழந்தைகளையுமெடுத்துப் பால் ஊட்டி வளர்த்தார்கள். அப்படி வளர்ந்து வருங் காலத்திலே பரமேசவரன் உமாதேவியாருக்கு உன் திருக்குமாரணைச் சென்று காண்பாயாக என்று கட்டளையிட்டார். உமாதேவியார் அவ்வாறே சரவணப் பொய்கையை அடைந்து குழந்தைகளை வாரி எடுத்தாள். எடுத்தமாத்திரத்தில் ஆறு குழந்தைகளும் ஒரே குழந்தையாயின.

ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் பொலியக் கந்தன் உதித்தனன். அதற்பாடல் விபரிக்கின்றது. முருகனுக்குப் பல நாயங்களுண்டு அதில் கார்த்திகேயன் என்றது காரணப் பெயராக காத்திகைப் பெண்களைச்

சிறப்பிக்கின்றது. அருணகிரிநாதரும் “ஆறு முகங் கொண்ட பெரியதோர் அமுதை, ஏறு மயிலேறி விளையாடுமுகம்” என்ற பாடல்களில் போற்றுகிறார். ஆகவே சிவபெருமானுக்குஞ் சுப்பிரமணியருக்கும் பேதமில்லை என்பது நூற்றணிபு. பிதா பிள்ளையென்பது அருள்நாடகமாம். ஒரு பொருளை தந்தையாகவும் குமரனுகவும் புகழ்ந்துரைக்கப்படுதல் ஆன்மாக்களது பிரயோசனங்களுக்கு வருத்தேயாம்.

சுப்பிரமணியர் மயிலை வாகனமாகக் கொண்டது. ஆணவத்தை அடக்கும் ஆற்றுலையைர் என்பதையும் சேவலைக் கொடியாக உயர்த்தியது பரஞானத்தைக் கொடுப்பவர்தா மென்பதையும் அறிவிக்கும் அறிகுறிகளென்று புராணங்களில் வாசித்தறிவோம்.

திருமானின் புத்திரிகளாகிய அமுதவல்லி கந்தரி என்னுமிருவரும் முருகனை அடையத் தவம் புரிந்தனர். எம்பிரான் முருகன் தோன்றி கந்தரி நீசிவமுனிக்குப் புத்திரியாகத் தோன்றி வேடரிடம் வளர்க. நான் உன்னை வந்து ஆட்கொள்வோம் என்று அருள் புரிந்தனன். அமுதவல்லி திருமகளைப் போலப் பேரழுகுடன் தோன்றி தேவயானையாகிய குமரியாக வளர்ந்தனன். அப்படி வளருங்காலத்திலே முருகன் அங்கு சென்று திருவிளையாடல் புரிந்து வள்ள தெய்வானையையும் ஆட்கொண்டார்.

கடவுள் எங்கேயிருக்கிறார் இதற்கு மறு மொழி இறைவன் நிலையை அங்கு நெறி சென்று அநுபவத்திற் காண்பதல்லால் வாய் விட்டுக் கூற முடியாது அதற்கு உதாரணமாக அப்பர்க்கவாமிகள் தேவாரம் பதில் கொடுக்கின்றது. “மைப்படிந்த கண்ணேனுந் தானுங்கச்சி” ஆகையால் எவன் அதனை நாடிச் செல்கின்றன அவனால் அதை அடையப்படும் ஆத்மன் தன் சொருபத்தை அவனுக்குக் காட்டி அருள்கின்றது.

நாம் இறைவளிடம் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்து சுவானுபவம் பெற்று அச்சுவானுபவம் எட்டாத பெருநிலை. அதனால் தான் காணலாமென்று கந்தரனுபூதி, மறு ஆகம நூல்கள் கூறுகின்றனவாம் ஆகவே ஆறு முகமான பொருளில் நாம் முழு நம்பிக்கை வைத்து நாடினால் ஆணவத்தை அடக்கி நம்மை நல்வழியில் சேரச் செய்வார்.

வேலூம் மயிலுந் துணை:

அறம் வளர்த்தானும் முருகன், தமிழ் வளர்த்தானும் முருகன்

எஸ் ஆர். பரமசிவம்

பண்டைத் தமிழகம் அதன் நிலப்பரப் பின் தன்மைகளுக்கேற்ப நான்குவகை நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் ஒவ்வொரு கடவுள் வழிபாடு இருந்து வந்தது. தமிழ் கூறு நல் உலகிற்கு இன்று கிடைத்துள்ள பழம் பெரும் நூல்களுள் தொன்மையில் முதன்மை பெற்ற தொல்காப்பியம் இதுபற்றிக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றது::

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வெந்தன் மேய தீம்புனை உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணை உலகமும்
முஸ்லீ குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனக்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

இங்கே சேயோன் எனப்படுவது முருகக் கடவுளைக் குறிப்பதாகும். குறிஞ்சி நிலம் என்பது மலைநாடாகும். மேற்கூறிய செய்யுளினின்றும் சேயோன் (முருகன்) மலைநாடு நிலத்திற்குக் கடவுளென்பதும் அவன் மலைகளின் வாழ்பவ னென்றும் பண்டைத் தமிழர்கள் கருதிவந்தனர் என்பது தெரியவருகின்றது.

முருகும் மலையும்:

தாம் வணங்குங் கடவுளை உயர்ந்த இடங்களில் வாழ வைத்த தமிழர்கள் அவனுச்சு முருகன் என்ற தீந்தமிழ்ப் பெயரைச் சூட்டினர். முருகு என்பது மனம், அழகு, இளமை, கடவுட்டன்மை என்ற பல்வேறு பொருள்களைக் குறிக்கும் அருந்தமிழ்ச் சொல். இப்பைந்தமிழ்ச் சொல்லால் தாம் வணங்கும் கடவுளைப் பண்டைத் தமிழன் அழுத்ததற்கும், அவனை உயர்ந்த குன்றங்களில் வாழ வைத்ததற்கும் ஏதோ ஒரு முக்கிய காரணமும் தொடர்பும் இருந்திருக்கவேண்டும். ‘‘முருகு’’ எனும் சொல் விளக்கும் பல்வேறு பொருள்களையும் ஒன்று கூட்டி ஆராய்வோம். மாசற்ற மனம் அழுடையது. என்றும் இளமை இழக்காதது. ஆகவே கடவுட்டன்மை வாய்ந்தது. அத்தகைய மனம் கறைபடிந்து, இளமை இழுந்து, அழுகு குன்றி, கடவுட்டன்மை சுற்றேனு மின்

றிக் காணப்படும் மனத்திலும் பார்க்க மேலானது. உயர்ந்தது, அத்தகைய உயர்ந்த உள்ளங்களிலேதான் முருகன் வாழ்கின்றன. அதாவது குனக்குன்றும் முருகக் கடவுள் மாசபடியாஇதயக் குன்றத்திலே வாழ்கின்றன. இதை விளக்குவதே அவனது மலை வாழ்வு.

பல பெயர்கள்:

தமிழர் அன்றும் இன்றும் வணங்கி வரும் சேயோன் எனும் முருகக் கடவுளை வேறு பல பெயர்களாலும் மக்கள் அழுத்து வருகின்றனர். செவ்வேள், குமரவேள் போன்ற பெயர்களும் அவனுக்கு உண்டு. இவற்றைவிட காங்கேயன், சரவனபவன், கார்த்திகேயன், கந்தன், ஆறுமுகன் என்ற பல காரணப் பெயர்களும் உண்டு.

“கங்கனம் நமது கண்ணின் எய்திய
குமரன் கங்கை
தாங்கினன் கொண்டு சென்று சரவனத்
தீடுதலாலே
காங்கேயன் எனப் பேர் பெற்றுன் காமரபூந்
சரவனத்தின்
பாங்கில் வருதலாலே சரவனபவன்
என்றாலும்

“தாயென ஆரஸ் போந்து தனங்கொள் பால்
அருந்தலாலே
ஆயதோர் கார்த்திகேயன் அன்றெரு
தொல் பேர் பெற்றுன்.
சேவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டிந், உன்றுயச்
செய்தால்
ஆயதனுலே கந்தன் ஆமெனும் நாமம்
பெற்றுன்”

“ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன் அவனும்
யாழும்
பேதகம் அன்றால், நம்போற் பிரிவிலன்
யான்டும் நின்றுன்
ஏதமில் குழவி போல்வான், யாவையும்
உணர்ந்தான் செரும்
போதமும் அறிவில் விடும் போற்றினாக்
கருவால்லான்”

—கந்தபுராணம்
முருகனை இவ்வாறு பல பெயர்கள் கொண்டு அடியார்கள் போற்றி வருகின்றனர்.

தோற்றும்:

அறமானது தளர்ந்து மறம் வளர்ந்து வரும் பொழுது மறத்தை அழித்து அறத்தை நிலைநாட்ட இறைவன் பிறவி யெடுக்கின்றன என்பது மெய்யடியார்கள் கருத்து. இதனையே கிடைவில் கிருஷ்ணபரமாத்மா உணர்த்துகின்றன. முருகக்கடவுளின் பிறப்பும் இவ்வண்மையே வலியுறுத்துகின்றது. செயற்கரிய தவங்களைச் செய்து பெறற்கரிய வரங்களைப் பெறறவன் அசரர் கோனுகிய குரபதுமன். காலப் போக்கில் ஆணவும் அவனிடம்குடி கொண்டது. அறத்தை ஒங்கச் செய்ய வேண்டியவன் பதிலாக மறங்கெயல்களை கணக்கின்றிச் செய்து வந்தான். செய்யொனுச் செயல்களைச் செய்து வானேரை சிறைவைத்தான். அப்பொழுது வானேர் சிறைமீட்டு உலகத்தை உய்ய வைக்க முருகன் தோன்றுகின்றன.

“அருவமும் உருவம் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றுய்ப் பிரமாய் நின்ற சோதிப் பிழப்பதோர் மேனியாகிக் கருசீகர் முகங்கள் ஆறும், கரங்கள் பானவிரண்டும் கொண்டே ஒரு திரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய

—கந்தபுராணம்

முருகன் தோற்றத்தைப் பற்றியும் அதன் நோக்கத்தைப்பற்றியும் பிறிதோர் இடத்தில் கந்தபுராணம் கீழ்க்கண்ட செய்யுள்காளால் விளக்குகின்றது. இவை திருமாலால் கூறப்பட்டதாக எழுதப்பட்ட செய்யுள்கள்:-

“காலமாய்க் காலமின்றி, கருமமாய்க் கருமம் இன்றி கோலமாய்க் கோலமின்றி, குணங்களாய் குணங்கள் இன்றி ஞாலயாய் ஞாலமின்றி, அநாதியாய் நங்கட்கெல்லாம் மூலமாய் இருந்த வள்ளல் மூவிரு முகங்களோடுற்றுன்”

“குரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க உள்ளின் மூரலால் அடுவன், கொண்ட முனிவினால் அடுவன் வாய்மைக் கிரினால் அடுவன், நாட்டச் செய்கையால் அடுவன் என்றால் நேரிலா முதல்வன் வண்மை யாவரே நிகழ்த்தற பாலார்”

இதனைக் திருமால் கூற்றுக்க கச்சியப்பர் எழுதி வைக்கின்றார். “நங்கட் கெல்லாம் மூலமாய் இருந்த வள்ளல், “நேரிலா முதல்வன்”, என்று கூறும் பொழுது முழுமுதற் கடவுளே

“குரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க உள்ளி” “ஒரு திரு முருகனுப் பந்தாங்கு உதித்தனன்” என்று கருத்தை ஜயத்திற்கு இடமின்றி விளக்கிவைக்கிறான்.

“ஏதமில் குழவி”

முருகன் அன்பர்க்கும் அடியார்க்கும் “ஏதமில் குழவி”, யாகவே இருந்து திருவருள்கூற்று வருகின்றன. அவனை பாலங்கைவே பஸர் போற்றி வணங்குகின்றனர். சங்ககாலத்துப் புவர் நக்கீரர். “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டி னும் குற்றம் குற்றமே” என்று திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளரையே எதிர்த்து சிவனுரின் சாபத்திற்கு ஆளாகியவர் சங்ககாலத்துப் புவரேறு நக்கீரர். இவரை ஒரு பெரும் பூதத்தினின்றும் முருகன் காப்பாற்றி ஏராம். அதற்கு நன்றிக்கறுமுகமாக நக்கீரர் பாடியதே திருமுருகாற்றுப்படை. இவ்வாறு முருகனின் திருவருளை நிரம்பப் பெற்றிருந்த நக்கீரன் முருகனைப் பாலங்கைவே என்றும் காண்கின்றார். காணத்துடிக்கின்றார்.

“குன்றம் ஏறிந்தாய் குரைகடெறிற குரதடிந்தாய் புன்தலைய பூதுப் பொருப்படையாய்—என்றும் இளையாய் அழியாய் ஏறாந்தான் ஏறே உளையாய் என் உள்ளத்துறை”

என்றும் வேறேர் இடத்தில் “நின் தண்டைக் கால் எப்பொழுதும் நம்பியே கை தொழுவேன் நான்” என்றும் கூறியதிலிருந்து அழுகக்கும் இளமைக்கும் இலக்கணமான சிறு பாலங்கைவேதம் உள்ளத்தில் திருமுருகன் என்றும் உறைந்து வாழ வேண்டும் என்று அங்கலாய்க்கின்றார்.

மறம் ஒழித்தான்

மறம் ஒழித்து அறங் காக்க வந்த மன்றாடுமைந்தன் பாலகனுக மட்டும் அருள் சரப்பதில்லை. காலங்க நின்று அல்லோரை அழித்து நல்லோரை வாழவைக்கும் அருட்செல்வன், அன்பர் முன் குழந்தையானவன் வம்பர் முன் பிரளை கால உருத்திரகை மாறுகின்றான். அதர்மத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்கிய குரபதுமன் போர்க்களம் வருகின்றன அங்கு வேலு ந்தை கய்மாக குமரேசன் துஷ்டநிஷ்ட சம்ஹார நோக்கத்துடன் நிற்பதைக் காணகின்றான். தன்னையறியாமலே சிரித்து விடுகின்றான் ஏனாமாக, தேவரும் மூவருமே என முன் அனுக அஞ்சிடுவரெனின் என்னை எதிர்க்க இந்தத் பொடிப்பயல் யார்! எனக்கு முன் இவள் ஒரு தரும்பு.

“காற்றில் தள்ளுஞ்சூடு நெருப்பினில்குடுஞ்சூடு கங்கையாற்றில்தாக்குஞ்சூரவணப்புக்கலையுண்டு வெற்றுப் பேரிடம் பாலுண்டு, அழுதே விளையாடும் நேற்றைப் பாலனை

கண்டா எம் படையினர் பதறுகின்றனர். இவனை எமது படைகளை அழித்தனன்? இதோ இவனைக் கணப் பொழித்தில் தொலைத்து விடுகின்றேன். இவன் எந்தக் காற்றில் தள்ளுண்டு கங்கையில் வீழ்ந்தாலே அதே காற்றில் தள்ளுண்டு எவருமறியா இடத்துக்கு அனுப்பிவைக்கின்றேன் என்று பலவாருக ஏளனஞ்சு செய்கின்றுன். போர் நடக்கின்றது. இடையே தன் விசுவருபத்தை அருள் வள்ளலாம் திரு முருகன் அசரர் கோனுக்குக் காட்டுகின்றுன். சூரன் ஒரு கணம் பார்க்கின்றுன். “பொடிப்பயலே. கால் தூசியே, துரும்பே” என்றெல்லாம் வைதவன் மனம் கசிகின்றது. தனக்குள் சொல்கின்றுன்:-

“கோஸமா மஞ்சனு தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலனென்றிருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை உணர்ந்திலேன் யான் மாலயன் தமக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம் மூர்த்தியன்றே,”

திரு முருகன் தோற்ற மெடுத்த பொழுது, “நங்கட் கெல்லாம் மூலமாய் இருந்த வள்ளல் முனிகு முகங் கொண்டுற்றுன்.”

என்று திருமால் கூறிய ஓன்மையை மெய்யுணர்வு வந்த பொழுது அசர வேந்தன் குரபதுமன் உணரலானுன். “ சே! சே!! என்ன மட்டமை. என்ன அறியாமை! என் முன் வேலும் கையுமாக நிற்கின்றுனே. இந்தக் காலை. இவனை ‘வேற்றுப் பேரிடம் பாலுண்டு அழுதே விளையாடும் நேற்றைப் பால்’, என் றல்லவா ஏளனஞ்சு செய்தேன். இவன் குழந்தையல்ல’ மால், அயன் தமக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும், யார்க்கும் மூல காரணமாய் ‘நின்ற முழு முதற் கடவுளன்றே’ என்று தன் ணையும் மறந்து மனமாரப் போற்றுகின்றுன்.

தமிழ் வளர்த்தான்

மாறு படு குரைன வதைத்து, வானவர் சிறை மீட்டு மறம் ஒழித்து அரங்காத்த முருகவேள் அன்று முதல் இன்று வரை ஒரு தமிழ் கடவுளாகத் தமிழர்களால் வணங்கப்பட்டு வருகின்றார். சங்க காலத்தில் கண்ணுதற் கடவுளாகிய தந்தை யுடன் மெந்தனும் கழகமோடிருந்து முத்தமிழ் வளர்த்தான் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. வளர்த்தான் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தமிழ் மீது முருகன் கொண்டுள்ள எல்லையற்ற பற்றை விளக்க பல சுவையான சதைகள் உண்டு, அப்பளை பாடும் வாயால் ஆண்டி சுப்பனைப் பாட மாட்டேன் என்று இறுமாப்புடன் கூறி வந்தான் தன் காலத்தில் ஓப்பாரு மிக்காருமின்றி வாழ்ந்த பொழியா மொழிப் புலவன். வாழ்ந்த பொழியா மொழிப் புலவன். இறைவன்: பெயர்கள் ஒன்றே குலம் ஒருவனே இறைவன்: பெயர்கள்

தான் பல என்ற பேருண்மையை உலகுக்கு விளக்க வைக்க என்னிய முருகவேள் இவனைக் கணமைத்தையை அடக்கித் தன்மீது பாட வேண்டுமென சிவகவியாம் பொழியா மொழி முன் முட்டை என்ற பெயருடன் பல திருவிளையாடல்களைப் பரிந்து அவனைக் கொண்டு பல பைந்தமிழ்ப் பாமாலைகளைப் புனைத்தணிவித்து மகிழ்ந்தார். தமிழூச் சிறப்பித்தார், அன்று நக்கீரனுக்கு அருள் புரிந்தார். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பெருமைப்படுத்தும் திரு முருகாற்றுப் படை பிறந்தது. உழைக்கு வாய்மை கொடுத் தார். கைமாறு செய்வது போல் தித்திக்கும் தந்தமிழில் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தந்தார் குமரகுருபரார். அருணகிரிக்கு அருள்சரந்தார். கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாத் தேநூரும் திருப்புகழ் பிறந்தது. பகழிக்குத்தரின் சூலை நோயை பறந்தோடச் செய்தார். திருச் செந்தார்ப் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்கள் பிறந்தன. இப்படியாகத் தமிழ் முருகனை வளர்க்க முருக னும் தமிழனை வளர்த்து வருகின்றுன்.

அஞ்சேல்

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் குன்றமேற்றிய மன்றுடி மைந்தனும் கலியுகவரதனை கதிர்மலைக்கந்தனை, திருச்செந்தார் முதல்வனை, நம்பிஞார் கைவிடப்பட்டதில்லை. உள்ளத் தூய்மையுடன் எவ்வெருவன் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அவன் தண்டைக் கால்களை நம்பி,

“உன்னை பொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் பின்னை ஒருவரையான் பின் செல்லேன் - பன் விருகைக் கோலப்பாவானே கொடிப் பினைதிர்த்தருங்ம் வேல்பா செந்தி வாழ்வே.....

என்று ஒருமையுடன் அவனது திருப்புகழ் பாடு கின்றுனே அவன் முன் முருகன், தோன்றி

“அஞ்சு முகம் தோன்றின் ஆறுமுகம் தோன்றும் வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேஸ் தோன்றும் - நெஞ்சில் ஒருகால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும் முருகா என்று ஒதுவார் முன்.”

“அஞ்சேல், அஞ்சேல்” என ஆறுதல் கூறி இடுக்கண் கலைவான். ஆகவே ஒரு முறைக்குப் பன் முறை “முருகா”, “முருகா” என்று நாம் நான் தோறும் அலறி எமது இதயக்குன்றிலே இளமையும், அழகும் நிறைந்த தமிழ் இறைவனைக் கொலு வேற்றி வைத்து பிறவிக் கடலைத் தாண்டிப் பேரின்பம் அடைவோமாக!

ஆன்மாவும் ஆலயமும்

பிரதம குரு. பிரம்ம ஸ்ரீ சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள், நவாலி.

அலைகடலை ஆடையாக அணிந்த இப்புவலகின் கண்ணே அநாதிமல முத்தராகியும், நித்தியராகியும், சர்வவியாபகராகியும், ஜோதிஸ்வருபியாகி, சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம் அலுக்கிரகம், என்று சொல்லப்படுவதாகிய பஞ்சகிருத்தியங்களையும் தம் வயமுடைய பெருந்தகையாகிய கிருபாகரமுருகப் பெருமான் திருவருட்பேற் றினால் எமக்கு இந்த அரிதாகிய மானிடப் பிறவிகிடைத்தது நாம் முன் செய்த தவப் பயனே ஆகும்.

ஆகவே, இத்தன்மையை எமக்கு உணர்த்தவே சுவாமிகள் பாடலில்

“எண்ணாரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவி
தான் யாதினும் அரிது அரிது கான்”

என்று கூறியருளினார். இதே போல் வடமொழி யிலும்.

“தூர்லபம் மானுஷம் ஐன்மம்” என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் பொருள்படுகிறது. என்னுறுத்கரியதாகிய இந்த மானிடப் பிறவியை எடுப்பது கஷ்டம். அப்படி இந்த மானிடப் பிறவி கிடைப்பினும், கூன், குருடு, ஊமை, செவிடு, நொண்டி ஆகிய அங்கக் குறவிலிலாது பிறவி வாய்ப்பது நாம் முன் செய்த தவப் பயன் என்றே கருதவேண்டும். ஆகவே கடவுள் எமக்கு இந்த சரீரத்தைக் கொடுத்தது அவன் “அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்ற மணிவாசகப் பெருமான் பாடலுக்கியை நமது வாயினால் அவர் மேல் துதிகள் பாடி அவர் பெருமையை உணர்ந்து வணங்கி முத்தி இன்பம் பெறுதற் பொருட்டேயாரும்.

ஆலயம் என்பது ஆன்மாவை வழிப்படுத்தும் இடம் எனப் பொருள்படும். ஆகவே ஆ என்பது ஆன்மா லயம் என்பது வழிப்படுதல். அல்லது ஒடுக்குதல். காயமே கோயிலாக என்ற திருப்பதிகம் எமக்கு இத்தன்மையை உணர்த்துவது காணக்.

ஆகம சாத்திரங்களிற் கூறிய பிரகாரம் ஓர் ஆலயத்தை அமைத்து அங்கே விக்கிரகத்தைத் தாபித்து, வேத சாத்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவரும், ஒழுக்கம் ஆசாரம், நித்தியகரமானுஷ்டானம் தவரூதவருமாகிய குருவின்மூலம் மந்திர ரூபமாக கும்பாபிஷேகம் செய்வித்து நித்திய, நெமித்திகம் சிறப்புடன் நடந்து வரும் ஆலயத்திற்கு நாம் சென்று மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தித்தியானித்து, வணக்கம் செய்து சிவதொண்டுகள் புரிந்து, புராண படங்ம, சமயப் பிரசங்கங்களைக் கேட்டுஅதன்வழி நடந்து முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டே ஆலயமும், திருவருவ வழிபாடும் அநாதியாகத் தோன்றின.

இந்த ஆலயம் கர்ப்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நபன மண்டபம், ஸ்தம்ப மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், கோபுர மண்டபம், உட்பிரகாரம், பரிவார ஆலயம், வசந்த மண்டபம், வாகன மண்டபம், யாகசாலை, பாகசாலை, திரவிய சாலை, புராண ஆகம மண்டபம், கோபுரம் ஆகிய அம்சங்கள் பொருந்தியமையும்.

இங்கே நடைபெறும் கிரியைகள்—நித்தியம், நெமித்தியம், காமியம், நித்தியாங்கம், நெமித்தியாங்கம், காமியாங்கம், என் ஆறு வகைப்படும்.

நித்தியம் என்பது ஸ்தானம், ஜபம், தர் பணம் சிவார்ச்சனை, அக்கினி காரியம் ஆகிய ஆன்மார்த்தமும் அபிஷேகம், பூஜை நித்தி யோற்சவம் முதலாயின.

நித்தியாங்கம் நவகலச ஸ்தநபன அபிஷேகம் பூஜை, விசேஷ காலங்களிற் செய்யப்படும் அபிஷேகம், பூஜை உற்சவம் முதலாயின.

நெயித்தியம் என்பது விசேஷ ஸ்தநபனது அபிஷேகம், பிரதிஷ்டை சங்காபிஷேகம் மகோற்சவம் முதலானவை.

நெயித்தியாங்கம் பிரதிஷ்டை, தீக்கூயாகும்.

காமியம் என்பது சித்தியின் பொருட்டுச் செய்யும், மகா சங்காபிஷேகம், யக்ஞம், லட்சார்ச்சனை, தியானம், ஜபம் முதலாயினவும், ஆலய திருப்பணித் திருத்தமும் ஆகும்.

காமியாங்கமாவது விரத உத்தியாபனம் முதலாயினவை.

பிரதிஷ்டை என்பது நால்வகைப்படும். அது முறையே ஆவர்த்தனம், அநாவர்த்தனம், புனராவர்த்தனம், அந்தரிதம் எனப் பெயர் பெறும். இப்போது ஷி ஆலயத்தில் நிகழ்வது புனராவர்த்தனப் பிரதிஷ்டை எனப் பெயர் பெறும். ஆகவே டுனர் என்பது முன் பாக இருந்த என்றும் ஆவர்த்தனம் என்பது ஆலயத்தை திருத்தி அமைத்துச் செய்யும் கும்பாபிஷேகம் என்றும் சொல்லப்படும்.

கும்பாபிஷேக யாகம் மூன்று விதமான தன்மையாக அமைக்கலாம். அது முறையே ஒன்பது குண்ட விதானம், ஐந்து குண்ட விதானம் ஏக குண்ட விதானம் என்பனவாகும். யாகசாலை தச சூத்திரம், மனு சூத்திரம், கலா சூத்திரம், ரவி சூத்திரம் என்ற முறையில் ஒன்றை விதிப்பிரகாரம் வகுத்து அதில் நான்கு வாயில், உபவேதிகை பிரதான வேதிகை, குண்டங்கள் அமைத்து விதிப்படி கும்பத்தைத் தாபித்துப் பூஜை, ஹோமம் செய்தல் வேண்டும்.

நவ குண்டம் (ஓன்பது குண்டம்) என்பன கிழக்கு முதலாக எட்டுத்திக்குகளிலும் நாற் கோணம், யோனி, அர்த்த சந்திரன், முக்கோணம், விருத்தம், சட்கோணம், பத்மம், அஷ்டகோணம், (முருகப் பெருமானுக்கு) பிரதானம்.

ஷட்கோணம் அமைந்த குண்டங்களுடன் யாகம் அமைத்தல் வேண்டும். இவை பிருதிவி அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், குரியன், சந்திரன், ஆன்மா, சிவம் ஆகிய ஒன்பது தத்துவக்கருத்தினையுடையன.

இதற்குரிய கிரியைகள், கர்மாரம்பம், ஆசாரியவரணம், தீபஸ்தகமி பூஜை, விநாயகர் வழிபாடு முதலாக ஆரம்பித்து மகா கும்பாபிஷேகம், மகாபிஷேகம், பூஜை, மண்டலாபி ஷேகம், திருக்கல்யாணம், உற்சவம் வரை தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டியன.

சைவ சமயிகளாகிய நாம் பகவானுக்குச் செய்யும் விஷயங்களில் கொடுக்கும் திரவியங்களை அபிஷேகிப்பதாலும் ஹோமாக்னியில் திரவியாகுதி செய்வதாலும் அவைகள் யாவும் இறை வணிடக்குதுச் சேர்ந்த பாவணையையும், பலனையும் காண்கிறோம். ஆகவே நாங்கள் மனம் வாக்கு, காயம் என்று சொல்லப்படுவதாகிய திரிகரண சுத்தியுடன் திரவியங்களைத் தேடி குறைவிடாத வண்ணம் அபிஷேகம், ஆகுதிகளை வேத வாக்கியங்களைக் கற்றுணர்ந்த ஆசாரியர்கள் மூலமாகச் செய்வித்து இறைவன் திருவருளைப் பெறவேண்டும்.

ஷி கும்பாபிஷேகத்தைச் செய்வித்தல், இதற்கு வேண்டிய பொருள் கொடுத்தல், இயன்ற தொண்டுகள் செய்தல், தரிசனம் செய்தல், திருமுறை ஒதல், முதலான சிவகைங்கர யத்தில் ஈடுபட்டு நம் நாடும் மக்களும் சகல ஜீவராசிகளும் செழிப்பற வளம் பெற்று வாழ வதற்கு பகவானை வணங்கி அவன் அருள் பெற்று வாழ்வதே சிவ. தருமமாகும்.

கொக்கூர்க் குமர கிருபாகந்துஞ்சல்

காப்பு

சோருங் கடப்பமல்த் தெரியஸ் குடிச்
 சினத்தவனைர் மடியவொரு செவ்வே லெந்திக்
 காராரு மலர்க்குழலி யணங்கின் யானை
 கடிமணஞ் செய்திமையோர்தங் காவன் மிட்ட
 பேராருங் குமாரனேறிற் பெம்மான் மீது
 பெருகுழுயர்க் காதலினல் ஹாஞ்சல் பாட
 ஏராரும் பிரணவமே யிப்மாய் வைகு
 மிசனோநின் விணையடிகள் காப்ப தாமே.

நால்

ஆசிரிய விருத்தம்

ஒதுழூயர் நால்வேதங் கால்க ளாக
 உரைபெருகு மாகமங்கள் விட்ட மாகப்
 போதமிகு கலைகளைம் வட்டிக ளாகப்
 புகலுதவு மந்திரங்கள் பல்கக ளாக
 நீதமிகு மாற்றூத்தே பீட மாக
 நியமமெனு மாகனத்தே நிலவி வைகிக்
 கோதகலு மன்பநுறை கோக்கூர் மேவுங்
 குயரகிஞ் பாகரரே! யாழ்ருஞ்சல்.

மங்கலமா ருமையுடனே யிமையம் வைகி
 மகிழும்போ தவுணர்செய் மாயன் கேட்டுச்
 சங்கரனுர் நயனங்கள் சொயிய மாறு
 தழற்பொறிக ளறுமுகமா யொன்றுத்தோன்
 பங்கயஞ்சேர் சரவணத்திற் பாலனுகிப் [றிப்
 பர்மகிழத் தவழ்ந்தோடி யறுவர் மாதர்
 கொங்கையழு துண்கோவே! கோக்கூர் மேவுங்
 குமரகிஞ் பாகரரே! யாழ்ருஞ்சல்.

(2)

நவிர்மதியு ஞாயிறுநற் கவிகை தாங்க
 நாதமொடு காலோன்வெண் கவரி விச
 வளர்ந்தியின் செல்வனியற் றுவச மேந்த
 வானவரு மிந்திரனு மூலகு முய்ய
 ஒளிர்க்கிரவேல் கரமேந்தி நிலவி யோடி
 யோங்க்கிறூறுந் தாவிவினை யாடுஞ் செல்வா!
 குளிர்வதியுஞ் சோலைவளர் கொக்கூர் மேவுங்
 குமரகிஞ் பாகரரே! யாழ்ருஞ்சல். (3)

அயினிலவு மபயகரங் கருணை காட்ட
 அடிநோக்கு வரதகர மைணத்துக் காக்க
 ஒயினிலவு கலாபமிசை யுலவி யோங்கி
 யுலகுயர முக்கிரிய தானே தாங்கி
 துயிலகலுந் தொண்டர் நிதத் துதித்து நிற்க
 துயவகங் கெழுமிபிருந் தாடுமிசா!
 குயிலுவவு காவுயருங் கொக்கூர் மேவுங்
 குமரகிஞ் பாகரரே! யாழ்ருஞ்சல் (4)

விந்தைமிகு சீர்பழனிக் குன்றின் மீதும்
 விளங்குவெண் விமயமலீச் சாரன் மீதும்
 கந்தமிகு மேரகத்தி னுச்சி மீதுங்
 காவினிலவு வோங்குபரங் குன்ற மீதுஞ்
 சிந்தை மகிழுப்பர்துதி செந்தின் மீதுஞ்
 சீர்லைவாய் மீதுஞ்நட மாடுஞ் செல்வா!
 கொந்தலரு மாநிறையுங் கொக்கூர் மேவுங்
 குமரகிஞ் பாகரரே! யாழ்ருஞ்சல். (5)

ஏடுயரும் சரவணப்பூம் பள்ளி மேய
 விறைவாவுன் வினையடிக் டஞ்ச மென்று
 பீடுயரு மெய்யடியா ரிந்து நிற்பப்
 பெருகுமருங் நயனமதிற் கருசை பொங்க
 நடியரு மெழிற்றெய்வ யானை யோடும்
 நிலவுகுற வஞ்சிவள்ளிக் கொடியி னேடுங்
 கோடுயருங் சூதமிகுங் கொக்கார் மேவுங்
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(6)

அந்தழல் போன் மின்னுமணி மகுட மாட
 ஆடக் போன் னடையுடன் றண்டையாடக்
 கந்தனியு மாரமுமார் கடம்பு மாடக்
 கரமேவு குந்தமொடு வேலு மாடச்
 கந்தரியும் வள்ளியுமாய்த் துலங்கி யாடத்
 துரிதழுட னுடவநுந் சேயே! மாவின்
 கொந்தலருங் சோலைமிகு கொக்கார் மேவுங்
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(7)

திருவயரு மறுமுகங்க எசைந்து தோன்றத்
 தேசோங்கு மெழிற்கரங்க எசைந்து தோன்று
 உருவுதிக முத்தரிய மசைந்து தோன்ற
 ஒளியுதவு மனிமிகுட மசைந்து தோன்றப்
 போருவரிய தேவியரு மசைந்து தோன்றப்
 புகலுதவு வேலுடனே யாடு நாதா!
 குருவருளாற் பீடுயருங் கொக்கார் மேவுங்
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(8)

வாழி

உலகுயர வளன்ஸ்கு முகிள்கள் வாழி
 ஓங்குமறை யாகமங்கள் கலைகள் வாழி
 நிலவிவரு மறநூல்கள் நீடு வாழி
 நில்லெப்பூவா ரோதுசபாட் சரமும் வாழி
 நலழுதவு மன்னவர்கெங் கோலும் வாழி
 நாட்பமிகு மநுபூதிச் செல்வர் வாழி
 குலவுழுயர் தொன்டர்கடன் கூட்டம் வாழி
 குமரகிரு பாகர்நற் றிருத்தாள் வாழி.
 மு. சின்னத்தம்பி

அலைக்கவருங் குர்முதலா மவுணர் மாப
 வறுமுகமு மெறிலுருவுங் காட்டி யன்பர்
 நிலைக்கமுத மாகியவாழ் வளித்த வீரா!
 நிலவுழுயர் சேவடியே புகல தாக்க
 கலக்கமுற மாட்டோமென் றடியாரேத்தக்
 கனகமணிப் பிடமதிற் பொலிந்து வைகீக
 குலைக்கமுகின் யழுமுதிருங் கொக்கார் மேவுங்
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(9)

உள்கெழுமி யாறெழுத்தின் போருஞ் மாகி
 யுயர்முனிக்குத் தீந்தமிழின் விளக்க மோதி
 வளங்கெழுமிப் பிரமனுக்குப் போத நஸ்தி
 வடிவேலாற் கேவஞ்ச மடியத் தாக்கீக
 களங்கெழுமிச் சூர்தடிந்தே யரண மாகிக
 கருங்குழலி யானைத்தை மணந்த கோவே!
 குளங்கெழுமி நலந்திகழுங் கொக்கார் மேவுங்
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(10)

தொக்குயருந் தேவியர்கள் சூழ்ந்து வைகப்
 பக்கமர மாதரெழிற் கீதம் பாட
 மிக்குயரு பூதகண மார்த்தே நிற்ப
 நெக்குருகு நெஞ்சினேடு மன்ப ரேத்தப்
 பக்குவஞ்சேர் மெய்யடியா ருள்ளக் கோயில்
 புக்கிருந்து புக்குத்தும் புனித வாழ்வே!
 கொக்குவில்வ ஸர்கருசைக் கடலே! ஞான
 குமரகிரு பாகரரே! யாம ருஞ்சல்.

(11)

கொக்குவில் திருப்பாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்

பரிபாலன சபை

1965-66

தலைவர்:

திரு. க. பொன்னம்பலம்

உபதலைவர்:

திரு. வெ. சி. சிவகுரு

கௌரவ காரியதரிசி:

திரு. வ. கந்தையா

கௌரவ உபகாரியதரிசி:

திரு. மு. சபாரத்தினம்

கௌரவ தலைகாரி:

திரு. வே. தம்பு (தற்காலிக)

கௌரவ உபதலைகாரி:

திரு. பொ. நடராசா

நிஃவரகக் குழு

1. திரு. வே. மாணிக்கவாசகர் J. P.
2. " க. கணகரத்தினம்
3. " ச. துரைராசா
4. " க. சி. பொன்னுத்துரை
5. " வி. க. மாணிக்கம்
6. " த. பாக்கியநாதன்
7. " ச. சின்னையா
8. " க. குமரையா
9. " சோ. செல்வரத்தினம்
10. " சி. பொ. வேலாயுதபிள்ளை

கௌரவ கணக்குப் பரிசோதகர்கள்

1. திரு. வ. குலசிங்கம்
2. திரு. இ. திருநாவுக்கரசு

Worship of Subramaniya

—§—
C. BALASINGHAM

There is a special connection between Tamils and God Subramaniya that it may be justifiably stated that the worship of Subramaniya is Co-eval with Tamil civilisation. Father Heras has stated that in Mohenjodaro God was worshipped as Anand, his Kumara-the son God-was worshipped as Anil-like An but not An. Tholkapiam and Sangam literature refer to him as the God of the Hills.

The term Muruhan is derived from Muruhu (முருகு) meaning youth, beauty and fragrance. His mount or Vahanam is the Peacock — the most beautiful of all birds. He was born of the Thejas of Lord Siva. His flag carries the emblem of the cock — the harbinger of dawn, thus signifying youthfulness. Subramaniya is always depicted either as a child or a youth—even in his pose of renunciation as Palaniyandi. Thus all symbolism centres on beauty and youthfulness.

Subramaniya finds a place in the Somaskanda Moortham. It consists of Shiva, Uma and Skanda or Subramaniya who is worshipped as the Gnanasakthi. In this connection it is worth noting that the Skandapurana refers to Lord Shiva as stating “ அதலின் நமது சக்தி அறுமுகன்.” Therefore Arumugan is our Sakthi. The same verse goes on to state “ யாவையு முனந்தோன் பின்னும், போதமும் அழிவில்லீடும் போற்றினாக கருள வல்லான்.” He knows everything and he can confer on his devotees knowledge and bliss eternal. He imprisoned Brahma for his ignorance. He is said to have initiated Agasthiya into the study of Tamil and to have explained the significance of Om to Lord Shiva. He is therefore called Sivaguru or Gurunatha—the Supreme Teacher. All these Puranic stories serve to underscore the essential fact that he is Gnanasakthi or the embodiment of knowledge.

The common form in which we worship Subramaniya with his consorts Valliamma and Theivayananai is only a more detailed version of this concept of Gnanasakthi. Students of psychology will remember that there are three distinguishable aspects in the function of our mind. They are known as intellection or cognition (knowing) conation (willing) and affection (feeling). Students of Hinduism will remember that Valliamma is also described as the Ichaskthi (இச்சாக்தி). She represents the feeling or affection aspect of the function of the mind. Theivayananai Amman known as Kiriyasakthi represents the willing or Conation aspect of the mind. Willing is a necessary prelude to conscious action and it can lead only to action. Therefore it is not in-appropriate to describe conation as Kiriyasakthi in symbolic language. The Javelin in the hands of God Subramaniya is described as his Gnanasakthi and it represents the cognition or intellection aspect of the mind. It may appear a little strange that the Javelin which is the weapon used by Lord Subramaniya to destroy evil is described as the Gnanasakthi and not as the Kiriaskthi. This is to emphasise the fact that all evil is destroyed the moment one gets true Gnana or enlightenment. Lord Subramanya is the supreme Consciousness that controls the three functions of cognition, conation and affection. Thus this Moor-tham of Subramanya also leads to the sane symbolism that he is the embodiment of all knowledge.

It is often said that Subramanya is the God of the present Kaliyuga. When it is remembered that our lives depend so much on science for our daily needs and that people today believe in the saying “ Knowledge is power ” it is appropriate that the embodiment of knowledge Subramanya should be selected as the special God of this age. It is also appropriate that his Gnanasakthi the Javelin should occupy the sanctum in Temples like Nallur Kandasamy Temple.

Hinduism and the Path of Love

M. SRIKANTHA O. B. E.

Sri Lanka has been particularly favoured by a rich spiritual tradition which has given to its people a long line of great Saints and Spiritual Leaders. The Northern and Eastern parts have been blessed by a "Gnana Param Fara" of great "Jeevan Mukthars" who are beyond the chain of birth and death who have also been "Sidha Purushas." In the recent past "Kadai Swamiyar" blessed this land and showered his spiritual power on all who came in contact with him. After him the great Chellappah Swamiyar of Nallur carried on the message and he is well known to the present generation as the great Spiritual Guru of our Gurudev Yogar Swamiyar of Colombuthurai. While they are mystics of outstanding eminence whose greatness is beyond the ken of ordinary mortals, their lives are noble examples of the power of Love. They taught the noble path of love and lived the lives they preached. Their lives are replete with innumerable instances where they have rescued their devotees from may a calamity regardless of the consequences of such acts to themselves, while their teachings have repeatedly emphasised the importance of the path of love.

In this connection a noble precept graciously conferred on his devotees by Yogar Swamigal was as follows :-

"அன்பே சிவம்
மாதிரி உன்றும் பண்ணுதே

எல்லாரோடும் அன்பாய் நட,

அன்பாக வெல்லையச் செய்."

"Love is God,

Do not Pretend Anything,

Shower thy Love on All,

Do your duty, with Love."

This precept, it will be seen, provides a complete code of spiritual and moral conduct for everyone from the highest to the lowest.

The great Rishis of the past have laid down the four paths to realization, viz. Gnana, Yoga, Karma and Bakthi margas. Sages have said over and over again that the last named, namely, Bakthi marga is the one most suited for Kali Yuga. This message of Love is universal in all religions. Concepts such as the Christian fraternity, the Buddhist Maithri and Islamic brotherhood are nothing but the answers of the respective religionists for understanding this message of Love.

In Hinduism the Message of Love has been emphasised. Tirumoolar in his "Peru Mantiran" says :

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவில்தார்
 அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்,
 அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்த பின்,
 அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே.”

“The ignorant say that Love and God are different,
 They know not that Love is God,
 When they realise that Love is God,
 They can rest content in Love - the God.”

It is a blissful state, when one realises that Love is God. To make living meaningful and purposive this realisation of Love becomes essential. That gives a spiritual upliftment.

In the present juncture when world has become much closer, it has become imperative that religions which regulate the different peoples should also come closer as the peoples themselves.

“Anpe Sivam” is the Hindu answer to the problem of understanding in a world best by conflicts, as the one we have today.

Dance of Shiva

—\$—

S. SIVANAYAGAM

Around twenty years ago at Kokuvil Hindu College, at an age when I was getting wise to new words in the English Language and awakening to the feel of happy phrases, I saw immense possibilities in one particular line that I stumbled upon: "Leaving footprints on the sands of Time."

It was not that the line sounded profound but it sounded so promising and true. In my schoolboy mind I suddenly knew why!

One of the things that no Kokuvil Hindu schoolboy could have missed was setting his foot on the sandy stretch of the Puthukovil Temple outer courtyard that linked the temple, the village lane and the school. It was there that we had our morning Drill, and there we had to walk across for our open air prayers, and it was there in the evenings we played football. That was the school "lung" without which we might have stopped breathing.

And every time I looked at those sands, there were those FOOTPRINTS a whole assortment of them, God knows how many, of teachers, students, neighbours and the temple-goers.

The footprints were as fleeting as Time. Today's footprints would look the same as yesterday's but of course they were not the same. Old ones got obliterated and new ones took their places or merged with the old, and as I sometimes peeped back at my own steps and jumped because of the scorching heat, I fancied myself "leaving footprints on the sands of Time." In a manner of speaking we all did.

For time sped by and life went on and thousands and thousands of human imprints, anonymous by their very nature, must have left their fleeting impressions on every grain of sand there, thus contributing to the flowing life of the village and nourishing the needs of the mind, the body and the soul. Come to think of it that was Hindu philosophy in action.

For every time we mortal humans raise our feet and leave our impressions on Earth there is one symbolic left foot—that of the Lord Shiva—raised permanently in dance. That left foot is raised high, and He holds it back so that we can fulfil OUR Karma on Earth. The individuals come and go; they make their presence felt for a while, they come in new garments or in old ones patched up, and there comes the end of the long journey when they cease to be themselves and get mixed with the Supreme.

Many of us take things for granted because they are there. How many of us realise the very fortune Kokuvil has in her lap—a place of learning and a place of worship intertwined like Shiva and Shakti Kokuvil to Kulapiddy Lane! One could call them by the wrong names — Kirupakara Sivasubramania Swamy College and Kokuvil Hindu Thevaathanam and both will mean not the same, and yet the same. The Siamese twins of worship and learning.

If the school drapes the temple on either side now, like a golden chain, the temple's Sannithanam is the chain's 100 year old Pathakam.

A temple is not merely a place for worship. When the school bell rings it denotes that the school is in session. But when a temple bell rings clear and true it is a sure barometer of zest and life around.

God, as we Hindus hold Him is not only the CENTRE but the CIRCUMFERENCE. There is divinity even in the wayside stone. But the temple is nevertheless the Touchstone. It is the temple that is the heart of the Hindu village. Activity in the temple is the unmistakable sign of all things that live, and grow. When temples decay, even kingdoms fall.

The very essence of Hindu activity is attuned to religion. Art is never an end in itself as in the West. The music, the dance, the architecture, all that is fine and beautiful in creation are means to the idealistic end — Moksha.

Bhakti and Yoga are the dominant motives. Even the Hindu wedding ceremony is dedication, sermon and worship rolled into one. The bridegroom and bride represent Siva and Parvathy, the unmanifested Absolute and the Manifested.

Hinduism therefore permeates our daily living. It is the daily staff of life and our daily bread. On this day when new stones are dedicated to Him and the old ones re-dedicated, let us not make them empty edifices. Let them be entrenched as Sermons in Stone.

Music and the Divinity

—§—
C. V. RAJASUNDARAM

Amidst other things Carnatic Music is like the Nightpure deep and tender. It is in the first place essentially spiritual. It has been woven into the texture of our religion and Yoga Sadhana. Its great exponents were men of saintly character. Our ancients discovered that music had great disciplinary value and the power to sublimate passions and attune the mind. Our Saints have emphasised that Music was to be used to sing the glories of GOD. This approach to Music as a Yantra—an apparatus of worship is a distinctive feature of Carnatic Music. It accounts for the large output of devotional songs in our languages.

Another principal aspect of Carnatic Music is its **raga** system. Let me explain the term **raga**. It derives from the root **ranj**—to please. A combination of svaras (notes) capable of pleasing the ear constitutes the **raga**. Every raga is a distinct musical entity by itself and possesses well-defined characteristics. The term **raga** in the Musical Sense came, to be used when it was found that a group of notes having specific frequencies roused a particular feeling. Most ragas in Carnatic Music are associated with specific emotions. For instance, the raga known as **Muhari** is associated with sorrow, the raga **Bilahari** with joy.

This might be the appropriate context to refer to another interesting aspect of our Music—the time-sequence of Ragas. Some ragas can be sung at all times while there are others which sound best when they are sung at particular times of the day. What we had styled ‘the Overture to Night’ was an **Alapana** (an exposition) of the Raga Kambodhi—sung usually in the evening or night. One of the major ragas of Carnatic Music which affords scope for elaborate Alapana (presentation of a raga in an Adagio without words and without complex rhythm) it is considered useful for being sung at the commencement of concerts. Kambodhi evokes sentiments of tenderness and devotion. The ragas **POOPALAM**, **BILAHIRI** and **MALAYAMARUTHAM** have a soft and soothing effect when heard before sunrise. On such occasions we get a feeling as if some welcome person rouses us from sleep. The morning Hymn sung in the Hindu Temples when the Deity is taken out of the Sleep-Chamber is known as **THIRUPALLIELUCHI** which literally means “The Rousing from the Sacred Couch.” The **THIRUVAGAGAM** (Sacred Utterances) of the Tamil Poet, Saint and Sage contains ten such Morning Hymns. The Dawn which is glorified in these Hymns is symbolical of the illumination flooding our benighted Souls. And the raga **POOPALAM** in which these hymns are rendered suggest the sentiments of plentitude, peace, satisfaction and tenderness.

‘THIRUPALLIELUCHI SONG’

The glorification of Dawn brings to mind a Hindu festival—Thiruvembavai—celebrated in the Tamil month of Margali which corresponds to the second half of December and the first half of January.

The month of Margali is symbolical of the awaking of the universe from its slumber of involution. This month is set apart by the Hindus for the recitations of **THIRUVEMBAVAI**—the Song of the Maidens composed by St. Manicakavacagar.

MOHANAM is the oldest raga known to man. This penta-tonic scale is found in the music of the different nations of the world including the music of the primitive tribes. An auspicious raga — it is capable of evoking more than one emotion. Incidentally there is a belief that the soulful emotions of pathos and love expressed in the THIRUVACAGAM HYMNS of St. Manickavacagar are best conveyed by rendering them in the raga MOHANAM. In fact the more orthodox among our devotional singers would not hear of rendering to THIRUVACAGAM in any but the MOHANA RAGA. One other interesting fact relating to THIRUVACAGAM needs mention. Among the older generations of Hindus there had been a custom of some one or other of the stanzas of Thiruvacagam or the whole of it being sung in the presence of a dying man so that his last thoughts might be collected towards GOD.

If you listen to a rendering of three THIRUVACAM Hymns in the raga - MOHANAM you will experience the truth of the well-known proverb in Tamil "If THIRUVAACAGAM moves not a man to tears no vachakan can ever move him."

One Song contains this line

"**Yet, if he weep, may not
Thy sinful servant attain Thee!**"

Here is the sanctity of tears — the passionate outcry of a soul in pain.

That ragas and tunes in them have certain specific emotions can be illustrated from the fact that if a pathetic sahitiya (composition) is set and sung to a tune in a raga, whose dominant emotion is Heroic, it is the heroic aspect of the tune that will impress the listeners inspite of the pathetic ideas underlying the composition. The composition will fall flat on the ears. A composition whose dominant mood is one of happiness may be set and sung in a pathetic raga like AHIRI OR MUKARI, but nevertheless the plaintive qualitative of the tone will not fail to haunt us. It is the soothing quality of the music of the lullabies that lulls children to sleep and not their words; for the children do not understand the words. The Raga NILAMBARI is always sung in the night and has been associated with the lullaby.

SRINGARA (Love) is known as a RASA RAJA (the King of Emotions). It is in a sense an epitome of all the emotions. What follows is an illustration on the Vina and Godduvattyam (the sister instrument minus the frets) of different shades of SRINGARA — of that many — splendid thing called Love.

First the joy of meeting the Beloved conveyed through the Rag — KHAMAS.

— Khamas —

Pining for the beloved conveyed through the Rag Sahana

— Sahana on the Veena —

Sensuality and pleasure suggested by the Rag —

SUBAPANTHUVARALI

Sorrow due to separation suggested by the Rag —

MUKHARI

Another shade of this Supreme emotion — Joy in union conveyed by the Rag —

KANADA

Our religious poets have found in human love the highest symbol for the Soul's mystical union with GOD. The prelude to such Union is a state of tranquillity — Luminous Sleep. What follows is a rendering of a composition of St THYGARAJAH set in the SAMA raga — "SANTAMU LEKA" The SAMA raga is best suited for the expression — of the Santi-rasa. "If there is no mental peace — there is no health" sings St. THYGARAJAH — Poet, Saint, and composer — to whom Music was an apparatus of worship.

SANTHI SANTHI SANTHI

The Importance of Religion

S. R. KUMARESAN

"India is immortal," said Swami Vivekananda, "if she persists in her search for God. But if she goes in for politics and social conflict, she will die." In spite of the growth of the new civilization with various forms of mechanisation, India is immortal, because of her spiritual strength. When other countries produced a few seers and saints, India brought forth a number of them from time to time. Greek civilization, the mother of the European civilization once shook the world. It is not spoken of in these days, whereas India stands unique even now. What is the secret of her immortality? When many other countries fought for the progress of the physical body, India strove for the progress of the soul.

There was a time when man believed in the motto, "The Survival of the fittest" But the old order has changed yielding place to new! Education has enabled man to realize that every one has a right to live. If he thinks he can attack his fellow being because the latter is weak he is sure to go to dogs. The idea that he is a mere animal may make him conquer lands but will not help him in the realization of God which is the essence of religion.

It is said that religion is the link between man and God. Some may say that one can be happy without a knowledge of religion. It is something like saying that one can be happy without getting educated. With the development of science, the respect for religion may decline. But the truth science searches for is not full. The study of religion will be a compliment to the study of science. The material wealth may not last long. The spiritual bliss is eternal. That is why it is said, "Spirit is more powerful than matter."

To be a man of religion one need not be a scholar. Swami Ramakrishna who had hardly any book knowledge, convinced Naren (later, Swami Vivekananda) who was a product of the Calcutta University. One is reminded here that one may have an academic qualification in religion and still not be religious. One may quote chapter and verse from the Hindu Scriptures, and still not be a good practising Hindu. A saint said, "True religion is realization and silence is the first step towards it." To understand the Eternal Truth one should go beyond the level of mere book knowledge. Swami Vipulananda wisely says that Lord Subrahmanya who appeared in the disguise of a small dumb boy indirectly teaches the so called scholars that they should throw their learning into the deep sea and realize the Truth silently, in meditation.

We are living in the Age of science. Distant countries have become closer by the modern modes of transport. What our forefathers could not visit we are able to visit. Still there is misery. Man seems to be power-hungry. He is not so happy in spite of the comforts which science has bestowed on him. It is religion that can give him solace when he is worried.

After realizing the importance of religion let us discuss the ways how religion can be taught practically. Compelling a person to observe religious austerities may create a hatred for religion in the mind of the person. When the teacher is himself interested in the lives of great saints and he is moved by the devotional songs of mystic poets like Manickavachakar, his pupils may be expected to follow his example. The Sanskrit word Acharya (teacher) means a person who lives up

to the ideals he preaches. There is great difficulty in teaching religion to students of science. Science is for the intellect; poetry is for the imagination. Religion is for the spirit. When one learns science there is no place for feeling. The mother's love cannot be explained by science. On the other hand, when one sings with Manickavachakar "You (God) who are more loving than the mother of the first order," one gets lifted higher and higher. The teacher with a mere knowledge of grammar and literature may fail to produce results in the class of religion. Prof. P. S. Sarma in his chapter on "Sri Ramakrishna" quotes, "It is only after realization that a man is entitled to teach religion. Most teachers of religion have only book knowledge. Here "Sri Ramakrishna's advice to many would be-teachers of religion" is "Make yourself jaggery and the ants will come to you of their own accord." Earlier we said about silence. Swami Ramakrishna's illustration is, "When a pitcher is being filled with water, there is great noise; when once it is full, there is no noise."

The writer of this article is reminded of the good old days when he studied Hinduism in the school by the side of the Krupakara Sivasubramanya Swami Temple (better known as Puthu Kovil). In those days two books of Saivabodham by the late Sivapadasundaram were studied in the lower classes. The lessons - with the stories of devotees laid the foundation for the appreciation of religious literature. The Hindu public owes a debt of gratitude to this scholar and great practising Hindu. But for his efforts Hinduism might not have been a subject for the S. S. C. Examination. Buddhist civilization is a subject in the University. It will be very useful to have Hinduism also introduced in the University of Ceylon early.

What we need in the modern world is not mere science, but a synthesis of science and religion.

The Village Temple

S. Handy - Perinpanayagam

Metaphysicians, theologians and other intellectuals speak of God as beyond time and space, without name or form, as all-pervading, all-knowing, all-powerful etc. This conception of the divine, however valid philosophically and however satisfying intellectually, lacks warmth and intimacy; and I wonder whether, in their private devotions and in their own times of trouble it is this God who satisfies the critical intellect that these very philosophers worship.

In the actual practice of religion, in their prayers, songs, vows, personal devotion, the sage and the philosopher do not seem to differ materially from the unlettered devotee, who sees his God in the Village temple, who pours out his devotion to the image installed there, who seeks merit in sweeping and cleaning the precincts of God's abode, decking him with flowers, drawing his car, burning incense before his form and abasing himself in his presence. It would seem that except in those rare moments of illumination, when the earth and its furniture vanish from consciousness and the devotee is transported to a realm of supra personal beatitude, most humans, the learned and the illiterate, the philosopher and the man of the world, need something immediate, that they can see and feel in its concreteness, as focus for their devotion,

Sankaracharya, most sophisticated metaphysician, proponent of Kevala Advaita — the doctrine of pure monism — according to which the only abiding reality is Brahman and everything else is Maya (not pure illusion, but insignificant in the context of eternal validity) was a devotee. As a savant he was a monist, as a human being he was a Siva baktha. I remember reading some verses by Sankara where he addresses the Brahman without name and form (Nama & Rupa) and illogically enough beseeches it to forgive him for attributing name and form to the Name-less and Formless. Ramakrishna Paramahamsa, the most illustrious exponent of Advaita Vedanta in modern times was himself a devotee of Kali. The Saiva Saints too paid special homage and displayed intense devotion to murtis (முர்த்தி) enshrined in the historic temples scattered over South India. Chidambaram, Vedaraniyam, Utterakosamangai, Tiruvottiyur, Tiruvaroor.....and many another temple has evoked ecstatic outpourings from the singers of the thevarams and thiruvatasagam. Tirupoonturutty (திருபுந்துருத்தி) was a chosen abode of St. Appar.

According to Saiva tradition too, holiness attaches not merely to the presiding deity (முர்த்தி) of particular temples, but to the special tree (கல்விகுடசம்) identified with the shrine, and to the river, sea or tank (தீர்த்தம்) dedicated to the temple.

The point I wish to make is that even for souls manifestly advanced in spirituality, local shrines and their environment and the presiding deities served as foci of devotion.

Therefore it is not strange that humbler mortals caught in the daily round of giving and getting and earning a precarious livelihood look to the shrine in the neighbourhood for spiritual nourishment. It is not God in the abstract, universal aspect that pulls their heart strings.

Various foreign powers with varying degrees of hostility to the religions followed by the Island's peoples have ruled over this country. Persecution, overt and covert, was practised by these rulers. Temples were destroyed. Discrimination, often open, was practised by governments against followers of the indigenous faiths. Those who professed or professed to profess the faith of the rulers were given preferential treatment. When the village temple was destroyed, house holders set up tridents (**ஊங்கி**) under shady trees in their back yards. Even those who for one reason or another went over to the faith of the rulers secretly practised the religion of their fathers. When the foreigners' fury relaxed the temples reared their heads again and were openly venerated by the people, who had not long before performed their worship in fear and trembling for their lives. Often the 'converts' too reverted.

It was these temples, not merely the spectacular structures which draw worshippers from all over the peninsula, and even outside, that evoked this devotion. Humbler structures, cadjan sheds and wayside shrines, have helped to maintain the morale of our people. It is to the local temple that people take the first fruits of their fields and gardens. It is to Him or Her that they turned for help in times of distress. When there is illness in the home, prayers and vows are made to these same deities. It is after Him or Her they name their children

When people leave their village and go to foreign parts in search of work, neither they nor their home folk forget the bond that binds them to the temple. When I was a schoolboy, I often used to write letters for my unlettered neighbours, to their kin in Malaya or in remote parts of Ceylon. Invariably the first sentence had a reference to Maruthadiyan (மருதடியன் ie: மருதடிப் பிள்ளையார்) to whose protection the writer committed the son or brother or husband in the far off land, I also know that money was sent by these people in foreign places for special **pujas** or **abishekams** in the temple at their home village. People living away from their home village in other parts of Ceylon, say Galle or Colombo kept themselves informed of the dates of high festivals in the temples of their village and came down from wherever they were for at least part of the festival season usually the climax — the car festival and following days.

It is customary for even nonvegetarians to abstain from fish and meat during the festival season in the village temple. I have seen this practice followed by people from the village concerned even when they were living hundreds of miles any from their home village.

This religion which is based on the neighbourhood temple is often unreflective, pragmatic, emotional, intuitive and the presiding deities are also diverse. Sometimes it is Pillaiyar, at others it may be Murugan or Iyanar or Vyjayant or Kannaki Amman. The kind of worship also differs according to the deity to whom worship is offered and according to the nature and needs of the worshipper. To some deities blood sacrifices are offered, to others milk rice and sweet meats, to others flowers and incense.

Is it wholesome that there should be all this diversity, not to say confusion? I shall not answer this question myself. I shall quote from William James's well known book "Varieties of Religious Experience"

"Ought it, indeed, to be assumed that the lives of all men show identical religious elements? In other words is the existence of so many religious types and sects and creeds regrettable?

To these questions I answer "No" emphatically. And my reason is that I do not see how it is possible that creatures in such different positions and with such different powers, as human individuals are should have exactly the same functions and the same duties. No two of us have identical difficulties, nor should we be expected to work out identical solutions. Each from his peculiar angle of observation, takes in a certain sphere of fact and trouble, which each must deal with in a unique manner. One of us must soften himself, another must harden himself; one must yield a point, another must stand firm in order to be better to defend the positions assigned him. If an Emerson were forced to be a Wesley, or a Moody forced to be a Witman, the total human consciousness of the divine would suffer. The divine can mean no single quality, it must mean a group of qualities, by being champions of which in alternation different men may all find worthy missions. Each attitude being a syllable in human nature's total message, it takes the whole of us to spell the meaning out completely. So a "God" of battles must be allowed to be the God for one kind of person, a God of peace and heaven and home the God for another. We must frankly recognize the fact that we live in partial systems and that parts are not interchangeable in the spiritual life. If we are peevish and jealous, destruction of the self must be an element of our religion; why need it be one if we are good and sympathetic from the outset? If we are sick souls we require a religion of deliverance; but why think so much of deliverance, if we are healthy-minded? Unquestionably, some men have the completer experience and the higher vocation here just as in the social world; but for each man to stay in his own experience, whate'er it be, and for others to tolerate him there, is surely best".

மங்களம்

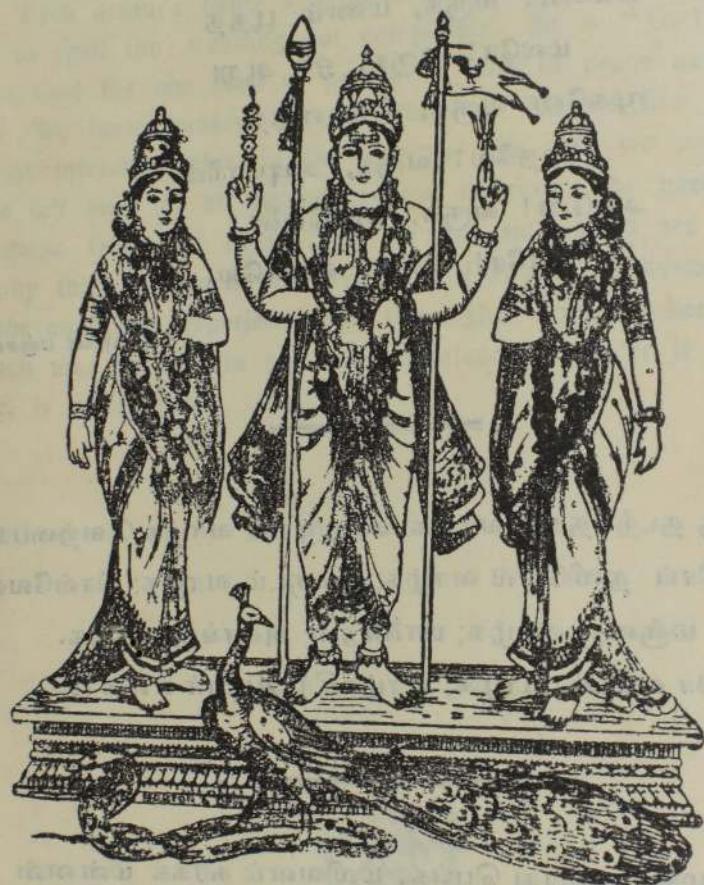
குகனே! வருக, களங்கம் இலாக
கோனே! வருக, கறைமிடற்றேன்
மகனே! வருக, மணம் பூத்த
மலரே! வருக, ஓர் ஆறு
முகனே வருக, சிவானந்த
முதலே! வருக, அடியாரின்
அகனே! வருக, பழநிமலை
அரசே! வருக, வருகவே.

அகத்தியர் பஞ்சகம்—

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க; அறுமுகம் வாழ்க; வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க; குக்குடம் வாழ்க; செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க; யானைதன் அணங்கு வாழ்க.
மாறிலா வள்ளி வாழ்க; வாழ்கசீர் அடியர் எல்லாம்

வான்முகில் வழாது பெய்க, மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசுசெய்க, குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க,
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க, நற்றவம் வேள்வி மல்க,
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெஸ்லாம்.

—> சுபம் <—

ACKNOWLEDGEMENTS

The Kokuvil Kirupakara Sivasubramaniya Swamy Kovil Paripalana Sabhai wishes to record its gratefulness and thanks to all patrons and friends who, financially and otherwise, helped it in the temple renovation and the Kumbhabishekam.

It gratefully acknowledges the ready response on the part of the advertisers and owes a special word of thanks to the contributors to this "Malar" who, at very short notice, obliged with articles.

Kokuvil 31-3-66

என் வைத்தினிங்கம் அன் கொம்பனி லிமிடெட்

எங்களிடம் கட்டடங்களுக்குத் தேவைப்படுந் தரமுயர்ந்த இரும்பு, பித்தளை மறு உலோகங்களால் தயாரிக்கப் பட்ட சகலவித பொருட்களும், எங்களால் தயாரிக்கப் படும் உயர்தர "தோன்" மார்க் முட்கம்பி, இரும்பு, பித்தளை, ஸ்குறு ஆணிகளும், என்றும் விலைக்குண்டு.

இவற்றை ஒருமுறையேனும் வாங்குவோர் அவற்றின் உயர்த்தையும், விலையின் காயத்தையும் நன்று உணர்வர்.

ஆகவே உங்கள் பொருட்களை எம்மிடம் வாங்கத் தவறுதீர்கள்.

பிரதம காரியாலயம் :

450, பழைய சேவகத் தெரு, கொழும்பு-12.

தொலைபேசி இல: 7143 - 2029

கிளைகள் :

138, கங்கேணதுறை விதி,
யாழ்ப்பாணம்.
தொலைபேசி இல: 350

38, முன்றும் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

தொலைபேசி இல: 7488

MEYENBERG

for

**VIM
GOUR
TALITY**

உங்கள் வீட்டுப் பாவணக்கு நீங்கள்

டெலர்

இலச்சினை பொறித்த அலுமினியப் பாத்திரங்களைத்
தெரிவு செய்தால்

உறுதிக்கும்

உழைப்புக்கும்

அழகுக்கும்

உத்தரவாதமுள்ளவற்றை வாங்குகிறீர்கள் என்று பொருள் !
அதுமட்டுமல்ல !

இணையற்ற எந்நாட்டுத் தொழிலுக்குத் துணைசெய்து
அதை வளர்த்தவரும் ஆவீர் !

ஏகவிற்பணியாளர்கள் :

டெலர் கார்ப்பொரேஷன்

14 டாம் வீதி, -- கொழும்பு-12.

தொழில் நிலையம் : மாவிட்டபுரம்

போன் : 6910

Restore
damaged vehicles
to their original
shape and beauty

with

METALOY PASTE

- ★ removes dents
- ★ strengthens weak metal
- ★ joins fractured coachwork

Use Metaloy Paste and you can do your coachwork repairs in half the time with double efficiency at a fraction of the cost

METALOY YOUR VEHICLE!

Sales Office:

LAINAD INDUSTRIES
135, 1/5, CITY MISSION BUILDING, DAM STREET, COLOMBO 11.
Telephone: 78538

Manufactured in the factories of Lainad Industries

For

MEIHANDAN

- ★ Calendars, English Mount Calendars, & Litho Art Calendars.
- ★ Plastic Diaries of Various Designs & Sizes.
- ★ Plastic Goods Such as Wallets, Document Cases Etc.,
- ★ Fine Art, Religious & Fancy Pictures.
- ★ Anything in Comercial, Artistic or Multi-Colour Printing,
- &
- ★ Printing Types in all Three Languages of the Island.

Dial. 79141

or Contact

THE MEIHANDAN PRESS
161, SEA STREET, COLOMBO.

MEHANDIAN

With Compliments from:

K. S. Ponnudurai Paththar

"KAMALAVASAM" No. 7, Kokuvil East, (Ceylon.)

க. சி. பொன்னுத்துரைப் பத்தர்

ஆபரணத் தொழிற்சாலை
"கமலவாசம்" நம்பர். 7, கொக்குவில் கிழக்கு, (இலங்கை)

1914

THE MEHANDIAN PRESS

501 SEA STREET, COLOMBO

எங்களிடம் எல்லாவகையான ஐவுளி வகைகளையும்
மிகக்குறைந்த விலைகளில் தெரிவு செய்ய இன்றே
விஜயம் செய்யுங்கள்.

கார்நாட் பெக்ஸ்டெஸ்ஸ்

(மொத்த வியரபாரிகள்)

164. கெய்லர் வீதி, கொழும்பு-11.

தந்தி :

வஸ்த்ராலயா

அச்சிடும் தாள்கள் முதலியன, அப்பியாச புத்தகங்கள்,
மலிபன் விஸ்கோத்துக்கள், தங்கானு தேயிலை மற்றும்
ஏக வினியோகப் பொருட்கள் எமது மொத்த விற்பனை
நிலையத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாண

ஐக்கிய வியாபாரச் சங்கம்

(வரையறுக்கப்பட்டது)

மொத்த விற்பனை நிலையம்,

287, ஸ்ராண்லி ரூட், யாழ்ப்பாணம்.

Shopping?

At

POHUMALS
(New Shop)

Will save your Time and Money Pay us a visit and you will pick up your needs at prices much Less Than elsewhere.

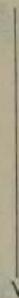
Remember

POHUMALS
LADIES AND GENTS TAILORING

49, MAIN STREET

JAFFNA.

With Compliments from:

NORTH CEYLON JEWELLERS

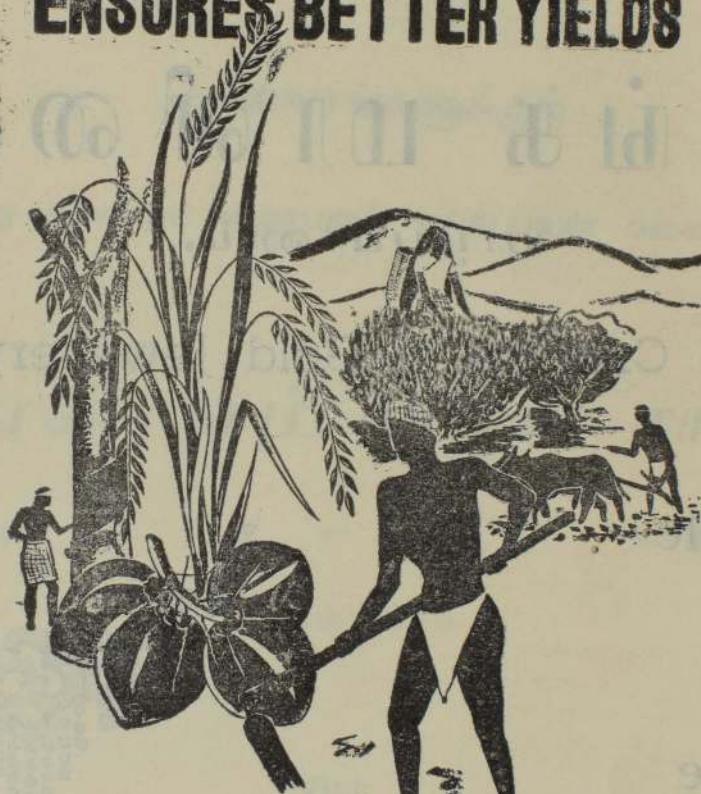
Prop: L. W. JINADASA

87/2, KANNATHIDDY, JAFFNA.

Telephone:

Telegrams: 'NOCEYJEWEL'

MOOSAJEES
BALANCED FERTILISER
ENSURES BETTER YIELDS

moosajees' ltd.

ALSTON PLACE COLOMBO 2. PHONE 5213-5214

தந்தி: 'ஜாவல்லஸ்'

போன்: 281

நம்ரிக்கை! நாணயம்!! நயம்!!! கைராச்!!!!

உத்தரவாதமுள்ள நகைகளை செய்தலித்து மக்கள்
ஆதாவைப்பெற்ற ஸ்தாபனம்

தாங்கமாளி நகை

மாழ்ப்பாணம்.

Fashion Creators in Gold Jewellery

Visit

Lovable :

Kind

Service

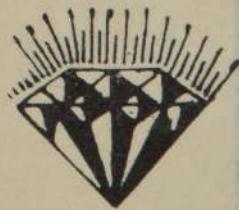

GOLD HOUSE

JAFFNA.

Dial: 281

Cable: 'JEWELLERS'

நங்கையர் விரும்பும்

நவநாகரீக

நகைகளுக்கும்

வெரங்களுக்கும்

புகழ்பெற்று விளங்கும் ஸ்தாபனம் தங்கப்பவுன் நகை மாளிகை

கே. என். எம். மீரன் சாஹிப்

கன்னதிட்டி, -- யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 585

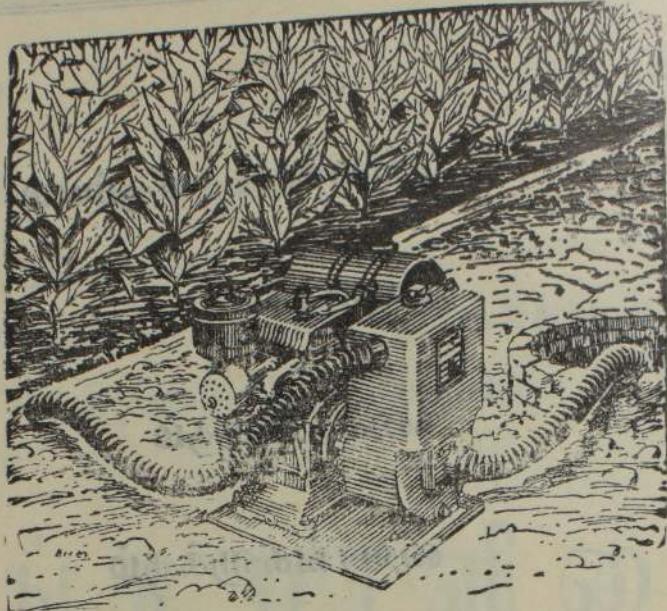
Phone: 585

Visit

K. N. M. Meeran Sahib
JEWELLER & DIAMOND MERCHANT

KANNATHIDDY,

JAFFNA.

**The Reliable Pump
for efficient irrigation**

Winget

Made by Messrs. Winget Limited, the world-famous manufacturers of builders' plant, these compact and robust pumps will give long and efficient service.

They require the minimum of maintenance and are competitively priced. The Villiers 4-Stroke Petrol Kerosene engines are most economical to run, and we stock a full range of spares. Hoses and barrows for transporting the pumps are also available.

**HIGH
OUTPUTS :**

**2" Model 16.80
to 11000 G.P.H.**

**3" Model 48.80
to 16800 G.P.H.**

according to delivery, head and suction lift required.

Maximum Total Head: 70 ft.

Maximum Suction Lift: 25 ft.

Northern Province:

Messrs. AUTOS LTD.

190, Hospital Street,
Colombo.

Ceylon Manufacturers & Merchants Ltd.

Incorporated in Ceylon. Liability of Members is Limited.
Successors to COLOMBO COMMERCIAL COMPANY

Stores Sales Department:
121, SIR JAMES PEIRIS MAWATHA, COLOMBO 2. P. O. Box 1304. Telephone: 79351.

YARN TENSION THREAD
GIVES YOU MORE MILES

With Compliments from:

Mount Printing Works,

110, KEW ROAD,
COLOMBO 2.

With Compliments of:

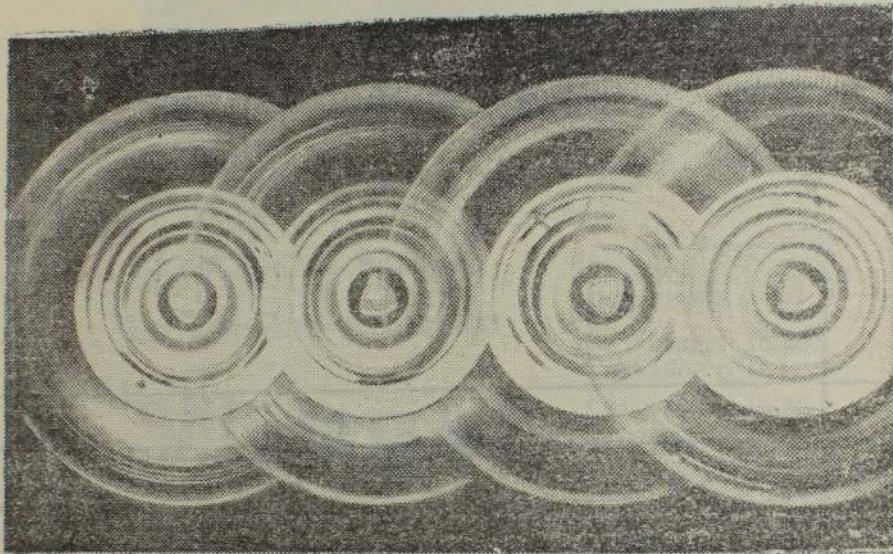
Harrisons & Crosfield Ltd.

P. O. BOX No. 69
COLOMBO.

Treasurers (Ceylon) Limited
1920-1930
1930-1940
1940-1950
1950-1960
1960-1970
1970-1980
1980-1990
1990-2000
2000-2010
2010-2020
2020-2030
2030-2040
2040-2050
2050-2060
2060-2070
2070-2080
2080-2090
2090-2100
2100-2110
2110-2120
2120-2130
2130-2140
2140-2150
2150-2160
2160-2170
2170-2180
2180-2190
2190-2200
2200-2210
2210-2220
2220-2230
2230-2240
2240-2250
2250-2260
2260-2270
2270-2280
2280-2290
2290-2300
2300-2310
2310-2320
2320-2330
2330-2340
2340-2350
2350-2360
2360-2370
2370-2380
2380-2390
2390-2400
2400-2410
2410-2420
2420-2430
2430-2440
2440-2450
2450-2460
2460-2470
2470-2480
2480-2490
2490-2500
2500-2510
2510-2520
2520-2530
2530-2540
2540-2550
2550-2560
2560-2570
2570-2580
2580-2590
2590-2600
2600-2610
2610-2620
2620-2630
2630-2640
2640-2650
2650-2660
2660-2670
2670-2680
2680-2690
2690-2700
2700-2710
2710-2720
2720-2730
2730-2740
2740-2750
2750-2760
2760-2770
2770-2780
2780-2790
2790-2800
2800-2810
2810-2820
2820-2830
2830-2840
2840-2850
2850-2860
2860-2870
2870-2880
2880-2890
2890-2900
2900-2910
2910-2920
2920-2930
2930-2940
2940-2950
2950-2960
2960-2970
2970-2980
2980-2990
2990-3000
3000-3010
3010-3020
3020-3030
3030-3040
3040-3050
3050-3060
3060-3070
3070-3080
3080-3090
3090-3100
3100-3110
3110-3120
3120-3130
3130-3140
3140-3150
3150-3160
3160-3170
3170-3180
3180-3190
3190-3200
3200-3210
3210-3220
3220-3230
3230-3240
3240-3250
3250-3260
3260-3270
3270-3280
3280-3290
3290-3300
3300-3310
3310-3320
3320-3330
3330-3340
3340-3350
3350-3360
3360-3370
3370-3380
3380-3390
3390-3400
3400-3410
3410-3420
3420-3430
3430-3440
3440-3450
3450-3460
3460-3470
3470-3480
3480-3490
3490-3500
3500-3510
3510-3520
3520-3530
3530-3540
3540-3550
3550-3560
3560-3570
3570-3580
3580-3590
3590-3600
3600-3610
3610-3620
3620-3630
3630-3640
3640-3650
3650-3660
3660-3670
3670-3680
3680-3690
3690-3700
3700-3710
3710-3720
3720-3730
3730-3740
3740-3750
3750-3760
3760-3770
3770-3780
3780-3790
3790-3800
3800-3810
3810-3820
3820-3830
3830-3840
3840-3850
3850-3860
3860-3870
3870-3880
3880-3890
3890-3900
3900-3910
3910-3920
3920-3930
3930-3940
3940-3950
3950-3960
3960-3970
3970-3980
3980-3990
3990-4000
4000-4010
4010-4020
4020-4030
4030-4040
4040-4050
4050-4060
4060-4070
4070-4080
4080-4090
4090-4100
4100-4110
4110-4120
4120-4130
4130-4140
4140-4150
4150-4160
4160-4170
4170-4180
4180-4190
4190-4200
4200-4210
4210-4220
4220-4230
4230-4240
4240-4250
4250-4260
4260-4270
4270-4280
4280-4290
4290-4300
4300-4310
4310-4320
4320-4330
4330-4340
4340-4350
4350-4360
4360-4370
4370-4380
4380-4390
4390-4400
4400-4410
4410-4420
4420-4430
4430-4440
4440-4450
4450-4460
4460-4470
4470-4480
4480-4490
4490-4500
4500-4510
4510-4520
4520-4530
4530-4540
4540-4550
4550-4560
4560-4570
4570-4580
4580-4590
4590-4600
4600-4610
4610-4620
4620-4630
4630-4640
4640-4650
4650-4660
4660-4670
4670-4680
4680-4690
4690-4700
4700-4710
4710-4720
4720-4730
4730-4740
4740-4750
4750-4760
4760-4770
4770-4780
4780-4790
4790-4800
4800-4810
4810-4820
4820-4830
4830-4840
4840-4850
4850-4860
4860-4870
4870-4880
4880-4890
4890-4900
4900-4910
4910-4920
4920-4930
4930-4940
4940-4950
4950-4960
4960-4970
4970-4980
4980-4990
4990-5000
5000-5010
5010-5020
5020-5030
5030-5040
5040-5050
5050-5060
5060-5070
5070-5080
5080-5090
5090-5100
5100-5110
5110-5120
5120-5130
5130-5140
5140-5150
5150-5160
5160-5170
5170-5180
5180-5190
5190-5200
5200-5210
5210-5220
5220-5230
5230-5240
5240-5250
5250-5260
5260-5270
5270-5280
5280-5290
5290-5300
5300-5310
5310-5320
5320-5330
5330-5340
5340-5350
5350-5360
5360-5370
5370-5380
5380-5390
5390-5400
5400-5410
5410-5420
5420-5430
5430-5440
5440-5450
5450-5460
5460-5470
5470-5480
5480-5490
5490-5500
5500-5510
5510-5520
5520-5530
5530-5540
5540-5550
5550-5560
5560-5570
5570-5580
5580-5590
5590-5600
5600-5610
5610-5620
5620-5630
5630-5640
5640-5650
5650-5660
5660-5670
5670-5680
5680-5690
5690-5700
5700-5710
5710-5720
5720-5730
5730-5740
5740-5750
5750-5760
5760-5770
5770-5780
5780-5790
5790-5800
5800-5810
5810-5820
5820-5830
5830-5840
5840-5850
5850-5860
5860-5870
5870-5880
5880-5890
5890-5900
5900-5910
5910-5920
5920-5930
5930-5940
5940-5950
5950-5960
5960-5970
5970-5980
5980-5990
5990-6000
6000-6010
6010-6020
6020-6030
6030-6040
6040-6050
6050-6060
6060-6070
6070-6080
6080-6090
6090-6100
6100-6110
6110-6120
6120-6130
6130-6140
6140-6150
6150-6160
6160-6170
6170-6180
6180-6190
6190-6200
6200-6210
6210-6220
6220-6230
6230-6240
6240-6250
6250-6260
6260-6270
6270-6280
6280-6290
6290-6300
6300-6310
6310-6320
6320-6330
6330-6340
6340-6350
6350-6360
6360-6370
6370-6380
6380-6390
6390-6400
6400-6410
6410-6420
6420-6430
6430-6440
6440-6450
6450-6460
6460-6470
6470-6480
6480-6490
6490-6500
6500-6510
6510-6520
6520-6530
6530-6540
6540-6550
6550-6560
6560-6570
6570-6580
6580-6590
6590-6600
6600-6610
6610-6620
6620-6630
6630-6640
6640-6650
6650-6660
6660-6670
6670-6680
6680-6690
6690-6700
6700-6710
6710-6720
6720-6730
6730-6740
6740-6750
6750-6760
6760-6770
6770-6780
6780-6790
6790-6800
6800-6810
6810-6820
6820-6830
6830-6840
6840-6850
6850-6860
6860-6870
6870-6880
6880-6890
6890-6900
6900-6910
6910-6920
6920-6930
6930-6940
6940-6950
6950-6960
6960-6970
6970-6980
6980-6990
6990-7000
7000-7010
7010-7020
7020-7030
7030-7040
7040-7050
7050-7060
7060-7070
7070-7080
7080-7090
7090-7100
7100-7110
7110-7120
7120-7130
7130-7140
7140-7150
7150-7160
7160-7170
7170-7180
7180-7190
7190-7200
7200-7210
7210-7220
7220-7230
7230-7240
7240-7250
7250-7260
7260-7270
7270-7280
7280-7290
7290-7300
7300-7310
7310-7320
7320-7330
7330-7340
7340-7350
7350-7360
7360-7370
7370-7380
7380-7390
7390-7400
7400-7410
7410-7420
7420-7430
7430-7440
7440-7450
7450-7460
7460-7470
7470-7480
7480-7490
7490-7500
7500-7510
7510-7520
7520-7530
7530-7540
7540-7550
7550-7560
7560-7570
7570-7580
7580-7590
7590-7600
7600-7610
7610-7620
7620-7630
7630-7640
7640-7650
7650-7660
7660-7670
7670-7680
7680-7690
7690-7700
7700-7710
7710-7720
7720-7730
7730-7740
7740-7750
7750-7760
7760-7770
7770-7780
7780-7790
7790-7800
7800-7810
7810-7820
7820-7830
7830-7840
7840-7850
7850-7860
7860-7870
7870-7880
7880-7890
7890-7900
7900-7910
7910-7920
7920-7930
7930-7940
7940-7950
7950-7960
7960-7970
7970-7980
7980-7990
7990-8000
8000-8010
8010-8020
8020-8030
8030-8040
8040-8050
8050-8060
8060-8070
8070-8080
8080-8090
8090-8100
8100-8110
8110-8120
8120-8130
8130-8140
8140-8150
8150-8160
8160-8170
8170-8180
8180-8190
8190-8200
8200-8210
8210-8220
8220-8230
8230-8240
8240-8250
8250-8260
8260-8270
8270-8280
8280-8290
8290-8300
8300-8310
8310-8320
8320-8330
8330-8340
8340-8350
8350-8360
8360-8370
8370-8380
8380-8390
8390-8400
8400-8410
8410-8420
8420-8430
8430-8440
8440-8450
8450-8460
8460-8470
8470-8480
8480-8490
8490-8500
8500-8510
8510-8520
8520-8530
8530-8540
8540-8550
8550-8560
8560-8570
8570-8580
8580-8590
8590-8600
8600-8610
8610-8620
8620-8630
8630-8640
8640-8650
8650-8660
8660-8670
8670-8680
8680-8690
8690-8700
8700-8710
8710-8720
8720-8730
8730-8740
8740-8750
8750-8760
8760-8770
8770-8780
8780-8790
8790-8800
8800-8810
8810-8820
8820-8830
8830-8840
8840-8850
8850-8860
8860-8870
8870-8880
8880-8890
8890-8900
8900-8910
8910-8920
8920-8930
8930-8940
8940-8950
8950-8960
8960-8970
8970-8980
8980-8990
8990-9000
9000-9010
9010-9020
9020-9030
9030-9040
9040-9050
9050-9060
9060-9070
9070-9080
9080-9090
9090-9100
9100-9110
9110-9120
9120-9130
9130-9140
9140-9150
9150-9160
9160-9170
9170-9180
9180-9190
9190-9200
9200-9210
9210-9220
9220-9230
9230-9240
9240-9250
9250-9260
9260-9270
9270-9280
9280-9290
9290-9300
9300-9310
9310-9320
9320-9330
9330-9340
9340-9350
9350-9360
9360-9370
9370-9380
9380-9390
9390-9400
9400-9410
9410-9420
9420-9430
9430-9440
9440-9450
9450-9460
9460-9470
9470-9480
9480-9490
9490-9500
9500-9510
9510-9520
9520-9530
9530-9540
9540-9550
9550-9560
9560-9570
9570-9580
9580-9590
9590-9600
9600-9610
9610-9620
9620-9630
9630-9640
9640-9650
9650-9660
9660-9670
9670-9680
9680-9690
9690-9700
9700-9710
9710-9720
9720-9730
9730-9740
9740-9750
9750-9760
9760-9770
9770-9780
9780-9790
9790-9800
9800-9810
9810-9820
9820-9830
9830-9840
9840-9850
9850-9860
9860-9870
9870-9880
9880-9890
9890-9900
9900-9910
9910-9920
9920-9930
9930-9940
9940-9950
9950-9960
9960-9970
9970-9980
9980-9990
9990-10000

TyresoleS "TENSION TREAD" GIVES YOU MORE MILES PER TYRE

TyresoleS special process vulcanises the new tread to the worn tyre in the actual position in which the tread rubber finally does its work ("Loaded rolling radius" position).

When a Tyreoled tyre is mounted on a wheel and inflated, it assumes its normal size and shape. As the tyre revolves under load the tread area in contact with the road returns to the "Loaded rolling position" — since this is the position in which it was cured, the rubber when rotating is neither under tension nor under compres-

sion with the result that distortion and displacement of the tread is reduced to the absolute minimum.

Hence TyresoleS Tension Tread, by reducing the generation of tyre heat, gives you considerably less tyre wear and more miles per Tyreoled Tyre.

A TYREOLED TYRE GIVES YOU NEW-TYRE MILAGE AT LESS THAN HALF THE COST!

Contact:

TyresoleS (Ceylon) Limited

(Subsidiary of Rowlands Ltd.)

Alston Place, Colombo 2. Tel: 6271. 6272.

AD 307

A FEW OF THE MANY
SERVICES WE OFFER

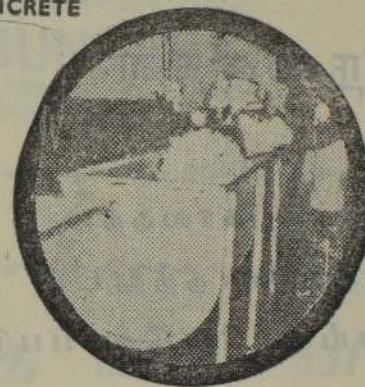

REINFORCED CONCRETE

WATER SUPPLY
AND DRAINAGE

DESICCATED
COCONUT MILLS

FERROUS AND NON-FERROUS CASTINGS
MACHINERY REPAIRS AND MAINTENANCE
FACTORY CONSTRUCTION
ELECTRIFICATION
FABRICATION AND ERECTION OF STEELWORK
ESTATE SUPPLIES
HOUSE CONSTRUCTION
TILE AND BRICK MACHINERY

SAMUEL SONS & CO LTD

371 Old Moor Street Colombo 12

Telephone 2341

ATHB.

அழகிற் சிறந்த தங்க

நகைகளுக்கு

தகுந்த இடம்

ஷடர் நகைகள்

குறித்த காலத்தீல்
உத்தரவாதத்துடன்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

போன்: 713 |

தந்தி: “குரியா”

குரியா ஜாவல்லாஸ்

127, கல்தூரியார் வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

தினமணி கதீர்

அனைவரும் விரும்பும் வாரப் பத்திரிகை, பிற வாரப்பத்திரிகைகளைவிட சுமார் இரு மடங்கு விஷயம். பெரிய அளவு, 56 பக்கங்கள், விளம்பரங்கள் கிடையா.

- ★ “மாயாவி” அளிக்கும் சவைமிக்க புதிய தொடர்க்கதை,
“நேசம் மறுக்கலில்லை நெஞ்சம்”
- ★ டி. எஸ். பாலகிருஷ்ண சாஸ்திரி எழுதும்
“பத்ம புராணஸாரம்” சுவாரஸ்யமான புராணக் கதைத் தொடர்
- ★ “ராஜி” எழுதும் “நான்கு குதிரைகள்” சிறுவர் தொடர்க்கதை.

இன்னும் புகைப்பட கட்டுரைகள்; “கேட்டுப்பாருங்கள்”, (சினிமா கேள்வி-பதில்) “மங்கையர் உலகம்”, சினிமா நட்சத்திரங்களின் மூவர்னப் படம். முதலிய பற்பல மனம் கவர் அம்சங்களுடன் வெளிவரும் வார இதழ்,

சப் ஏஜன்டுகள் இல்லாத இடங்களுக்கு சப் ஏஜன்டுகள் தேவை.

விபரங்களுக்கு : இலங்கை ஏஜன்ட்,

P. S. SUNDARAM,
75, BARBER STREET, COLOMBO-13.
PHONE: 78549

ஆனந்த விகடன்

(தலைசிறந்த குடும்ப வார இதழ்)

ஜெயகாந்தன்
எழுதும்

கிருஷ்ண
எழுதும்

“பாரிஸாக்துப் பேர்” “சந்தன மரம்”
(தொடர்க்கதை)

(தொடர் நாவல்)

இன்னும் பல கதைகள், கட்டுரைகள், 10 கேள்விகள்; சினிமா பட விமர்சனம் நிறைந்தது.

சப் ஏஜன்டுகள் இல்லாத இடங்களுக்கு சப் ஏஜன்டுகள் தேவை

விபரங்களுக்கு,

M. LAKSHMANAN,
75, BARBER STREET, COLOMBO 13.
PHONE: 78549

SENATHIRAJAH

JEWEL HOUSE

உங்கள் நம்பிக்கைக்கும்

நானையத்துக்கும் தற்காலத்திற்கேற்ற

புது மாதிரியான நகைகளுக்கும்

நம்பிக்கையான இடம்

சேநைதிராசா நகை மாளிகை

கந்தையா சேநைதிராசா

ஓடர் நகைகள் குறித்த தவணையில்

உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும்.

சேநைதிராசா நகை மாளிகை

உரிமையாளர்: கந்தையா சேநைதிராசா

நகை வியாபாரமும், தொழிற்சாலையும்
ஸ்ரீவாசம்,

கொக்குவில் கிழக்கு.

உங்களுக்கு தேவையான ரெடிமேட் ஆடைகளுக்கு
இன்றே விறைம் செய்யுங்கள்

சரஸ்வதி டெக்ஸ்டெல்ஸ்

எங்களிடம்:

லங்கா கொட்டன் சாரிஸ் (பல தினுக்கள்) லெடி டிப்லோமட் சாரிஸ் (பல தினுக்கள்)
லெடி பேபி கவுன், லெடி பேபி குட்ஸ், டிப்லோமட் சேட்ஸ்,
மெக்விம் சேட்ஸ், லின்டோன் சேட்ஸ்

மற்றும்

எல்லா விதமான ரெடிமேட் சேட்ஸ் வகைகளும் கிடைக்கும்.
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சரஸ்வதி டெக்ஸ்டெல்ஸ்

55, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, கொழும்பு-11.

தொலைபேசி: 6131 — — தந்தி: "TEXSARAS"

Space Donated By

DAYARAMS
JAFFNA.

மங்கையின் அங்கம் ஜோலிக்க !

எங்கள் தங்க நகைகளை அணியுங்கள் !!

★ விதை விதமான டிசென்கவீல்

★ மாற்றுக் குறையாத தங்கத்தில்

★ மனதற்கேற்ற ஆபரணங்கள்

இன்டே வருக !

எங்கள்டம் வருக !!

N.L. துரையப்பாப் பத்தர்
& சன்ஸ்

131, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

T'Gram: "ENDEANSONS"

T'Phone: 7080
Residence: 432

Phone : 7199

Grams : வயிரம்

பெ. அம்பலவாணி

நகை வியாபாரம்

119, கஸ்தாரியார் ரேட், மாற்பாணம்.

தங்கப்பவுண்

வைர நகைகள்

எங்களிடம்

பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

BRANCH:

Sovereign Jewellery Stores

114, SEA STREET, COLOMBO II.

PHONE: 5662

The finest reading

from the widest range of books on

ART & ARCHITECTURE	ECONOMICS	MATHEMATICS
ACCOUNTANCY	FICTION	PHILOSOPHY
BANKING	GOVT. & POLITICS	PSYCHOLOGY
BIOLOGY	GENERAL	RELIGION
BIRDS & PETS	HISTORY	SEX
COMMERCE	LAW	SOCIOLOGY
CHILDREN'S BOOKS	LITERATURE	SCIENCE
EDUCATION	MEDICINE	TECHNICAL

Contact

LAKE HOUSE BOOK SHOP

100, CHITTAMPALAM GARDINER IMAWATA, COLOMBO 2.

KANDY. JAFFNA. ANURADHAPURA.

and at 6, MaCarthy Road, Colombo 7.

JEWELS

&

DIAMONDS

Visit

A. K. S. & SONS
JAFFNA

DIAL: 519

நான் முழுவதும்
ஊக்கத்திற்கும், கவர்ச்சிக்கும்
வாசனையுள்ளا

“லோட்டஸ் பவுடர்”

லோட்டஸ் பவுடர், பிறிலியன்டென்,
கொஞ்சிநீற், வாசனை ஊட்டிய தலை
எண்ணென்றும், விளக்கெண்ணென்றும்.

ஏக விநியோகஸ்தர்கள் ;

கொரி டிரேமடின் கம்பனி

56, 3ம் குறுக்குத் தெரு, புறக்கோட்டை, கொழும்பு.

DURAIAPPAH PATHAR GOPALASAMY

JEWELLERS

82/5, Kasturiar Road, Jaffna

உள்ளம்

மகிழும்

உயர்ந்த

தங்கப்பவண்

நகைக

ஞக்கு

உத்துவாதத்துடன் கூடிய

* நம்பிக்கை

* நாணயம்

* நயம்மிக்க ஸ்தாபனம்

துறையப்பா பத்தர் கோபாலசாமி

82/5, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

DURAIAPPAN PICTURE GALLERY

DEWELLERS

82, Kasturji Road, Colombo 1

With Compliments from:

வினாக்கள்

கட்டுரை

வினாக்கள்

வினாக்கள்

கட்டுரை

V. T. V. Tharumaperumalpillai

72, FOURTH CROSS STREET,

COLOMBO-11.

வினாக்கள் விடுதலை விடுதலை
வினாக்கள் விடுதலை விடுதலை
வினாக்கள் விடுதலை விடுதலை

வினாக்கள் விடுதலை விடுதலை

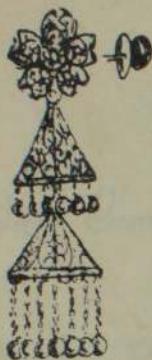
வினாக்கள் விடுதலை விடுதலை

With the Compliments of

J. D. McLaren & Co. (Ceylon) Limited

P. O. BOX 806, SECOND FLOOR, HONGKONG BANK BUILDING, COLOMBO.

ESTD: 1927

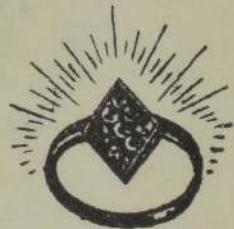
DEWEU

HOUSE

66, 68, Sea Street,
COLOMBO-II.

Guaranteed Gold Jewels
Orders for Jewellery
Executed Promptly

ARCHIVES

ஹැංස් නොක මාලිනෙක

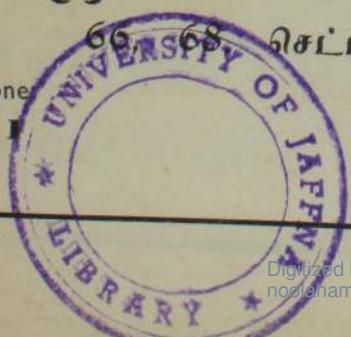
Telephone

6941

68, සේන්තයර් තෙරු, කොළඹ-11,

Telegrams:
"VIEMEMES"

249713

University of Jaffna
249718

Library

ARCHIVES

Digitized by Aavanaham Foundation
noorlaham.org | aavanaham.org

*Men of Action
Find Satisfaction in*

Sportsman

CIGARETTES

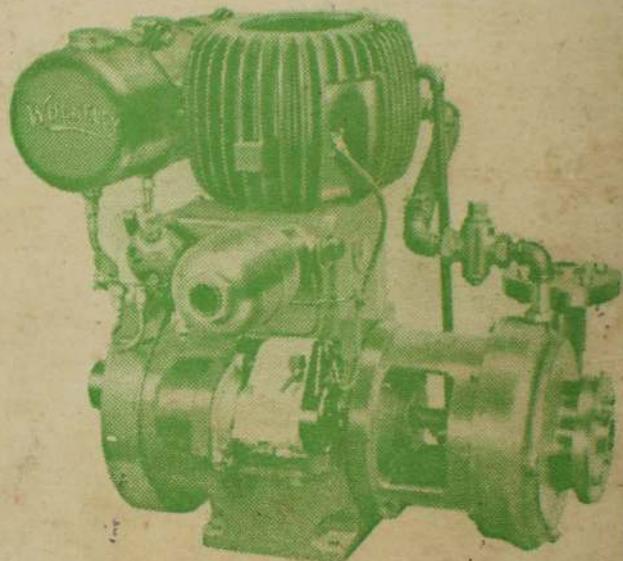

Donated by:

Mr. [illegible]

Announcing

THE WOLSELEY IRRIGATION PUMP

Only Rs. 1550-00

2" Wolseley Senior Petrol/Kerosene Pump

The popular, Dependable, Wolseley irrigation and general — purpose Petrol/Kerosine engined pump. Now manufactured in Ceylon by Walker Industries (Ceylon) Ltd.

* 6000 gallons per hour * Low operating Costs * Simple to maintain

Backed by prompt and efficient maintenance and service by

**WALKER, SONS & CO. LTD.,
COLOMBO JAFFNA.**

A WALKER INDUSTRIES PRODUCT